

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YOU CAN RUN BUT YOU CAN'T HIDE

COME OUT, COME OUT,
WHEREVER YOU ARE

HARLEIGH BECK

DIŞARI ÇIK, DIŞARI ÇIK, HER NEREDEYSEN

HARLEIGH BECK

Telif Hakkı © 2024 Harleigh Beck tarafından
Harleigh Beck, 1998 tarihli Telif Hakları, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca bu eserin yazarı olarak tanınlanma hakkını ileri sürmüştür.
Tüm hakları saklıdır.
Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Düzenleme: Nice Girl Naughty
Edits Düzeltme:
Traversingfiction Kapak
tasarımı: Design by Kage

İÇİNDEKİLER

[Tetikleyici](#)

[uyarılar Önsöz](#)

[Bölüm I](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm](#)

[II Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm Bölüm 18](#)

[III](#)

[Sonsöz](#)

[Epilog iki](#)

[Sonsöz'ü okuduğunuz](#)

[için teşekkür ederiz](#)

[Ayrıca Harleigh Beck](#)

[Yazar Hakkında](#)

TETİKLEYİCİ UYARILAR

Bu erotik bir korku romanıdır ve romantik *değildir*. Kesinlikle herkes için olmayacaktır.

Bu kitapta tatlı anlar, iyi adamlar ya da kurtarılabılır karakterler yok. Hızlı tempolu ve kafanızı karıştırmak amacıyla yazılmış.

Son sayfayı çevirip "Bu da neydi böyle?" diye düşünmek istemiyorsanız bu kitabı okumayın.

Her şeyden önce bir korku filmi olarak tasarlanmıştır ve son derece karanlık konular içerir. Tetikleyici uyarılar *arasında*

Dub/non-con, somnofili, grafik cinayet, aşağılama, bozulma, nefes oyunu, kan oyunu, aldatma, kendine zarar verme, kafa karışıklığı, intihar ve uyuşturucu kullanımı yer almaktadır ancak bunlarla sınırlı değildir.

Tüm erotik korku kızlarım için. Siz varsınız.

PROLOGUE

SKYLER

R Küçük arabanın içinde müzik sesi yükselirken silecekler fazla mesai yapıyordu. Yanımda, Evelyn camı indirdi ve sigarasını aralıktan içeri atarak arka koltuğa uzanıp çantasını aldı. Hevesli elleriyle çantanın fermuarını açarak hindistan cevizi ve ananas kokan ucuz bir vücut spreyini sıktı. Araba yolda sallanıyordu, Hemen düzelttim ve irkilmiş bir kahkaha attım. İçki içip araba kullanmamam gerektiğini biliyordum ama bir bira daha fazlasına dönüşmüştü.

Evelyn de güldü, başını koltuğa yasladı. "Bok gibi sürüyorsun."

Müzikten zar zor duyabildiğim daha fazla kıkırdama. "İlk defa senin arabayı kullanıyorum." Evelyn'in kafası iyiydi. Benim kullanmam daha mantıklıydı.

Radyoyu kapatarak arkama yaslandım, deri direksiyonu sıkıca kavradım, sanki bu sağanak yağmurda sarhoş araba kullanmayı daha kolay hale getirecekmiş gibi. Flaş haber, kolaylaştırmıyordu ve eğer babam bunu öğrenirse başım büyük belaya girerdi. İçki içmekle meşgul olmadığı zamanlarda hep benimle uğraşırdı.

Evelyn müziğe mırıldanarak eşlik etti ve gözlerinde bir parlaklıkla bana baktı. "Dustin senden hoşlanıyor. Bu geceki partide gözlerini senden alamadı."

Gülümsemem bana ihanet etti ve sol tarafımdaki yan aynayı kontrol ederek bunu gizlemeye çalıştım ama artık çok geçti. Evelyn görmüştü.

Koluma şakacı bir şekilde vururken dolgun dudaklarına geniş bir gülümseme dokundu. Evelyn sarı, dalgalı saçları, delici mavi gözleri ve bronz teniyle delicesine güzeldi. Ben ise kapüşonlu sweatshirt ve boyfriend jean'lerden hiç çıkmayan o garip arkadaşım. Kahverengi saçlarım yılın üç yüz altmış beş günü yüksek bir at kuyruğunda dururdu ve ela gözlerim makyajsızdı. Kendimi maceracı hissettiğim günlerde şeffaf dudak parlaticısı sürerdim, ama hepsi bu kadardı.

"Öyle!" diye ısrar etti, cam gibi gözleriyle bana bakarak. Benim gibi o da hâlâ partinin etkisindeydi. "Onunla çıkmam konusunda çok ısrarcısın."

"Çünkü yıllardır senin peşinde. Kemiği olan bir köpek yavrusu gibi." Kıkırdayarak başımı salladım. "Öyle değil."

"İnan bana, öyle."

Erkekleri ilk fark ettiğimden beri aşık olduğum tek bir kişi vardı, o da okulun popüler oyun kurucusu Nate'ti. Kuzguni saçları, çelik grisi gözleri ve modellik kariyerini garantileyen çenesiyle tam anlamıyla bir sanat eseri idi. Ne yazık ki bana iki kere bile bakmamıştı. Okuldaki popüler kızlar ona atlarken neden baksındı ki? Amigo kız Evelyn sayesinde aynı çevrelerde dolaşıyorduk ama Nate benim ligimin dışındaydı.

Evelyn benim aptalca aşkımı bilmiyordu. Ona hiç söylememiştim. Klişe değilse bile çok utanç vericiydi. "Ee," dedi eliyle beni dürterek, "onunla çıkacak mısın?"

Dudağımı çiğneyerek kayıtsızca omuz silktim, içimden yağmura lanet okudum. Derin bir nefes alarak sesi tekrar açmak için ileri uzandım. Yeterince yüksek olursa, Evelyn başka soru soramayacaktı, bu da benim için gayet uygundu.

Doğrulurken bir nefes verdim ve frene bastım ama artık çok geçti. Çarpma neredeyse anıydı ama arabayı durduran bu değildi. Evelyn yanımda çığlık attı ve eminim ben de çığlık attım. Kontrolü kaybedip setten aşağıya doğru kaymaya başladığımda o ağır gümbürtü hâlâ kulaklarımdan gitmiyordu. Bir ağaca çarptığımızda vücudum öne doğru sıçradı ve hava yastığı tarafından karşılandı.

Nefes nefese, uzun bir süre yan camdan dışarı baktım ve nefesimi tutmaya çalıştım. Her yerim titriyor, kalbim göğsümde gümbürdüyor ve kulaklarımda uğulduyordu. Her gümbürtü göğüs kafesime bir tokmağın patlaması gibi çarpıyordu.

Kapıyı açıp dışarı fırladım ve uzun otların üzerine bağırsaklarımı kusarak tökezledim. Arkamda, yolcu kapısının açılma sesi, yağmurun tepemdeki yapraklara çarpma sesine karışıyordu. Uzun, cılız ağaçlar bu gece yıldızlardan yoksun olan karanlık gökyüzüne doğru uzanıyordu.

"Bir şeye çarptık, bir adama," diye fısıldadı, yanıma geldi, ellerim dizlerimin üzerinde eğilmiştim. "Kahretsin..." Sonra

daha yüksek sesle, "Siktir!"

Yemek borum yandı ve ağzımın tadı iğrençti. Doğrulup ağzımı silmeden önce son bir kez tükürdüm.

kapüşonumun kolunu tuttum. Arkasından yol kenarına bir bakış atarak birinin gelip bize bağırmasını bekledim. Ama hiçbir şey olmadı. Yol boş, karanlık bir boşluk olarak kaldı.

"Ne yapacağız?" Evelyn'in sarsılmış sesi dikkatimi yoldan başka yöne çekti. Soğuk yağmur kapüşonumu çabucak ıslatmış, neredeyse şiddetli bir şekilde titrememe neden olmuştu. Evelyn'in üzerinde sadece ince kırmızı kaşmir bir üst ve siyah bir etek vardı.

"Gidip bakmamız gerek." Tekrar kusma isteğimi bastırarak enkaza dönmüş arabaya baktım.

"Hayır. Hayır. Hayır." Başını salladı, küçük bir daire çizerek volta attı. Islak saçları yanaklarına yapışmıştı ve saç çizgisine yakın bir kesikten şakağına doğru bir kan izi akıyordu. "Eğer o öldüyse, o zaman tüm bunlar gerçek olur. Yapamam..." Sanki kazayı inkâr etmek onu ortadan kaldıracakmış gibi başını tekrar, daha sert bir şekilde salladı.

Yol kenarına dönüp baktıktan sonra küçük tepeyi yarı yarıya tırmanarak yürüdüm. Artık o kadar da beyaz olmayan beyaz Chucks ayakkabılarımın altındaki çimler kaygandı. Yine de onlardan ayrılmayı reddediyordum.

"Siktir..." Evelyn peşimize takıldı, topuklu ayakkabılarıyla bize yetişmeye çalışıyordu. Sonunda yol kenarına çıkıp ıssız yola bakmadan önce birden fazla kez düştü. Gecenin bu geç saatinde görünürde tek bir araba yoktu ve yolumuzu aydınlatacak hiçbir sokak lambası da yoktu.

"Hiçbir şey göremiyorum," dedi sessizce yanımda.

"Orada oldu." Başımda zonklayan ağrıya aldırmadan tekrar yola koyuldum.

Çok geçmeden yolda kanlar içinde, parçalanmış bir cesetle karşılaştık. Midem bulanıyordu, çömelip omzundan tuttum ve onu yuvarladım. Gözlerim açıldı ve içimi korku kaplayarak kırımın üstüne tökezledim.

"Oh, kahretsin!" Evelyn, sesi panikle karışık bir şekilde haykırdı.

Yerde yatan, oyun kurucu ve kasabanın kahramanı Nate'ten başkası değildi. Etrafımdaki sessiz yola baktım ve onun bu lanet yerin ortasında ne aradığını anlamaya çalıştım. "Neden buradaydı? Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda yürüyordu?"

"Artık soru sormak için biraz geç. Onunla ne yapacağız?"

Ayağa kalkarak kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun, ne yapacağız? Yardım çağıracağız. Acil servisleri buraya çağıralım." "Delirdin mi sen?" Evelyn, Nate'in kanlar ve kırık uzuvlarla kaplı bedenini işaret ederek neredeyse çığlık atacaktı. "Hapse gireceğiz." "Bu bir kazaydı," diye belirttim titreyerek. "Onu öldürmek istememiştik."

Bana baktı, ters ters baktı ve sonra ellerini saçlarının arasına soktu. "Alkollüyken araba kullanıyordun Skyler.

Ve bu gece uyuşturucu aldım. Yasa dışı uyuşturucu."

Tabii ki kendi itibarını daha çok önemsiyordu; o prestijli üniversiteden aldığı spor bursundan bahsetmeden duramıyordu.

"Onu burada öylece bırakamayız." Sete doğru çılgınca bir hareket yaptım. "Lanet araban ne olacak?"

Ellerini indirerek Nate'e göz kırptı, derin düşüncelere dalmıştı. "Babam onu ortadan kaldırabilir."

Evelyn benim aksime paralı bir aileden geliyordu. Babası, nadiren evde olduğu gerçeğini telafi etmek için cömert hediyelerle onun üzerine titriyordu.

Başını salladı, kararını vermişti. "Cesedi taşıyalım, ben de babama arabayı çektireyim. Kimsenin kazayı öğrenmesine gerek yok."

"Planınızda tek bir kusur var," diye dudak büktüm, soğuk ve bitkin bir halde cesedi işaret ederken. "Bir tank gibi yapılmış. Onu ne kadar uzağa taşıyabileceğimizi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum, tamam mı?" Sesi hayal kırıklığı ve çaresizlikle kalınlaşmıştı. "Umurumda değil Skyler. Başka seçeneğimiz yok." Yolu, ormanı ve *Nate'i* taradı.

Ağrıyan şakaklarımı ovuştururken, Evelyn Nate'in cesedine doğru yürüyüp onu ayak bileklerinden yakaladığında içimden küfrettim. "Onu koltuk altlarından kaldır."

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda onu ıssız yoldan aşağı taşımak saatlerimizi aldı. İkimiz de konuşmadık. Tüm bu süre boyunca hissizdim, zihnim beni olan bitenin dehşetinden koruyordu. Bu, masum bir aşk beslediğim çocuktı. Benimle zar zor sohbet eden ulaşılmaz futbolcuydu ve şimdi ben onun cesedini yolda taşıyordum.

"Burası yeterince uzak olmalı," dedi sonunda, ayaklarını sürüyerek yolun kenarına geldi ve ayaklarını yere bıraktı. "Şimdi vur-kaç gibi görünüyor."

"Bu konuda nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?" Onu ıslak zemine indirirken sorguladım. Kollarım efordan yanıyordu ve doğrulduğumda uzaklara, ormana bakıyordu. "Ben sakin değilim." Sesi benim hissettiğim kadar periliydi. "Ama olan oldu. Bunu değiştiremeyiz." Bana baktı, gözleri kararlılıkla parlıyordu. "Bir kaza yüzünden burs şansımı kaybetmeyi ve geleceğimi mahvetmeyi reddediyorum. Kendiniz de söylediniz; onu öldürmek istememiştik."

Haklı olduğunu kabul etmekten nefret ediyordum. Eğer bunu ihbar edersek, bu onun geleceğini mahvedecekti ve ben de hapse girecektim. Bunun bir kaza olması önemli değildi. Alkollüyken araba kullanıyordum. Uzun süre hapiste kalabilirdim.

Evelyn omzunun üzerinden seslenerek yolda yürümeye başladı. "Hadi, cesedi bulunmadan önce arabayı çektirmemiz gerekiyor."

BİRİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM BİR SKYLER

BİR YIL SONRA

İrkilerek uyandım, keçeleşmiş saçlarım yanaklarıma yapışmıştı, kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. Kâbus hâlâ bilincimin sınırlarında dolaşıyordu. Artık daha düzenli oluyorlardı ve bunun nedeninin önümüzdeki hafta birinci yıl dönümünün yaklaşması olduğunu biliyordum.

O gece hayatımı kötü yönde değiştirdi. Evelyn'in babası arabayı bir saat içinde çekti ve ertesi gün Nate'in cesedi bulundu. Nate'in ölümü vur-kaç olarak değerlendirildi ve kimse cinayetle suçlanmadı.

Hayat devam ediyordu. Nate'in ölümü başlangıçta toplumu sarsmıştı, ancak güneş her sabah doğmaya devam ettikçe, küçük kasabamız Haverton'da hayat kısa sürede öngörülebilir rutinine geri döndü.

Kapı çalındı ve babam kafasını içeri uzattı. "Kalk. Kahvaltı aşağıda hazır." Saate bir kez bakınca yine uyuyakaldığımı anladım.

"Siktir," diye nefes aldım, yorganımı çıkardım ve bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım.

Gözlerimdeki uykuyu silerek hızla duşa girdim ve kuru uçlarından kurtulmak için kesilmesi gereken saçlarımı kuruttum. Gri kapüşonlu ve en sevdiğim erkek kotu olan temiz kıyafetlerimi giydim ve babamın bir yandan haberleri dinlerken bir yandan da köpüklü kahvesini içtiği alt kata indim. O da benim gibi uyumakta zorlanıyordu. Koyu renk, dağınık saçları başının üstünde bir kuş yuvasını andırıyordu.

Evelyn'in her an beni okula götürmek için gelebileceğini bildiğimden, çırpılmış yumurta ve sosisi rekor sürede mideye indirdim.

O geceden beri araba kullanmamıştım ve direksiyon başına geçmeyi kendime yediremiyordum. Cesedine çarptığımızda çıkan ağır gümbürtüyü hâlâ hatırlıyorum - sonsuza dek benimle yaşayacak bir ses.

Korna çaldığında babam "Paltonu da getir," dedi, kahvesinin sonunu yudumlarken. "Dışarısoğuk."

Masadan kalktım, babama el sallayıp koridora çıkmadan önce tabağı ve çatal bıçak takımını hızla yıkadım. Paltomu aldım ve ayaklarımı siyah çivili botlarımın içine soktum.

Nate'in öldüğü gece en sevdiğim ayakkabı markası olan Chucks'ı giymiştim. Ama o zamandan beri, gardırobumda sakladığım çiftine bakmaya bile cesaret edemiyordum.

Diğer kıyafetleri yaktığım gibi onları da yakmalıydım.

Evelyn bana nehir kenarındaki terk edilmiş tren raylarının orada buluşmamızı ve önceki geceden kalan kıyafetlerimi getirmemi söylemişti. Oraya vardığımızda yığının üzerine benzin döktü, bir kibrit çaktı ve alev almasını izledi. Araba kazası hakkında bir daha konuşmadık. Aramızda konuşulmayan bir sır olarak kaldı.

Bulutlu sonbahar sabahında dışarı çıkıp Evelyn'in arabasına doğru koştum.

Sokağın karşısında, saçları ağarmış yaşlı bir kadın olan Bayan Miller, verandadaki salıncaklı sandalyesinde otururken kısık gözlerle bana bakıyordu. Bu küçük kasabadaki herkesten ve her şeyden şüphelenirdi. Bazen sırrımı bildiğini bile düşünürdüm.

İçimi bir ürperti kapladı ama görmezden geldim, yolcu koltuğuna kaydım ve çantamı arkaya attım.

Evelyn aynada pembe rujunu yeniden sürdü ve saçlarını kabarttı. "Leş gibi kızartma kokuyorsun."

"Teşekkürler," diye kıkırdadım ve emniyet kemerimi bağladım. "Ben de seni özledim."

Burnu kırıştı, mavi gözleri saçlarımı ve kıyafetlerimi taradı.

İyi arkadaş olsak da, çaba göstermemi istediğini biliyordum.

İçimde bir yerlerde, onun tarzını bozduğumu hissetmekten kendimi alamıyordum. Yine de bunu söylemeyecek kadar kibardı. Sarah'nın doğum günü partisinde dondurmasını düşürdüğünden beri arkadaştık ve ben de ona kendiminkini ikram etmiştim. Davet edilmemin tek nedeni Sarah'nın herkesten üstün olduğunu düşünen zehirli kuzenim olmasıydı. Muhtemelen

bu yüzden de

kraliçe arı.

Evelyn, dalgalı sarı saçlarından bir tutamı alnından uzaklaştırarak bizi kaldırımdan uzaklaştırdı ve yola çıkardı.

Çiçek parfümü ve hindistan cevizi şampuanı kokuyordu. Pahalı sahte kürkü arka koltuğa atılmıştı ve bebek pembesi tüylü hırkasının yakası ve bilekleri fırfırlıydı. Hırkasını yüksek belli deri bir pantolon ve kalın siyah çizmelerle tamamlamıştı.

Evelyn tam bir kız gibi davranıyordu.

"Yarın mezarlığa gidip birinci yıl dönümümüz öncesinde birkaç kadeh içeceğiz."

"Mezarlıkta içki içmenin biraz ayıp olduğunu düşünmüyor musun?"

Kemikli omuzlarını silkerek aynaları kontrol etti. "Bence biz yetişkinlik bir yıkım topu gibi çarpıp tüm eğlenceyi emmeden önce rahatlamaya ve aptalca şeyler yapmaya ihtiyaç duyan gençleriz."

İçimden kahkahalar yükseldi. Yaşlanmaktan Evelyn kadar korkan birini daha tanımamıştım. Ona kalsa, sonsuza dek lisede kalırdık.

"Biliyorsun, sosyalleşmekte zorlanıyorum çünkü..." *O gece.*

Dilini yanağına sokarak usulca başını salladı ve gözlerini yoldan ayırmadı. "Biliyorum."

Açıklamama gerek yoktu. Evelyn anladı. O da kendine özgü bir şekilde mücadele ediyordu.

"Sadece bir hafta sonra hayat normale dönecek," dedi ve elime uzanıp güven verici bir şekilde sıktı. "Tamam mı?"

"Doğru." Umutsuzca ona inanmak isteyerek geri çekildim.

Evelyn'in arkadaşları okulun ön merdivenlerinde toplanmış bizi bekliyorlardı. Onlara Evelyn'in arkadaşları diyordum, çünkü varsayılan olarak onların grubunun bir parçası olsam da, sadece en iyi arkadaşım sayesinde onların lüks yaşamlarına dair fikir sahibi olan bir yabancıydım. Hiçbiri benden gerçekten hoşlanmıyordu. Dustin hariç.

Evelyn onunla çıkmayı neden reddettiğimi anlayamadı. Ama artık arkadaştık. Gerçekten yakın arkadaş.

Onu çekici bulmadığımdan değil; öyleydi. Bebek mavisî gözlerinin üzerine düşen sarı saçları ve aynı anda hem sevimli hem de seksi olabilen çocuksu bir gülümsemesi vardı. Yine de *fazla nazikti*, eğer öyle bir şey varsa tabii. Ayrıca geçen yıl kurduğumuz bu kırılgan arkadaşlığı bozma riskini göze alacak bir şey yapmak istemiyordum.

Evelyn uyum sağlamama yardımcı olması için onunla çıkmamı istedi. Bunun mantığını anlamamıştım. Bu beni diğer amigo kızlar tarafından daha da sevilmeyen biri haline getirecekti.

Zaten onun değişmeyen garip aşkı yüzünden benimle alay ediyorlardı, oysa gerçekte muhtemelen sadece flörtüne karşılık vermediğim için benimle ilgileniyordu. Her şey karmakarışıktı. Bir yıl önce birinin ölümünden sorumluydum ve şimdi Evelyn sanki parmaklıklar ardına ait bir canavar değilmişim gibi benimle çıkmak istiyordu.

Hayır, teşekkür ederim. Kendi kendime acımaya ve gölgelerin arasına karışmaya devam ederdim.

Küçük tuğla duvarı itip bizi yarı yolda karşılayan Dustin kolunu omzuma attı ve beni vücuduna çekti. Parkasının fermuarı açıldı ve itiraf etmeliyim ki güzel kokuyordu; taze keten ve sabun.

Evelyn yanımdan geçip merdivenlerden yukarı çıktı, biz de arkasından gittik. Alice ve Harper dün akşam izlemeye gittikleri film hakkında hararetle bir şekilde konuşurken Lewis ve Max dinliyormuş gibi yapıyordu.

Siyah kot pantolon, huni yakalı bordo bir ceket ve altında siyah bir tişört giyen Max, adamların en uzun boylusuydu. Aynı zamanda en uzun boyluydu ama bu onun işine yarıyordu.

Lewis en tıknaz ama aynı zamanda en kısa boyluydu, benden yarım baş daha uzun duruyordu, kahverengi saçları, baba tarafından Jamaika mirası sayesinde güzel, koyu bir teni ve yüzüklere olan aşkı vardı. Her işaret parmağında ve başparmaklarında birer tane vardı. Aynı zamanda Harper'ın iki yıllık erkek arkadaşıydı.

Kalabalık koridora girdiğimizde Lewis, "Siz kızlar gidip korku filmi falan izlemelisiniz," dedi. Kahverengi gözleri geniş omzunun üzerinden benimkileri buldu. "Korku filmlerini seviyorsun, değil mi Skyler?"

Sürpriz beni yukarı baktırdı. Konuşmalarına nadiren dahil oluyordum; sanki her zaman ruhen buradaydım ve etkileşimlerini uzaktan izliyordum.

"Bir keresinde beni bir *13. Cuma* kitabının başına oturtmuştu," diye araya girdi Dustin, dudaklarına dişlek bir gülümseme yayıldı. "Sanırım onun için endişelenmemiz gerekiyor."

Erkeklerin dolaplarının önünde durduk ve Max yanlarından geçerken Dustin'e sırtıttı. "Umarım en azından biriyle yatmışsındır."

"Har. Har." Dustin onu arkasından tersledi, kolunu omzumdan kaydırıp ve bana göz kırptı. "Bu arada epikti. Korku filmlerinin kalbime giden yol olduğunu biliyorsun."

Evelyn homurdanarak at kuyruğunu çekti. "Hadi kitaplarımızı alalım."

Köşeyi dönüp uzaklaşırken Dustin'in gözleri sırtımı yakıyordu. Bazen, bugün olduğu gibi, benden bu kadar açık bir şekilde hoşlanan biriyle arkadaş olmak garipti. Geri adım atmam gerektiğini biliyordum ama aynı zamanda bencildim de. Belki biriyle çıkmak ya da bağlanmak istemiyordum ama yanlış yere olsa bile onun ilgisinden de gizliden gizliye hoşlanıyordum. Beni bir kez becerdikten sonra, bir gizem olmaktan çıkacaktım ve o da yeni bir meydan okumaya geçecekti.

"Onun için çok üzülüyorum," diye fısıldadı Evelyn, Harper ve Alice'in duymamasına dikkat ederek.

"Anlaşmayı biliyor." Telefonda bir şeyler izleyen bir grup öğrencinin arasından sıyrıldım. "Onu asla yönlendimedim."

"Aynı fikirde değilim."

Sözleri beni rahatsız etti.

Dolaplarımıza ulaştık ve sarsak hareketlerle benimkinin şifresini girdim. Açılır açılmaz Evelyn'e döndüm. "Ne demek istiyorsun?"

Harper ve Alice yanlarından geçerken kendi aralarında kıs kıs güldüler.

Evelyn etkilenmemişti, kitaplarını çıkarmak için zaman ayırıyordu. Dolabını kapattıktan sonra bana baktı. "Buradaki diğer kızlar gibi onunla flört etmiyorsun, ama Cuma film gecelerinde onu cesaretlendiriyorsun."

Alay ettim, olmam gerekenden daha fazla rahatsız olmuşum. Evelyn haklıydı ama henüz bunu kabul etmeye hazır değildim.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama Lily nefes nefese ve telaşlı bir şekilde köşeden koşarak geldi. Okula geç kalma gibi bir huyu vardı ve muhtemelen benimle arkadaş olmak isteyecek kadar benden hoşlanan diğer tek amigo kızdı.

"Babamın yeni kız arkadaşı kahvaltı masasında durmadan konuşuyordu. Patellar tendinit olana kadar artistik patinajcı olduğunu söylemiş miydim?"

"Patellar, ne?" Ben sordum.

Evelyn kolunu dirseğimden geçirdi, önceki tartışmamız unutulmuştu. "Jumper'ın dizi."

Lily saçlarını atkuyruğundan çıkarıp tekrar bağlarken, "Sürekli zıplamaktan kaynaklanıyor," diye açıkladı. "Başka nelerden bahsetti?" Sınıfa doğru yürümeye başladığımızda sordum.

Lily enerji doluydu, her zaman gülümserdi, kıvrırcık kehribar rengi saçları ve yüzünde sevimli çilleri vardı. O onlardan hoşlanmazdı ama ben sevimli olduklarını düşünürdüm. "Her şeyden. Bu kadın ne hakkında konuşmuyor?"

"Aklıma birkaç şey geliyor," diye fısıldadı Evelyn bana ve gülmek için dudaklarımı dişlerimin arasına aldım. "Yani..."

Lily benimkiyle onun omzunu dürtüklledi. "Dustin'in seni baloya davet etmek istediğini duydum."

Yüzümü buruşturdum ve yavaşlayarak durdum. "Bu garip olurdu." "Sanırım aranızdaki bu çıkmazı kırmak istiyor." "Çıkmaz mı?" Evelyn'in bilmiş kıs kıs gülüşünü duymazdan geldim.

"Haydi," dedi Lily, geriye doğru yürüyerek. "Herkes onun senden hoşlandığını biliyor. O da *senin* bildiğini biliyor."

Aradaki bağlantıyı göremedim. Sadece biliyor olmam bir şey ifade etmiyordu. Onunla takılmak için ondan bu şekilde hoşlanmak zorunda değildim. Ayrıca, arkadaşlığımızı seks ve beklentilerle mahvetmek aptalca olurdu.

Lily sadece göz kırptı ve küçük bir sorun yaratmaktan memnun bir şekilde önden yürüdü.

O gece eve döndüğümde babam salondaki koltukta derin bir uykuya dalmış horluyordu.

Perdeler çekiliyken oda sigara dumanı ve alkol kokuyordu. Sehpanın üzerindeki boş bira kutularını görünce hiç şaşırmadım.

Ayaklarımı sürüyerek üst kata çıktım ve odama girdiğimde çantamı yatağın üzerine attım. Evelyn beni okuldan sonra futbolcuların takılmayı sevdiği yerel hamburgerciye gitmeye zorlamıştı. Sanırım artık orası benim de yerimdi.

Dustin beni kucığına çekti ve patates kızartması yerken ve Lewis ve Max ile yaklaşan maçı tartışırken gece boyunca beni orada tuttu. İnsanlarla dostça oynayacak havada değildim. Ya da arkadaşlarının ölümünden sorumlu değilmişim gibi davranacak havada değildim. Sanırım son zamanlarda bunalımdaydım. Günler daha gri görünüyordu ve herhangi bir şey için heyecan duymakta zorlanıyordum. Geri dönüp o geceyi değiştirmeyi her şeyden çok istiyordum.

Yatağıma uzandım, tavana baktım ve pencereme vuran yağmuru dinledim.

Şimdi cama her vurduğunda bir tetikleyici görevi görüyordu ve sesi gözle görülür bir şekilde irkilmeme neden oluyor, sileceklerin ve yüksek sesli müziğin anılarını geri getiriyordu.

Telefonumu almak için cebime uzandım ve Nate'in Insta profilini açtım. Hâlâ oradaydı ve insanlar onu özlediklerini söylemek için paylaşımlarına yorum yapmaya devam ediyordu. İlk fotoğrafa tıkladım; bir galibiyet sonrası çekilmiş bir fotoğrafı. Sahada futbol formasını giymiş, kaskını kolunun altına sıkıştırmış bir şekilde duruyordu. Hayattayken defalarca hayalini kurduğum şehvetli dudaklarını sıyran geniş gülümsemesi, arkasındaki spot ışıklarından daha parlaktı. Koyu renk saçları alnındaki ter parıltısına yapışmış, kulaklarının etrafında kıvrılmıştı. Yıkıcı derecede yakışıklıydı.

Zihnim onun ıslak zeminde, kırık ve kanlar içinde yattığı anılarla dolup taşıtı. Onu yuvarladığımda yağmurun çizik içindeki yüzüne nasıl vurduğunu.

Telefonu yanmışım gibi yatağa fırlattım ve sertçe nefes alarak yatak başlığına yaslandım. Bu kâbus ne zaman sona erecekti? Sadece unutmak istiyordum. Anıların peşimi bırakmasını. Ama yapamadım. Herkesin herkesi tanıdığı bu terk edilmiş kasabadan taşınana kadar olmazdı.

Kimse sırrımı *bilmese* de, herkes *biliyormuş* gibi hissetmekten kendimi alamıyordum. Sanki beni izliyorlarmış gibi. *Beni yargılıyorlarmış gibi.*

Odanın karşısındaki pencereye, camdan aşağıya doğru hızla inen yağmur damlalarına bakarken, ağzımdan ılık, demir açısından zengin kan akana kadar dudağımlı sertçe ısırdım. İçimdeki bu acıyı dindirecek bir şeye daha ihtiyacım vardı.

Başucumdaki çekmeceyi açarak, parmaklarım soğuk, keskin metalin etrafına dolanana kadar içine girdim. Onu çıkardım, sonra çekmeceyi kapattım ve kolumu sıvadım.

Kolum iyileşmiş beyaz yara izleriyle doluydu. Bir tanesi diğerlerinin arasında göze çarpıyordu, pembe ve kızgın görünüyordu. Bıçağı bastırdım

üzerine oturdum, gözlerimi kapadım ve derinlere dalmadan önce bir nefes aldım.

Dişlerimin arasından tıslayarak, taze yara izinin çizgisini takip ederek kolumdan aşağı doğru sürükledim.

Kan yüzeye fırladı, solgun, lekeli tenime karşı kıpkırmızı kesildi ve anında rahat bir nefes alarak elimi yumruk haline getirdim.

Altımdaki ucuz, çiçekli yatak örtüsüne kan damladı.

İçimdeki şeytanlardan arınmadan önce bir havlu almalıydım ama artık biraz geç kalmıştım. Neyse boş ver. Sonunda tekrar nefes alabildim ve kolumdan dirseğime doğru yarış halinde kayan her kırmızı damlada kendimi daha hafif hissettim. Kaçamadığım bu kâbustan kurtulabileceğimi hissediyordum.

BÖLÜM

İKİ

SKYLER

Tu mezarlık eskiydi, büyük, kırık dökük mezar taşları ve seçilmesi imkânsız soluk harfler barındırıyordu. Ürkütücü bir havası vardı, havada hissedilebilen uğursuz bir şey. Etraftaki orman daha karanlık görünüyordu, cılız ağaçlar ve dallar bana dişli şeytanları ve her türlü korkuyu hatırlatıyordu. Uzaktan bir karganın sesi duyuluyordu; kilisenin tentesinin üzerine tünemiş, koyu renkli gagasıyla tüylü kanadının alt tarafını ovuyordu. Tekrar öttü ve ben ona bakarken bir yudum daha bira içti.

Etrafımda öğrenciler konuşuyordu. Tüm futbol takımı Nate'i anmak için buradaydı. Mezarı başında alkol ve ot içmek zevksizdi ama neyse. Ben kimdim ki yargılayayım? Ne de olsa sadece yüzümü göstermek için buradaydım.

Mezarlığın arka tarafına, yeni mezarların bulunduğu yere doğru oturduk. Şişeyi indirip bir ağız dolusu ılık birayı yutarken, bir gün benim de buraya gömüleceğim aklıma geldi, tabii önce bu kasabayı terk etmeyi başaramazsam. Ne kadar iç karartıcı bir düşünce.

Sağımda oturan Evelyn, birinin yanında getirdiği müzik setinde çalan pop şarkısına eşlik ediyordu.

Dustin yanımda sırt üstü yatmış, bir kolunu başının arkasına koymuş ve dizlerini yukarı çekmişti. Kırmızı şapkasını uyuyormuş gibi yüzüne kapatmıştı ama az önce içtiği esrarın etkisinde olduğunu biliyordum.

Lily önüme düştü ve avucunu uzattı. Üzerinde kurt motifi olan küçük beyaz bir hap vardı. Kaşlarımı kaldırarak bakışlarımı onunkilere çevirdim. "Uyuşturucu mu?"

"Kevin bir çanta dolusu getirmiş."

"Boş ver. Bir fırt çekebilirim." Evelyn onu kaptı ve ikinci bir düşünce olmadan birasıyla birlikte yuttuğunu izledim.

Lily'ye dönüp baktığımda bir hap daha avucundaki yerini almıştı. Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum ama yine de uzandım, bu gece hissetmemek için her şeyi yapmaya hazırdım.

Kabul ettim, dilimin üzerine yerleştirdim ve gözlerimi Lily'den ayırmadan bir yudum aldım.

İki beyaz topuzu olan siyah örgü bir şapka, deri astarlı bir palto ve dizleri çamurlu açık mavi bir kot pantolon giymişti.

Cebine uzanarak bir paket sigara çıkardı ve bir tane yaktı, közü turuncu renkte parlıyordu. Yeşim taşından gözleri yine benimkileri buldu, dumanı yana doğru üflerken mizahla parlıyordu ve başını yerdeki Dustin'e doğru çevirdi. Söz konusu çocuk müzik eşliğinde sağ Adidas Gazelle'sine vuruyordu.

Onunla konuşmamı istediğini biliyordum. Eskiden söylediği gibi, onun acısına son vermek için. Dilimi ona doğru uzattım ve biramdan bir yudum daha aldım. Köpüğü azalmıştı. Şimdi ılık ve düzdü ve tadı bok gibiydi.

"Gideli bir yıl olduğuna inanamıyorum," dedi Max, Lily'nin yanına çökerek. Lewis de bize katıldı ve Harper'ı kucağına çekti.

Hastalıklı bir parfüm bulutu Alice'in gelişini haber veriyordu. Kısa kot eteğiyle yaz için giyinmiş gibi görünüyordu. Bronzlaşmış kalçalarının derisi -övünmekten hoşlandığı son model şezlongu sayesinde- tüylerim diken diken olmuştu.

Üşüyordu ama hepimiz gibi sıcak giyinmektense donarak ölmeyi tercih ederdi. Bunun tek istisnası, küçük grubumuzun etrafına bakarken daha sıkı çektiği siyah puffer ceketiydi.

Taşlarla süslü takma kirpikleri her göz kırpışında yanaklarını okşuyor, leylak rengi ruju dolgun dudaklarını belirginleştiriyordu. Güzeldi ama sığıdı. Zengin bir aileden geldiği ve yıldız bir atlet olduğu için bunun bir önemi yoktu. Belki bundan yirmi yıl sonra harika bir kişiliğe sahip olması ona fayda sağlayacaktı ama lisedeyken kimse bunu umursamıyordu. Eğer sosyal basamaklarda faydalı olduğunu kanıtladıysa tabii.

Alice tüm erkeklerin becermek istediği ve tüm kızların olmak istediği kişiydi. Gerçi bazı kızların da gizliden gizliye onu becermek istediğinden emindim.

"Bunu yapanı hâlâ yakalayamadıklarına inanamıyorum," diye mırıldandı ve yana doğru kayarken uzun bacaklarını önüne uzattı. "O lanet pislik hâlâ dışarıda bir yerlerde."

Lewis, Harper'ın boynunun ince kıvrımlarına öpücükler kondurarak, "Bahse girerim buradan geçen biriydi," diye cevap verdi. "Belki de buradan geçen kamyonculardan biridir."

Alice gözlerini devirdi, uzun kahverengi saçları hafif, soğuk esintide hareket ediyordu. "Ya da belki onu kıskanan biriydi." "Çılgın bir eski sevgili gibi mi?" Lewis alay etti ama sonra gözleri Alice'in arkasındaki Nate'in mezar taşına takıldı ve ayıldı. Arkadaşları gitmişti, hayatı kısa kesilmişti.

"Çok büyük bir potansiyeli vardı. Babam her zaman onun çok ilerleyeceğini söylerdi." Lewis düşüncelere dalarak birasından bir yudum aldı ve elini kahverengi saçlarının arasında gezdirdi.

Ağızındaki safrayı tadarak şişeyi bir yudum daha almak için ağızına götürdüm, ancak boş olduğunu fark ettim. Tipik bir durumdu. Başım dönmeye başladı, damarlarımdaki kan ilaç etkisini gösterdikçe daha hızlı akmaya başladı. Öfori yavaş yavaş endişelerimi hafifletti. Rahatlamış bir nefes aldım ve şapkasını kaldıran Dustin'in yanına sırtüstü uzandım.

Dudaklarına bir gülümseme değdi, gözleri parlıyordu.

Bulutlu gökyüzüne baktım ve tepemde daireler çizerek uçan bir kargayı izledim. Etrafımdaki konuşmalar devam ediyor, hoş bir vızıltı umursamadığım müzikle karışıyordu. Ama uyuşturucu gri varlığıma renk katarken, kendimi en son hit şarkının tadını çıkarırken buldum. Akılda kalıcı bir ritmi ve tekrarlayan sözleri vardı.

Karga döne döne uçtu. Yanımda, Dustin yüzüstü kaymış ve kırmızı şapkasını çıkarmıştı. Ben başımı çevirip ona bakana kadar kollarını yanağının altında birleştirerek yan profilime baktı. "Nasıl hissediyorsun?"

Kolumdaki taze kesik lezzetli bir şekilde acıyordu. Artık bunun aşırı farkındaydım. "İnanılmaz."

"Sence bunu kim yaptı?" Alice'in hırıltılı sesi anımızı böldü ve başımı yerden kaldırdım. Yine de boynumdaki gerginlik beni rahatsız ediyordu.

"Ne yaptın?" Kafam güzel olduğu için kıkırdamayı kısa keserek sordum.

"Vur-kaç olayı."

Başım tekrar aşağıya düştü. Karga gitmişti, onun yerine birkaç sıra ötedeki uzun bir mezar taşına tünemişti ya da başka bir karga olabilirdi. Kim bilebilirdi ki? Bu bir gizemdi. "Bilmiyorum Alice."

Beni ölçüp biçtiğini, dudaklarının inci gibi beyaz dişlerinin üzerinde geriye doğru kıvrıldığını hissedebiliyordum. Ayakkabısının altındaki kir gibiydim ama Dustin ve Lily beni aralarına kabul ettiğine göre bana tahammül etmekten başka çaresi yoktu. "Belki de sendin?"

"Bu kadar yeter," diye homurdandı Dustin, yan yatıp dirseğinin üzerinde doğruldu, ayakları bileklerinden çaprazdı. "Kaltak gibi davranmana gerek yok."

Tıpkı benim ona bayılmadığım için Dustin'in benden hoşlanması gibi, Alice de Dustin'e karşı bir şeyler hissediyordu. Etrafta ona iki kez bakmayan tek erkek oydu. Belki de hepimizin kovalamacayı her şeyden çok sevdiğimiz doğrudu. Her zaman sahip olamayacağımız şeyleri isteriz. Belki de bu yüzden Nate'e aşık olmuştum.

Bana iki kere bile bakmamıştı ama Alice'e bakmıştı. Öldürülmeden önceki son bir yıl boyunca gidip gelmişlerdi. Ne kadar klişe.

Evelyn bana bir esrar uzattı, ben de memnuniyetle kabul ettim. Ciğerlerime derin bir nefes çektiğimde çatırdadı ve kendimi uzun zamandır olmadığım kadar rahatlamış hissettim. Sigarayı Dustin'e uzattıktan sonra kırmızı şapkasına uzandım, tekrar uzandım ve yüzüme yerleştirdim. Uyuşturucunun etkisiyle burada sonsuza dek var olabilseydim, bunu yapardım.

Ben saf bir mutluluk denizinde yüzerken, Alice surat asmaya devam etti ve kıyafetlerimin altındaki tenimde bir yol açan pis kokulu gözlerini bana fırlattı.

"Belki de ölüm yıldönümünde hepimize musallat olmak için geri döner," diye şaka yaptı Lewis, kollarını Harper'ın beline dolamıştı. "Belki de sen uyurken tepende dikilir," dedi Max, Alice'e uzanıp onu yanından dürtmek için.

Kadın ona hiç de etkilenmemiş bir bakış fırlattı. "Hiç klas değilsin. Bunu sana hiç söyleyen oldu mu?" "Oh, neşelen biraz."

Lewis, "Ruh çağırma seansı yapmalıyız," diye önerdi ve kız arkadaşı Harper'ın ona kuşkuyla bakmasına neden oldu. Yanımdaki Dustin alay etti. "Ruh çağırma seansı mı Lewis? Gerçekten mi?"

"Belki kimin yaptığını bulabiliriz."

Evelyn sessizce birasını içti ama ben onun tedirginliğini buradan hissedebiliyordum.

Dustin şapkasını yüzümden kaldırıp bana bakarken parlak ışığa karşı gözlerimi kıstım. Max'e, "Bir hayaletten cevap mı bekliyorsun?" derken gözleri benimkilere kilitlenmişti.

"Neden olmasın? Polis katili yakalamak için bir şey yapmıyor ki. Bu artık faili meçhul bir dava."

Konuşma uğultusu tehditkâr bir tona bürünüp pörsüyen kalbimi sardıkça midem huzursuzlukla çalkalandı. Hepsi bana gülüyor, zalim ve soğuk gözlerle üzerime eğiliyorlardı. Bundan emindim. Herkes sırrımı biliyordu ve şimdi benimle alay ediyorlardı.

Evelyn alışılmadık bir sessizlikle ormana baktı ve bana geri döndüğünde gözleri periliydi. Elime uzandı ve nazikçe sıktı. Paylaştığımız bu sır bizi canlı canlı yiyebilirdi.

"Ruh çağırma seansı falan yapmıyoruz," diye güldü Lewis, ama

mizahtan yoksundu. Aniden doğruldum ve Dustin'in yanımda kaşlarını

atmasına neden oldum.
"İyi misin?"

"Evet," diye cevap verdim sessizce, ormana bakarak. Rüzgâr hızlanmış, ağaçların arasından ısıklık çalarak benim için şarkı söyleyen lanetli bir ninni gibi geçiyordu.

İçimdeki pişmanlığı fısıldayan ürkütücü çağrıyı sadece ben duyuyor gibiydim.

Yutkundum, iki köknar ağacının arasında bir gölgenin kaydığı belirli bir noktaya baktım. Bu bir göz yanılması olabilirdi.

Dustin'in omuzlarıma dolanan kolu beni şimdiki ana geri çekti ve ona güven verici bir şekilde gülümsemek için gözümü ormandan ayırdım ama bakışlarım kısa süre sonra tekrar oraya kaydı ve bu sefer kaskatı kesildim.

Karanlığa bürünmüş, iki kalın dalın arkasına yarı gizlenmiş Nate, dudaklarını büzen bir sırıtışla beni dikkatle izliyordu. Kalbimin atışı durmuştu ama sonra gümbürdeyerek yeniden canlandı ve göğüs kafesime çarptı.

Yüzümün önünde bir el belirdi, aşağı yukarı sallanıyordu. "Dünyadan Skyler'a."

Bakışlarımı ayırıp Dustin'e göz kırptım, başımı sallayıp temizlediğimde mavi gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Kötü bir dönem geçirmiyorsun, değil mi?"

Tabii ki... Uyuşturucu. Kötü bir yolculuk geçiriyordum, hepsi bu. Çok kötü bir yolculuk. Daha önce kendimi hafif ve mutlu hissederken, şimdi kapana kısılmış ve klostrofobik hissediyordum. Buradan çıkmam gerekiyordu. Bir bıçağı derimin derinliklerine batırıp kanın yüzeye çıkışını izlemem gerekiyordu.

Evelyn sırtımı ovdu, tatlı parfümü burun deliklerime girerken yakınımaya eğildi. "Unutma, sadece bir hafta daha, sonra her şey normale dönecek."

İlerideki mezar taşının üzerindeki kargaya bakarken onun sözlerine tutundum. Gakladı. Ellerim nemli ve boğazım kurudu. Panik atak tehdidi zihnimin sınırlarında geziniyor, gölgeleri kovmayı vaat eden ama bunun yerine onları davet eden sihirli hapla zayıfladığım için beni gafil avlamayı umuyordu.

Gözlerim kısa süre sonra karanlık ormana doğru kaydı ama Nate'in hayali gitmişti. İnce dallar esintiyle hafifçe sallanıyor, ötesindeki karanlığı gizliyordu.

İzlendiğimi hissettiğimde içimi bir ürperti kapladı, sırtımdaki tüyler diken diken oldu. Dalların arkasındaki o tek noktaya bakmaya devam ettim ama orası boştu. Huzursuzluk hissinden kurtulamıyordum.

BÖLÜM ÜÇ

SKYLER

Eski, paslı tren köprüsünün korkuluklarının üzerinden aşağıya, aşağıdaki bulanık suya baktım. Sol tarafta, suyun sığıldığı kıyıya yakın bir yerde, suya batmış bir alışveriş arabası duruyordu. Kırmızı gidonu yüzeyin hemen altında görünüyordu. Esintinin her dans edişinde kıpırdayan suyu yarıyordu. Ağaçlarda kuşlar cıvıldıyor, uzaktan güneş batıyordu. Bu Okuldan sonra buraya gelmek Lily'nin fikriydi ve Evelyn, homurdanmama rağmen beni de yanında sürüklemişti.

Amigo kızlardan birkaçı yere bağdaş kurmuş ödevlerini yaparken, daha maceraperest futbolculardan bazıları metal köprüye tırmanmak için birbirlerine meydan okuyordu. Lewis neredeyse tepedeydi, arkasına yaslanmış arkadaşlarına sırtıyordu. Gülümsemesi kendini beğenmiş ve genişti, yanağında bir gamze belirmişti.

Max arkamdan yaklaştı ve Dustin'in omzuna sarıldı. "Atlamalıyız." Yanımdaki Dustin doğruldu. "Delirdin mi sen? Hava buz gibi."

"Taşaklarının tekrar vücudunun içinde büzüşmesinden mi korkuyorsun?"

"Siktir git," diye güldü Dustin ve kışlık montunu çıkarıp kapüşonunu kafasının arkasına geçirdiğinde gözlerimi devirdim. "Bunu yapmak istiyor musun?"

Max heyecanla, "Tabii ki," diye karşılık verdi.

Evelyn o anı bize doğru yürümek için seçti, manzarayı seyrederken ceketini daha sıkı çekti. Yüzündeki şaşkınlık beni güldürdü.

Korkulukları iterek ona katıldım. "Soru sorma."

Max kot pantolonunu tekmelediğinde "Oh, yapmayacağım," diye cevap verdi. Arkamızda, yerdeki kızlar ev ödevlerini bırakıp sergilenen kaslara hayranlıkla bakarken kıkırdadılar.

"Kabul etmelisin ki," dedi Evelyn, gözlerini Dustin'in kaslı göğsünde gezdirerek, "çok seksi bir vücudu var."

"Onu sen becer o zaman." Yürüdüm, kaşlarını çattı ve beni takip etmeye başladı. Tepeden aşağı inmeye başladım, kıcımın üzerine kaydım ve nemli çimenlerden aşağı kaydım. Evelyn'in durumu da daha iyi değildi.

"Nereye gidiyorsun?"

Dibe ulaştığımda doğruldum ve nehre doğru yürümeden önce elime uzun bir sopa aldım. Çimenler burada daha ıslaktı ama ayaklarım çivili botlarımın içinde kuru kalmıştı.

Süet western botları giyen Evelyn o kadar şanslı değildi. Bana yetişirken homurdandı.

Futbolcular köprü'nün tepesinde tezahürat yapmadan önce sağ tarafımızda erkeksi bir çığlık çınladı. Dustin yüzeye çıktı ve saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. "Kahretsin, bu çok soğuk!"

Max de atladı ve ben nehrin kenarına çömelip bir sopayla yüzeyi karıştırırken bir sıçrama sesi daha duyuldu. Ortası derindi ama burası sığıdı.

"Tuhaf davranıyorsun," dedi Evelyn, kararsızca yanımda durarak.

Omuz silkerek kararan gökyüzünü taradım. Gri kapüşonum ve siyah oyuncak montum havadaki soğuğu engellemek için çok az işe yarıyordu. Çamurlu nehir yatağını kazarken nefeslerim önümde kabarıyordu. "Sanki bir şeylerin ters gittiğini hissediyorum, anlıyor musun?"

Evelyn bana dönmeden önce çocukların sırlısklam ve titreyerek nehirden çıkışını izledi. "Sence de bu senin endişenden kaynaklanmıyor mu? Yani"-ağzının kenarını kemirdi, sözlerini düşündü-"Ben de gerginim. O geceyi yıl boyunca zihnimin gerisine itmek kolaydı ama şimdi... yıldönümü yaklaşırken. Sanki sürekli onu düşünüyor gibiyim."

Suya bakarak başımı salladım.

"Anladım." Bu uzun zamandır

söylediğim en doğru şeydi.

Soğuk esinti paltomun altından sızıp tenimi ısırırken bakışlarımı sudan kaydırarak ona baktım. "Yine de hissetmiyor musun? Havadaki değişimi."

Bir sıçrama daha oldu. Lewis de atlamıştı. Aptalca şeyler yapmaktan geri durmayacağına

güveniyorum. "Sonbahar geldi. Cadılar Bayramı yaklaşıyor. Tabii ki hissediyorum."

"Henüz Cadılar Bayramı'nı düşünemiyorum bile."

Hava nemli çimen, çam ve kirli nehir suyu kokuyordu. Yaz ve ilkbahardan çok farklı olan o özel sonbahar kokusu vardı.

"Hey, o da ne?" Evelyn yanıma çömelip kolumu bileğimden yukarı doğru çekerek sordu. Geri çektim ama artık çok geçti. Cildimi süsleyen beyaz kabarık yara izlerine karşı kızgın ve kırmızı olan taze kesiği çoktan görmüştü.

Gözleri benimkilerle çarpıştı, geniş ve endişeliydi, ama ayağa kalkıp otoparka doğru yola çıkarken beklemedim. Buradan yürüyerek beş dakika uzaklıktaydı.

Evelyn peşimden geldi, "Hey, bekle" diye seslendi.

Beklemedim.

Yürümeye devam ettim, kollarım beni koruyacak şekilde sarılmıştı.

"Hey." Köprünün görüş alanından çıktığımızda beni durdurdu. Güneş neredeyse batmıştı ve karanlık köknar ağaçlarının arasından sürünerek yaklaşıyordu.

Arkamı döndüğümde ayakkabılarımın altında sopalar ve taşlar çıtırdadı. Gözlerim onunkilerle buluştu. Başkalarının bana acımasından nefret ederdim ve en iyi arkadaşımın daha da çok nefret ederdim.

"Ben iyiyim," diye ısırdım, yüzü kızarınca hemen pişman oldum. "Özür dilerim. Bu şekilde söylemek istememiştim."

"Sorun değil," diye fısıldadı alt dudağını kaşıyarak ama bana bakmıyordu. Onu tersleyerek her şeyi berbat ettiğimi biliyordum.

Onu.

"Sadece buradan çıkmam gerekiyor." Geldiğimiz yolu işaret ettim. "Bunu yapamam; iyiymişim gibi davranamam. Şimdi olmaz. Ben bu durumdayken olmaz."

"Yaptığımız şeyle başımız

belada." "Anlıyorum."

Hafif kakhahalar esintide sürüklenirken omzunun arkasından bakarken kendimi çok kırılmış hissettim ve arkadaşlarım gibi olmayı diledim. Onlar hayatın devam ettiğinin en iyi örneğiydiler. Arkadaşları ölmüştü ve yıldönümü yaklaşıyordu ama yine de gün içinde eğlenecek anlar yaratıyorlardı. Tıpkı şimdi olduğu gibi. Hayatına devam edemeyen tek kişi benmişim gibi görünüyordu.

Evelyn otoparka doğru yola çıktı, ben de çam kozalaklarına ve dallara basarak onu takip ettim. Rüzgâr hızlanmış, ağaçların arasından ılık çalarak geçiyordu. Bir şapka ya da atkı takmalıydım. Bu palto beni sıcak tutmuyordu ve kış yaklaşıyordu ama babam parasını mevsimlik giysiler yerine mutsuzluğunu bastırmak için alkole harcamayı tercih ediyordu.

"Ne kadar zamandır devam ediyor?"

Koyu renk kirpiklerimin arasından Evelyn'e yan gözle baktım. "Bu ne kadar zamandır devam ediyor?" Kalın kalın yutkunarak çenesini koluma doğru itti.

"Kendine zarar verme."

Elim kolumu buldu ve başparmağım kabuk bağlamış kesiği okşamak için kolumun altından kaydı. Yargılayıcı gözlerinden korumak içgüdüsel bir hareketti. Aynı zamanda içgüdüsel olarak ona çıkışmak ve bunun onu ilgilendirmediğini söylemek de vardı ama dilimi ısırdım. Bunun yerine elimin bileğimden kaymasına izin verdim ve temiz sonbahar havasını içime çektim, yosun ve nemli toprak kokusunu içime çektim. "O gecedен kısa bir süre sonra başladı."

Serçe parmağı benimkine değdi ve parmaklarımız birbirine geçerken göğsümün kabarmasına neden oldu. Evelyn her zaman benim en iyi arkadaşım olacaktı. Dünyada neler yaşadığımı anlayan tek kişi.

"Kabuslar görürdüm, hala da görüyorum ama o zamanlar bana eziyet ederlerdi. Çığlık atarak uyanırdım. Babam fark edemeyecek kadar sarhoştı. Hâlâ kâbus görsem de o zamandan beri azaldılar. Ya da belki de onlara alışıyorum." Evelyn'in endişeli bakışları yüzümün yan tarafını yaktığında omuz silkip geçiştirdim. "Düşüncelerden uzaklaşmak için bir şeye ihtiyacım vardı."

Park yeri göründü ve hiç bu kadar rahatlamamıştım. Sakladığımız iskeletler hakkında konuşmak neden bu kadar zordu? Bu seferki Evelyn'in onu bulmasını istemiyordu.

"Bir gece çok fazla geldi, bu yüzden odamdan çıktım ve mutfığa doğru yola koyuldum." Bu en zor kısmıydı. Söylememeyi tercih ettiğim kısım. "Tahta bloktan bir bıçak kaydırdım. Sonrasında lavaboda o kadar çok kan vardı ki... Parmaklarımdan damlıyordu..." Başımı kaldırıp penceredeki yansımamı nasıl yakaladığımı ve yüzümdeki perili ifadeyi hatırlayarak usulca fısıldadım, "Acıdı ama acı iyi geldi. Rahatlama hissettim."

Arabaya ulaştık ve Evelyn anahtarları almak için çantasını karıştırmak üzere elimi bıraktı. Anahtarlığa bastığında aramızdaki küçük boşlukta şingirdadılar.

Soğuktan kurtulduğuma sevinerek içeri girdim ve üşüyen ellerime üfledim.

Çok geçmeden yola çıkmış, kasabaya doğru geri dönüyorduk. Isıtma sistemi ve koltuk ısıtıcısı nihayet devreye girmişti. Yavaş yavaş çözülüyordum.

"Çocukların nehirde yüzdüğüne inanamıyorum," dedi Evelyn sessizliği bozarak. Arabada hiç müzik dinlemezdik. O gecedен beri. "Dışarısı buz gibi."

"Çılgınlar," diye onayladım, koltuğuma geri yaslanırken - <https://yağmur.org> damlasının dramatik bir sıçramayla ön cama çarpmasını izledim.

Daha fazlası takip etti. Çok geçmeden silecekler çalıştı, tıpkı o geceki gibi.

Daha fazla anı beni Evelyn'in arabasının içinde enkaza çevirmekle tehdit ettiğinde midem çalkalandı ve gözlerimi sıkıca kapattım. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Hızla dönüyordum.

Evelyn fark etti ve bir benzin istasyonuna yanaştı. Motoru durdurup direksiyonu sıkıca kavrayarak önüne bakarken sessizlik çöktü.

Yağmur tavanı dövüyor, koku küçük arabanın içine doluyordu. Eskiden severdim, özellikle de günün erken saatlerinde taze kokuyla karıştığında, ama şimdi beni hasta ediyordu.

"Bize biraz atıştırmalık alacağım," diye fısıldadı Evelyn, kapıyı iterek açtı.

"Yağmur yağıyor," diye işaret ettim ama çoktan gitmişti, sanki kapıyı kapatmayı hatırlayamayacak kadar ürkmüş gibi kapıyı açık bırakmıştı.

Emniyet kemerimi çözüp orta konsola doğru eğildim, kapıyı kapatmaya gittim ama yolun karşısındaki sırlısklam figüre bakarak durakladım. Islak saçlarından yağmur damlaları damlıyordu ve siyah rüzgârlık ceketi sırlısklamdı.

Tek bir parmağını dudaklarına götürmeden önce dudakları zalim bir sırtışla geriye çekilirken arabalar vızır vızır geçiyordu. Kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı ve dudaklarımdan küçük bir ses kaçtı. Başka tarafa bakamadım.

Parmağını indirip elini tekrar ceketinin cebine sokarken çelik grisi gözleri beni delip geçti. Beni izleyişinde uğursuz bir şeyler vardı, sanki beni kasıtlı olarak tedirgin etmeye çalışıyordu. Bunun hayal gücümün bir oyunu olduğunu biliyordum ama gözlerimi başka tarafa çeviremiyordum-

Çatıdaki büyük bir gürültü irkilmeme ve yüksek sesli bir çığlık atmama neden oldu. Geri sıçradım, bakışlarımı pencereden dışarı fırlattım, ancak Evelyn'in eli hala çatıdayken bana sırtıttığını gördüm.

Arabanın etrafında döndü, içeri girdi ve kapıyı kapattı. Islak saçları çilli yanaklarına yapışmıştı ve kot pantolonunun dizleri nemliydi.

Motoru yeniden çalıştırırken bana kaşlarını çattı. "Sen iyi misin?"

Gözlerim tekrar yoldaydı ama Nate gitmişti. Arabalar geçip gidiyor, yerde biriken yağmuru rahatsız ediyordu.

Önüme bakmaya devam ettim, sonra boğazımı temizledim. Sanki hiç orada olmamış gibiydi. Bir an o soğuk, gri gözleriyle bana baktı. Ve sonra, gitmişti.

"Evet," diye mırıldandım. "Ben iyiyim."

ÇIPLAK AYAKLARIM nemli zeminde gümbürdüyor, çam iğneleri ve toprak ayaklarımdan tabanına yapışıyor. Ayın gümüşü ışığı tepemdeki yüksek ağaçların arasından süzülüyor ve yalnız bir baykuşun tekinsiz ötüşü ateşli nefeslerimle dans ediyordu.

Arkamda ağır ayak sesleri duyulurken ciğerlerim efordan yanıyordu. Ayağımın altındaki sopalar kırılıyor, dallar açıkta kalan kollarımı tırmalıyor ve derimi parçalıyordu. Canım yanıyordu ama damarlarımda dolaşan adrenalin beni ileriye doğru itiyordu. Ne kadar hızlı koşarsam koşayım *ondan* kurtulamıyordum.

Zalim kahkahası etraftaki sıkı ağaçlardan yansıyor, nefesi kulağımda ısınyordu. Yakınımdaydı. O kadar yakındı ki, sıcaklığı boynumdaki ince soğuk ter tabakasının üzerinden süzülüyor ve omurgamın her bir kıvrımını okşuyordu. Daha fazla koşamadım. Bacaklarım acıyla yanıyordu. Yakında yere yığılacaktım. Bu sadece bir zaman meselesiydi.

Görüşüm tuzlu gözyaşlarıyla bulanıklaşırken, boğuk bir hıçkırık salıverdim. Bunu yapamazdım. İçimdeki bu vahşi, vahşi paniği evcilleştiremezdim.

"Benden kaçamazsın," diye alay etti, nefes nefese kalmıştı. "Seni yakalayacağım Skyler. Derini kemiklerinden ayıracağım."

Sesindeki karanlık vaat, çarpan kalp atışlarımdan etrafına dolanırken omurgamdan aşağı buzlar sıçradı. Beni yakalayacaktı. Bu bir "eğer" meselesi değil, "ne zaman" meselesiydi.

Sert göğsü sırtıma çarparak beni en yakındaki meşe ağacına doğru uçurdu. Kaba kabuklar terli avuçlarıma batarken çığlık attım. Vücudu benimkini yuttu ve odunsu öz kokusu duyularıma saldırdı. Karanlık ormanı çatlatan yüksek sesli bir çığlık atmadan önce derin bir nefes aldım.

Sıcak, nasırlı eli ağzımı kapatarak dehşetimin sesini bastırdı. "Yakaladım seni, küçük katil."

Yastığımın içinde boğuklaşan bir çığlıkla irkilerek uyandım. Uzun, cezalandırıcı parmaklar boynumun arkasına saplanmış, yönümü bulmaya çalışırken beni hapsedmişti. Karanlık yatak odamdaydım ve ellerim sırtımın alt kısmında sıkıca tutulmuştu. Üstümde biri vardı. Yağmur, çam ve gece kokan ağır biri.

Kulağımın kabuğuna doğru fısıldarken Nate'in hırıltılı sesini duman ve intikam notaları kapladı, "Bittiğini mi sandın küçük katil? Gömülü kalacağımı mı?"

Nefes nefese kıkırdaması tenimin üzerinde dolaşarak tüylerimi diken diken etti.

Korku beni boğmak için boğazıma kadar tırmandı, kalbim şakağımın içinde dörtlüye koşuyordu. Eli benimkinden kaydı, sadece dizimin arkasına sürtündükten sonra uyluğumda yakıcı bir yol izledi. İşkence edercesine yavaşça parmaklarını büyük beden tişörtümün kumaşının altından geçirdi.

Sol kık yanağıma avuçlayarak elini bacaklarımdan arasına

daldırdı. Nefes almaya cesaret edemeyerek hareket etmez kaldım.

Nefesi ısınmış yüzümün yan tarafında dans etti ve yarığımın çizgisini izlerken karanlık bir şekilde kıkırdadı.

"İslamiyorsun."

Dişlerimi sıktım, cevap vermeyi reddettim. Keşke onu görebilseydim. Hayal gücümün bu kadar gerçek ve elle tutulur görünmesini. Hâlâ korkunç bir kâbusun, rüya içinde bir rüyanın içindeydin ve uyanamıyordum.

"Söyle bana Skyler. Bakire misin?"

Cevap vermeyi reddettiğinde parmaklarını boynuma geçirdi ve amımı sıkarak dudaklarımdan bir inilti çıkmasını sağladı. Bu, ince bir ip üzerinde dengelenmiş, acı ve zevkin mükemmel bir karışımıydı.

Boynumu bırakmadan önce daha da sıktı ve saçlarımı sıkıca kavradı. Islak dili boynumun ince kıvrımında gezindi ve sonra keskin dişleri kulak mememe battı. Bağırdım ama beni bırakmadı. Aksine, dokunuşu daha da sertleşti.

"Bu amcığa daha önce dokunan oldu mu?"

Zevk kıvılcımları doğrudan merkezime ulaştı ve ben daha fazlasına ihtiyaç duyarak onun altında kıvrandım. Bu sadece bir rüyaydı. Çarpık, çarpık bir kabustan başka bir şey değildi.

"Açgözlü küçük fahişe, ha?" Kulak mememi tekrar ısırarak kalın bir parmağını içime soktu ve tekrar bağırduğımda başımı yastığa bastırdı. "O gece gerçekten ölü olup olmadığımı kontrol etmeliydin."

Bana bu şekilde hükmederken sözlerine zar zor odaklanabiliyordum. Onun altında parçalanıyordum, daha fazla zevk, daha fazla acı istiyordum. İşte bu yüzden okuldaki oğlanları hiç umursamamıştım. Çok iyilerdi. *Buna* ihtiyacım vardı ve şimdiye kadar bunu arzuladığımı hiç bilmiyordum.

"Sen sadece bir rüyasın," diye boğuldum, nefes nefese sesim yastıkta boğuklaştı.

Cevap niteliğindeki kıkırdaması, kana bulanmış bir kuzgun tüyü gibi haince bir niyetle damlıyordu. Amım ikinci parmağını karşıladı.

Beni sınırlarıma kadar gerdi ve bir hıçkırığı yutmaya zorladı. "Ben senin en kötü kabusunum, prenses."

Amımdan gelen ıslak sesler, kalp atışlarımla hızlanması ve ayrılmış dudaklarımda dans eden iniltilerle yarışıyor. Nefes almakta zorlanıyordum, yüzüm tuzlu gözyaşlarıyla ıslanmış ve hindistan cevizi şampuanım kokan yastığa bastırılmıştı.

Nate'in titreyen bedenime saldırısı hafiflemeyi reddetti. Odadaki gölgeler yatağın üzerinde uzanıyor, o kalın parmaklarıyla bakir amımı gözlerimden yaşlar akana kadar pompalarken beni karanlıkta örtüyordu.

İç duvarlarım ona kenetlendi ve sıcak ve şiddetli bir şey içimi eritti. Aklımı başımdan alan bir his, daha fazla baskı, daha fazla sürtünme, her şeyden daha fazlasını aramak için sırtımı ona doğru kaldırdı.

"İşte iyi bir kız," diye fısıldadı zalimce. "Bir gün ciğerlerindeki son nefesi çalacak olan parmaklara gel."

Zevkle haykırdım, vücudumdaki her kas gerilirken amım zonkluyordu. Bu çok fazlaydı. Orgazm o kadar yoğun bir şekilde içimden geçti ki, onun tutuşu altında titredim ve sallandım.

Yapabileceğimi hiç bilmediğim sesler dudaklarımdan bir inleme ve sızlanma akışı halinde kaçtı. Şu anda üzerimde sahip olduğu güç beni korkutmalıydı. *Sözleri* beni korkutmalıydı.

Burnundan soluduğu alaycı kahkaha beni iliklerime kadar dondurdu. Parmaklarını çekince ağırlığı kayboldu. Gölge de geri çekildi ve beni fazlasıyla gerçek hissettiren bir kâbusun puslu kalıntıları içinde mahvolmuş ve yalnız bıraktı.

Bir süre bekledim, herhangi bir ses ya da varlığına dair herhangi bir işaret var mı diye dinledim.

O gitmişti ama yakıcı dokunuşunun anısı bir mezar taşındaki eski oymalar gibi zihnime kazınmıştı.

BÖLÜM DÖRT

SKYLER

Bu sabah uyandığımda uyluklarımın arasında ısrarlı bir zonklama hissettiğimden beri bütün gün huzursuz hissediyordum, rüya bilincimin sınırlarında dolaşıyordu. Bu kadar gerçekçi olması beni tedirgin etmişti. Parmaklarımın acıması beni daha da endişelendiriyordu.

ağrısını dindirmek için battaniyenin altına daldı.

Şimdi okuldaydım ve önümdeki ödeve odaklanamıyordum. Öğretmen Bayan Jones, öğle yemeğinden önce sınıfa girdiğimiz anda bizi bir sınavla şaşırtmıştı ve bu tür şeylerde genellikle iyi olmama ve nadiren hazırlıksız yakalanmama rağmen, konsantre olamıyordum. Her yer değiştirdiğimde ağrıyan amım sızlarken olmazdı. Lezzetli bir acıydı, ısrarlı bir hatırlatıcıydı.

Kalemimi kâğıda vurarak alt dudağımı çiğnerken bir yandan da boş gözlerle sorulara bakıyordum. Toplam yirmi soru. Ben sekizini doldurmuştum.

İçimi çektim ve bakışlarımı pencereye yönelttim. Dışarıda yağmur çiseliyordu. Turuncu yapraklar ve beyaz plastik bir market poşeti bisikletlerin durduğu patıkaya doğru savruluyordu. Sonbahar esintisinde dans edişini, hayali bir melodi eşliğinde dönüp durmasını izledim.

Zil çalınca irkildim ve diğer öğrenciler çantalarını toplayıp sınıftan çıkarken sandalyemi geri çektim.

Evelyn omzuna astığı çizgili kanvas çantasının askısını kavrayarak beni bekledi.

Kalabalık koridorda diğerlerine katıldığımızda dirseğiyle beni dürttü. "Bugün neyin var senin? Çok sessizsin."

Cevap vermeye gittim ama Lewis koşarak yanımdan geçerken bana çarptı, Max onu kovalıyordu ve tam köşeyi dönecekleri sırada yakaladı.

Gözlerimi devirdim.

Lily de bize katıldı ve ağzını kapatıp Max'e, "Ona fazla yüklenme," diye seslendi.

Sonra bana baktı ve ıslıl ıslıl gülümsedi. Lily küçük grubumuzda her zaman gün ışığı gibiydi. "Sınav nasıl geçti? Acımasız olduğunu düşünmüştüm."

Umursamazca omuz silkerek köşeyi döndüm. "Bok gibi geçti."

Lily bir kahkaha patlattı, omuzları eğlenceden titriyordu. Evelyn de kıs kıs güldü. "Sınavlarda başarısız olmak senin tarzın değil."

"Dikkatim dağınık," diye cevap verdim.

"Bu gece Max'in partisine geliyorsun, değil mi?"

Evelyn kolunu dirseğimden geçirirken, "Geliyor," diye cevap verdi. Kafeteryanın büyük kapıları ilerideydi, bir kapı gri duvara yaslanmış açık duruyordu. Midem tam zamanında guruladı.

"Güzel bir şeyler giymelisin... elbise gibi."

Burnum kıvrıldı ve Evelyn ile bakıştıklarını hissettim. Birbirleriyle işbirliği içinde olduklarına güvenebilirdim. İkisini de görmezden gelerek yürümeye devam ettim.

Lily yanımda duraksadıktan sonra hızlanıp arkasını döndü ve kafeteryaya geri geri girdi. "Son zamanlarda pek kendinde değilsin, bu yüzden bu gecenin seni rahatlatmak için mükemmel bir gece olabileceğini düşündük. İyi vakit geçir."

En yakın iki arkadaşım söz konusu olduğunda hiçbir şey fark edilmiyordu. Onlara dün geceki rüyamı ya da son zamanlarda gördüğüm imgelemleri anlatamazdım. Anlatmak da istemiyordum. Gerçeklik üzerindeki hakimiyetimi kaybediyordum.

"İyi vakit geçirmek," diye tekrarlardım, dilimde yabancı bir kelimenin tadını çıkararak. Nate ölmeden önce parti yapardım. Ama o zamandan beri içimde heyecan uyandıracak bir şey bulamıyordum. Bir münzevi haline gelmiştim.

Ayrıca, başka bir not olarak, telefonumu çıkarıp kazayla öldürdüğüm bir adamla ilgili cinsel kabuslar görmenin ne anlama geldiğini Google'da araştırmalıyım. Terapistime bu bilgiyi versem ağzı sulanırdı.

Kalabalık kafeteryaya girdiğimizde, Dustin arkamdan koştu ve kollarını arkadan belime doladı, beni tekrar ayağa

kaldırmadan önce bizi döndürdü. Ben şaşkın bir kahkaha atarken oda kısa bir an için döndü.

"Sence de kızımızın bu gece güzel bir şeyler giymesi gerekmiyor mu?" Lily bana göz kırparak sordu.

Gözlerimi kıstığımda Dustin bir tuzak olduğunu hissetti. Kolu omzuma dolandı ve beni göğsüne yaklaştırdı. "Bu kız çok güzel, ne olursa olsun."

"Bork!" Evelyn gözlerini devirerek önden yürüdü. "Demek geliyorsun?" diye sordu bana.

Aralarına karışmak ve normal bir genç gibi görünmek istiyorsam başka seçeneğim yoktu. Başımı sallayarak kolunun altından kurtuldum, bir tepsi ve çatal bıçak takımı aldım. "Evet, neden olmasın."

Her zamanki masamıza oturduktan sonra, yemeğime bakarken sohbete kulak kabarttım. Bakışlarım yüksek pencerelere ve dışarıdaki yağmura doğru kayarken midem rahatsız edici bir şekilde çalkalandı. Şimdi daha şiddetli yağıyor, cama sıcıyor ve ani bir rüzgârda sallanan ağaçları görmemi zorlaştırıyordu. Her şey griydi.

Gözlerimi pencereden ayırıp odayı taradım ve öğrencileri inceledim. İnsan denizine uyum sağlamayı ve görünmez kalmayı çok kolaymış gibi gösteriyorlardı. Sanki herkes içimi, tüm sırlarımı görebiliyormuş gibi göze çarpıyormuşum gibi hissediyordum. Utancım alnıma yazılmıştı. Açık bir kitap gibiydim, sayfalarım herkesin çevirmesi için açılmıştı.

Yani, evet... Eğer spot ışıklarını üzerimden çekecekse, bir elbise giyer ve kızların beni makyaj ve süslü saç ürünleriyle kamufle etmesine izin verirdim. Beni parçalamakla tehdit eden çatlakların üzerini boyamak için ne gerekiyorsa yapardım. Gölgelemlerin arasına karışardım.

Kendimi müziğe ve alkole kaptırdığımda ağır ritim açıkta kalan her ten parçasının üzerinde geziniyordu. Max'in geniş oturma odası bu gece eğlenmeye gelen futbolcular ve amigo kızlarla doluydu. Sonsuzluk havuzuna açılan açık veranda kapılarına rağmen bunaltıcı hava tenimde terden bir parıltı bıraktı.

Machine Gun Kelly'nin baştan çıkarıcı sesi eşliğinde kalçalarım yuvarlanırken kollarım ağrıyordu. Kahretsin, bu şarkıya bayıldım.

Evelyn arkamdan yanaştı ve armut kokusuyla karışık kadınsı çiçek kokusu yanağımdan süzüldü. Küçük ellerini kalçalarımın altına koydu ve şarkı sözlerini haykırırken hareketlerimi ritme göre yönlendirdi. Ne kadar gülünç görüldüğümüze gülmekten kendimi alamıyordum ama umurumda da değildi. Alkol, bu gece ilk içkimi yudumladığımda umduğum gibi tüm sorunlarımı yok etmişti.

Başım onun kemikli omzuna yaslandı ve kollarım onun nemli boynuna dolandı. İçtiğimizde hep sınırlarımızı aştık. Pürüzsüz parmakları, Lily'nin giymem için ısrar ettiği deri eteğin bel bandıyla ışıltılı altın rengi atletimin buluştuğu çıplak ten şeridinde gezinirken en iyi arkadaşşıma doğru hissettiğim çekimi inkâr edemezdim. Açık veranda kapılarından gelen serin hava kalçalarımın derisini öpüyor, onun yakıcı dokunuşuyla tezat oluşturuyordu.

"Eğleniyor musun?" diye müzikten duyulacak kadar yüksek sesle bağırarak şehvet sersemliğimi bozdu. Kabuslarımla yüzleşmek zorunda kalarak yeniden ortaya çıkmak istemedim.

Ondan uzaklaşarak yoğun kalabalığın arasından ilerledim, bana ters ters bakan terli amigo kızlarla omuz omuza çarpıştım.

Mide bulantısı midemi burkmakla tehdit ediyordu. Ne kadar içmiştim? Çok fazla. Oda döndü ve birçok yüz, parlayan gözleri ve çok geniş zalim gülümsemeleriyle gülen, alaycı canavarlara dönüştü. Buradan çıkmazsam kusacaktım.

Aceleyle alt kattaki tuvalete indikten ve dışarıda uzun bir kuyruk bulduktan sonra, hiç bitmeyecekmiş gibi görünen basamakları hızla çıktım. Sonunda tepeye ulaştım, sağa sola bakıp hangi yöne gideceğimi bulmaya çalışırken olduğum yerde sallanıyordum. Buraya daha önce birçok kez gelmiştim ama bu gece bir şeyler farklıydı. Burası farklı *görünüyordu*.

Sola doğru tökezleyerek, elimi duvarda sürükleyerek sonunda bir banyo buldum ve kendimi içeri kapattım. Dizlerimin üzerine çöküp tuvalet kapağını kaldırdığımda beni narenciye kokulu oda spreyi ve temiz havluların keskin kokusu karşıladı.

Vücudumdaki her kas kasıldı ve bağırsaklarımı kustum, safradan başka dışarı atacak bir şey kalmayana kadar öğürdüm. Ve sonra yere yığıldım.

Fayanslı duvara yaslanıp dizlerimi göğsüme doğru çekerek gözlerimi kapattım. Ağzımın tadı iğrençti ve gözlerimi açtığımda Dustin önümde çömelmişti.

Uzanıp gözlerini gözlerimin arasında gezdirirken parmaklarını yanağıma dokundurdu ve başparmağıyla lekeli rimelimi sildi. "Berbat durumdasın Skyler."

Sarı saçlarının uçları terlemiş ve şakağına yapışmıştı, gözleri alkolden puslanmıştı. Hâlâ yakışıklıydı ve belki de alkolün etkisiydi ama başparmağı ayrılmış dudaklarıma yaklaştığında beklentiyle tenime karıncalanmalar yayıldı. Sonra durdu, ayağa kalkıp bana yardım etmeden önce çenemi usulca kavradı.

Beni ikiz lavabolara doğru götürdü, ben ağzımı çalkalayıp yüzüme su sıçrattırken bekledi. Lily'nin üzerinde o kadar zaman harcadığı makyajım çoktan mahvolmuştu.

Aynaya dönüp baktığımda, cam gibi gözlerim solgun ve zayıf yüzümde gezindi. Islak saç telleri kızarmış yanaklarıma yapışmıştı ve göz bebeklerim şişmişti. İç çekerek lavaboyu ittim ve arkamı dönerek onun yoğun mavi gözleriyle karşılaştım.

İkimiz de ayıkken beni bu şekilde izleseydi kendimi rahatsız hissederdim. Ama değildik. İkimiz de çok sarhoştuk ve onun

ilgisinin bana hissettirdikleri hoşuma gidiyordu. Sarhoş bakışlarındaki, büyüyen ağrımı dindirecek bir merhem vaadi hoşuma gitmişti.

"Hadi," dedi, elime uzandı ve bizi dışarıya yönlendirdi. Kalabalıkla yüzleşmek için aşağıya inmek istemedim, bu yüzden onu karanlık bir yatak odasına çektim, neredeyse yerdeki başıboş bir spor ayakkabıya takılıp düşüyordum.

"Burası Max'in odası mı?" Dustin düğmeyle uğraşırken kolundan çekiştirerek güldüm.

Oda ışıkla doldu ve sessiz, yumuşak bir ışıktaki karar kılmadan önce karartıcıyla oynadı.

Omzunun üzerinden bana baktı, yüzünü tamamen bana dönerken vücudu da onu takip etti. "Burası kardeşinin odası."

Max'in ağabeyi Luke hafta sonu için uzaktaydı ve görünüşe bakılırsa gitmeden önce odasını temizleme zahmetine girmemişti. Bu bana komik geldi. Bir kahkaha attım ama Dustin bana doğru adım atıp başımın arkasını avuçlayarak dudaklarını dudaklarıma yapıştırdıncaya kadar sustum.

Pencereye yaslanmış ahşap masaya doğru tökezleyerek geri döndük, dudaklarımdan bir nefes kaçtı.

Dustin sesi yuttu, dili ağzımı işgal etti ve benimkine karıştı. Daha önce kimseyi öpmediğimi fark edemeyecek kadar sarhoştum ve ben de ilk öpücüğümün Luke'un yatak odasında, ayakta zor dururken gerçekleşmiş olmasını umursamayacak kadar kendimde değildim.

Boş bir bardağı devirip neredeyse klavyeyi kıracakken sırtım ahşap yüzeyle buluştu. Üzerimde yükselen Dustin'in etkileyici yapısına uyum sağlamak için geriye doğru eğildim.

"Seni uzun zamandır öpmek istiyordum," diye nefes aldı öpücükler arasında, elleri kalçalarımı bulup beni yukarı kaldırdı.

"Kapa çeneni," diye ısırardım yumuşak dudaklarını, kollarımı nemli boynuna doladım, kalçalarımı kalçalarının iki yanına koydum. Bunun yıkıcı hissini seviyordum, bir bombayı patlatmak ve patlamasını beklemek gibi. Aramızdaki bu kırılgan dostluk, yarın alkol gözeneklerimden temizlendiğinde ve bu andan pişmanlık duyacak kadar ayık olduğumda paramparça olacaktı. Ama sabah çok uzaktaydı. Hem de çok uzakta.

Dustin'in parmakları kalçalarımdan ayrılıp eteğimin kenarına kıvrılmadan önce bacaklarımdaki teni hayaletler gibi izlerken, başım omuzlarımdan arasına düştü. Utanmazca inledim. Dudakları boynumun açıkta kalan derisine indi ve kalp atışlarımdan çılgınca çırpındığı nabız noktamı dişledi.

Pazartesi günü, en son dedikodular, koridordaki sessiz fısıltılar biz olurduk.

Aç ağzı benimkine döndü, ben gözlerimi açarken dudağımı ısırıldı. Bakışlarım kapıya kaydı ve donakaldım. Dustin fark etmedi. Ağzı çenemin üzerinde dans etti, sonra aşağıya inerek köprücük kemiğimin üzerinde gezindi.

Beni izleyen Nate, her zamanki kot pantolonunu ve üzerine tam oturan beyaz uzun kollu tişörtünü giymiş, kapı aralığına yaslanmıştı. Dustin kayışı omzumdan indirdiğinde ağzının sol tarafı sırtarak kalktı.

Sıcak dudaklar tüylerimi diken diken etti.

"Hey, sen iyi misin?" Dustin doğruldu ve gözlerime bakarak sordu.

Gözlerimi Nate'den ayırarak boğazımdaki kalın yumruyu yuttum, önceki arzu gitmişti. Artık üşüyordum. "Gitmem gerek."

Dustin bir an için kafası karışmış gibi göründü, omzunun üzerinden bakmadan önce kaşları çatıldı. Nate gitmişti, kapı aralığında onun heybetli varlığı yoktu. Dustin boynunu ovuşturarak geri çekildi ve ben de masadan aşağı atlayıp eteğimi düzeltirken işleri garipleştirmemeye çalıştım. Dustin kederli görünüyordu. İçinden somut bir pişmanlık sızıyordu.

"Her şeyi berbat ettim," diye fısıldadı, arkamdaki boş bir noktaya bakarak. Dudaklarını sinirli bir şekilde ıslattı, sonra bir nefes verdi. Onun için üzülüyordum ama bunun için endişelenecek enerjim de yoktu. Hele ki başka bir imgelem gördükten sonra.

"Skyler," diye seslendi Dustin arkamdan, ben hızla odadan çıkarken, ama ondan uzaklaşmak için arkamı dönmedim.

Herkesten uzakta. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

BÖLÜM

BEŞ

SKYLER

Evelyn bu sabah beni aldığından beri bitmek tükenmek bilmeyen enerjisiyle durmadan konuşuyordu. Dedikoduya bayılırdı, özellikle de benimle ilgili olduğunda ve tahmin edildiği gibi, bu sabah dedikodu değirmeninin tepesindeydim. Arabanın kapısını kapattıktan sonra çantamı omzuma doğru kaldırdım, Evelyn yüzünde geniş bir gülümsemeyle aracın etrafında dönerken. "Ayrıntılara ihtiyacım olduğunu biliyorsun. Yani onu öptün mü? Başka bir şey var mı?"

Dustin'in nasıl bir hikâye uydurduğunu bilmiyordum ama kulağa hoş geliyordu. Onu reddetmişim gibi görünmesini istemezdi. Reddetmedim. Teknik olarak değil. Kaçtım çünkü gördüklerimden ürkmüştüm. Ama öyle bile olsa, en iyisi buydu. En azından işleri fazla ileri götürmedik. Dustin benim arkadaşımı ve bunu tehlikeye atmak istemedim.

Evelyn'i peşime takarak yürümeye başladım. Meraklı bakışları merdivenleri çıkarken yanağıma yakıyordu. Bu sabah geç kalmıştık ve diğerleri çoktan içeri girmiş, dolapların yanında bizi bekliyorlardı.

Evelyn benim için kapıyı açarak önden yürüdü. "Eee?"

"Sana söyledim," diye cevap verdim, yanından geçerken, "Çok ileri gidemedim. Sadece bir öpücüktü."

"Anlamıyorum," diyerek kapıyı bıraktı ve koridorda beni takip etti. "Adam yakışıklı. Sorun nedir?"

"Sorun şu ki, ben onun hakkında böyle hissetmiyorum."

Köşeyi döndük ve sessizliği fark ettiğimizde adımlarımız yavaşladı. Bir şeyler oluyordu. Evelyn ve ben birbirimize endişeli bakışlar attık. Evelyn'in peşinden aceleyle koşarken heyecanın somut havası kalp atışlarımı hızlandırdı. Bir sonraki köşeyi döndük ve aniden durduk, her birimiz keskin bir nefes aldık.

Gözlerime inanamıyordum. Nate *benim dolabım* olan dolaplara yaslanmış, diğerleriyle konuşuyor ve gülüyordu. Max omzundan tutup onu itti, yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı.

"Bu mümkün değil," diye fısıldadı Evelyn yanımda, küçük sesi titreyerek. Sonra daha sessiz, "O öldü."

Gözlerimi kırptım ama hâlâ oradaydı, çelik grisi gözleri yavaşça kalkıp benimkilere kilitlendi. Kalbim gırtlığıma fırladı ve savaş ya da kaç içgüdüm devreye girerek canımı kurtarmak için kaçmamı söyledi. Ben harekete geçmeden diğerleri de bizi fark etti ve onlara katılmamızı işaret ettiler. Sabit durdum.

Evelyn omurgasını çelikleştirdi, sonra at kuyruğu arkasında sallanarak yürümeye başladı. Ben hâlâ hareket edemiyordum. Ayaklarım yere yapışmış kurşun gibi hissediyordum. Bu bir hayaldi. Öyle olmak zorundaydı. Nate kanlı canlı burada değildi, bilmiş sırtışıyla benimle alay ediyordu. O ölmüştü. Cesedini ıslak, karanlık yolda taşıdık.

Max bağırdı, "Skyler, bak kim döndü."

Gerçekte.

Bunu hayal etmiyordum.

Ayaklarım hareket etti ve onlara doğru giderken titrek, sık bir nefes aldım. Max Nate'i serbest bıraktı, sonra etrafımda dönüp ellerini omuzlarımda kenetledi, ağzı kulağımın kabuğunu sıyırdı. "Tek ve biricik yıldız oyun kurucu mezardan döndü."

Nate'in yoğun bakışları kemiklerimi donduran çarpık bir eğlence titreşimiyle yanarak benimkileri tuttu. Nefesimi tuttum, o gri derinliklerde gördüklerimden emin değildim ve biraz da korkuyordum. Kâbusum beni avlamaya gelmişti. Onu canlı gördüğüm için mutlu, hatta mest olmalıydım. Ne de olsa ölümünden ben sorumlu değildim. Ama geçen yıl neredeydi? Ve neden tüylerimi diken diken eden ve içime bir zevk kıvılcımı düşüren o günahkâr sırtışıyla beni tedirgin etmeye bu kadar niyetliydi?

Belki de korkuyu uyarılma ile ilişkilendiriyordum? Belki de bende bir sorun vardı?

"Nerelerdeydin?" Alice yanına yaklaşip onu kucaklamak için kendine çekerek sordu. Gözleri hep benim üzerimdeydi, bu da beni yanaklarım alev alev yanarken başka tarafa bakmama neden olacak kadar rahatsız etti.

"Yurtdışında bir uzman hastanesi," diye belli belirsiz cevap verdi Alice kollarının arasından sıyrıldığında, boncuk gözleri bana gelene kadar onun görüş alanını takip etti. O ve Nate kazadan önce bir gidip bir geliyorlardı, bu yüzden eğer biri varsa onun nerede olduğunu biliyordu.

tüm bu zaman boyunca. Ama bana attığı bakış bilmem gereken her şeyi anlatıyordu; Nate'in zengin babası oğlunun hayatta kaldığını herkesten saklamıştı.

"En azından geri döndün," dedi Max arkamdan, hâlâ omuzlarımı tutarak. Dustin beni yakından izliyor, sırtını Nate'in yanındaki dolaplara yaslıyordu. Dışarıdan bakıldığında hiçbir şey belli etmiyordum ama içim karmakarışık. Kalbim göğsümde rahatsız edici bir şekilde gümbürdüyordu, ellerim nemli ve boğazım korkudan tıkanmış gibiydi.

Tam o sırada zil çaldı ve ödüm koptu. Diğerleri yürümeye başladı ama ben geride kaldım. Yalnız değildim. Nate de oyalandı.

Gözlerini vücudumda gezdirerek dolapları itti, aramızdaki küçük mesafeyi kapatırken dili dudağında gezinmek için dışarı fırladı.

Nefesimi tuttum.

"Öldüğümü mü sandın, küçük katil?" diye fısıldadı, üzerimde yükseliyordu, kokusu deri, çam ve ona özgü bir şeyin erkeksi notalarıyla etrafımı sarıyordu.

İçgüdüsel olarak geri adım attığımda, omurgam arkamdaki dolaplarla buluştu ve dudaklarımdan küçük bir nefes çıkmasına neden oldu.

Nate peşimden geldi ve ellerini başımın iki yanına koyarak beni kafese kapattı. Dışarıdan bakıldığında bir çift gibi görünüyorduk ama şu anda onun gözlerini gören biri intikam arzusuyla yandığını göürdü.

"Gömülü kalacağımı mı sandın?"

"Ne istiyorsun?" Titrek sesim beni ele verdi.

Uzanarak, parmaklarının arkası aldatıcı bir şekilde nazik bir dokunuşla yanağımın üzerinde gezindi.

"Ne istiyorum?" diye yineledi, büyüü bir ormandaki yırtıcı bir bitkinin sarmaşıkları gibi kalbimin etrafını saracak kadar yoğun bir şekilde yüzüme bakarak. Bana böyle dokunduğunda nefes alamıyor ya da düşünemiyordum. Üzerimdeki etkisinden kurtulmak için çok uzaklara kaçmak istiyordum ama aynı zamanda ona yaklaşmak ve büyüüne kapılmak da istiyordum. Nate beni tam istediği yere götürmüştü, kendi melodisiyle dans ediyordum.

"Sana ne istediğimi söyleyeceğim," diye fısıldadı karanlık bir şekilde, dumanlı sesi duyularımı okşuyordu.

Daha da yaklaşarak sıcak elini boynuma doladı ve parmaklarını tenime geçirerek dikkatimi çekmeye çalıştı. "Çok basit. O yağmurlu gecede beni ölüme terk ettin. Kendinden başka kimseyi umursamayan bencil bir kaltağın tekiydin."

"Bu doğru değil," diye cevap verdim ama beni uyarırcasına sıkıca kavradı. Fırtınalı gözlerine bakarak nefesimi içime çektim. "Seni mahvedeceğim, küçük katil. Sevdiğin her şeyi ve herkesi yok edeceğim ve ancak o zaman seni öldüreceğim."

Kalbim göğsümde durdu ve bakışlarımı sağa sola çevirerek beni kurtaracak birini aradım. Gri dolaplar boş koridor boyunca uzanıyordu ve görünürde ne bir öğrenci ne de bir öğretmen vardı. Nate'in merhametine kalmıştım.

Dudakları dudaklarıma değdiğinde ve sıcak nefesi dudaklarımin üzerinde dans ettiğinde dizlerim neredeyse bükülüyordu. "Bana bak Skyler."

Onun ezici varlığına rehin düşmekten başka çarem yoktu. Nate vücuduma başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde hükmedebiliyordu. Onu her zaman çekici bulmuştum ama bu farklıydı. Şimdi beni cezalandırması için ona ihtiyacım vardı. Korku beni nemli avuçlarımı dolaba bastırmaya ve onun sıcak bedeninin her santimi benimkine doğru itilirken nefesimi tutmaya itti.

"Gözlerim gördüğün son şey olacak."

"Beni rahat bırak," diye ısırdım, ondan bu kadar etkilendiğim için kendime kızarak.

Çenemi kavrayan uzun parmakları, ben inleyene kadar içime girdi. "Seni daha önce hiç görmemiştim. Sıkıcı ve mülayim bir duvar çiçeğiydın, ama şimdi ne kadar şeytani, aşağılık küçük bir şey olduğunu biliyorum. Seni kırmak için sabırsızlanıyorum."

Beni geri iterek, boş koridorda ilerlemeden önce bana son bir kez daha sırtıttı.

Köşeyi döndüğünde, boğuk bir hıçkırık çıkardım. Nate ölümden dönmüştü ve intikamını alana kadar durmayacaktı. Parçalanmış, kırılmış parçalarım ayaklarının dibine serilene kadar hiçbir şey onun susuzluğunu gideremeyecekti.

EVELYN o akşam Nate'in dönüşünü kutlamak için beni Alice'in evine sürükledi. Okul gecesiydi ve ertesi sabah sınavlarımız vardı ama kasabanın ölü oyun kurucusunun zaten hasarlı olan kalbime daha fazla zarar vermek için geri dönmesi kimsenin umurunda değildi.

Alice, pencere panjurları ve beyaz çitleri olan iki katlı bir evde yaşıyordu. Zengin bir babası ve kurabiye pişirip kanişini köpek gösterilerine götüren bir annesi olan altın kızdı.

Kanepeye oturmuş, büyük televizyonun arkasındaki duvarı kaplayan çok sayıda sertifikaya bakarken, Nate koltuktaki yerinden yüzümün yan tarafında bir delik açtı. Boynumdaki soğuk tere rağmen fark etmemiş ya da beni rahatsız etmemiş gibi davrandım.

Üzerinde gül rengi dar bir elbise olan Alice yine onun kucağındaydı, geniş göğsüne yaslanmıştı ve benimkinin karşısındaki kanepede oturan arkadaşıyla konuşuyordu. Sanki Nate hiç gitmemiş gibiydi. Ama o zamanlar bana iki kere bile

bakmamıştı. Radarına bile girmemiştim ama şimdi başka tarafa bakmayı reddediyordu.
Diğerleri neşeli bir şekilde sohbet ederken odadaki gerginlikten habersizdiler.
Alice'in genizden gelen sesi dūřüncelerimi böldü. "Skyler Dustin'le çıkıyor."
Bakışlarımı ona doğru çevirince kaşlarımı çattım.

Dustin'le çıkmıyordum. Kimseyle çıkmıyordum.

Evelyn yanımda oturmuş, televizyonda *Zor Ölüm*'ü izlerken elime uzandı. Bu onun sessiz *bir* şekilde "*Olay çıkarma*" demesiydi. *Dikkat çekmemeliyiz*.

Dilimi ısırırdım, Dustin'in yerdeki yerinden, arkasındaki kapalı kapıdan dikkatimi çekmeye çalışmasını görmezden geldim.

"Öyle değil mi Skyler?" diye sordu şekerli bir gülümsemeyle. Kırmızı dudakları geriye doğru sıyrılarak en üst düzey dişçisinin izniyle beyazlatılmış dişlerini ortaya çıkardı.

Alice drama yaratmayı severdi ve tehditleri yüksek topuklarının altında ezmeyi daha da çok severdi. Nedense beni de onlardan biri olarak görüyordu ve bu bana garip geliyordu. Onun dünyasında her zaman görünmezdim, ama şimdi baş hedef bendim.

Cevap vermek yerine ekrana odaklandım ve Bruce Willis'in bir havalandırma deliğinden sürünerek geçişini izledim. Alice görmezden gelinmekten nefret ederdi ve diğerleri sohbete devam ederken onun bana ters ters baktığını hissedebiliyordum. Bu beni Nate'in bakışı kadar korkutmadı. Onunki farklı bir şekilde yoğundu. Derimin altına inmek ve sırlarımı ortaya çıkarmak istiyordu.

Dustin odanın karşısında ayağa kalktı ve takip etmem için çenesini itti. Ayağa kalkarak cam sehpanın etrafından dolaştım ve onu dışarı kadar takip ettim. Krem boyalı duvarlarda Alice'in hayatının çeşitli evrelerinde çekilmiş çok sayıda aile fotoğrafı sıralanmıştı. Annesi küçükken Alice'i güzellik yarışmalarına götürürdü ve onun mükemmellik hayranlığına maruz kalanın sadece köpek olmaması beni hem eğlendirdi hem de biraz üzdü. Bu çatının altında yaşayan ve nefes alan herkes sergilenecek nesnelerdi.

Dustin geniş mutfığa girdi, ben de arkasından yaklaştım ve kapıyı usulca arkamızdan kapattık. Mutfak moderndi; açık tuğlalar, lacivert mat dolaplar, kül grisi mermer tablalar ve laminat parkeler vardı. Ayakkabılarım bu tertemiz yerde olamayacak kadar kirliydi.

Adanın karşısında duran Dustin parmaklarını boynunun arkasında birleştirmiş, başını geriye doğru eğmişti. Önce ben konuşmak istemedim, bu yüzden bana bakana kadar bekledim ve baktığında, kendime odaklanacak bir şey vermek için tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim.

"Aramızdaki ilişkinin garipleşmesini istemiyorum," dedi sonunda, cevap vermeme beklerken elleri hâlâ boynunun arkasındaydı.

"Ben de bilmiyorum."

Dustin uzun bir süre bana baktı, mutfak saati arkamdaki kapının üzerinde yüksek sesle tik tak ediyordu. İşte bu yüzden partide alkol almamalıyım. Ya da herhangi bir gecede. Sarhoşken boktan kararlar verirdim.

Sarı saçları Dustin'in kırmızı şapkasının altından dışarı fırlamıştı, mavi gözleri pişmanlıkla parlıyordu. "Her şeyi berbat ettim, değil mi?"

Neden bunu gereğinden fazla garip hale getirmek zorundaydı ki? Eskiden olduğu gibi iyi arkadaş olmamızı istiyordum. Buna geri dönebilir miyiz, lütfen?

"Mesele şu ki," dedi ben daha cevap vermeden, "senden hoşlanıyorum."

"Dustin," diye başladım, tırnaklarımı avuç içlerime geçirirken ellerim yakıcı bir acıyla yanıyordu ama sözümü kesti, "Sanırım nasıl hissettiğimi biliyorsun. *Kahretsin*, herkes biliyor!"

Gözle görülür bir şekilde irkilerek bakışlarımı kaçırdım. Benden ne bekliyordu ki?

Dustin kararlı adımlarla adanın etrafında dönerek tam önüme geldi ve kalçalarımı kavradı.

Parmakları kapüşonumun altından tenime bastırdı ve başını eğerek gözlerimin içine baktı. Ondan kaçamıyordum. "Senden hoşlanıyorum Skyler."

Ona aynı şeyleri hissetmediğimi, asla onun istediği gibi olamayacağımı söylemek istedim ama kelimeler kifayetsiz kaldı. Dudaklarını dudaklarıma yapıştırırken donup kalmıştım. Dustin iyi öpüşen biriydi ve kısa sürede onun içinde eridim, içimde bunun yanlış olduğunu söyleyen küçük sesi boğmasına izin verdim. Onu suların sığ olduğu denize doğru sürüklemesine, fırtınalı dalgaların altında çırpınmayı bırakana kadar zorlamasına izin verdim, ben de kumlu sahilin güvenliğinden izledim.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Nate içeri girdi. Yanlış bir şey yapmışım gibi bir solukla Dustin'den uzaklaştım, yanaklarım utançtan alev alev yanıyordu.

Nate'in bakışları titreyen bedenimde gezindi ve Dustin'e, "Alice seninle konuşmak istiyor,"

dedi. "Öyle mi?" Dustin'in sesindeki şaşkınlık belliydi.

"Öyle," diye onayladı Nate, gözlerini benden ayırmadan.

Dustin dışarı çıkarken, sinsice yaklaşan bir aslan gibi yavaşça bana yaklaşan Nate'den geri çekildim. Gözlerim sağa sola kaydı ama kaçış yoktu. Onu geçip kaçmam gerekiyordu ve Nate'in buraya ne için geldiğini söyleyene kadar gitmeme izin vermeye niyeti olmadığını zaten biliyordum. Onun varlığının beni etkilemesi, korkunun içimde kaynayan heyecanla karışıp dans etmesi sinirimi bozuyordu.

"Ne istiyorsun?" Sırtımı buzdolabına dayayarak sordum. Gözleri vücudumda gezindi, giysilerimin arasından tenimi okşadı.

Bakışlarını tekrar yukarı çevirdi ve dudaklarını benim ayağıma kıldı. Ellerini başımın iki yanına koyarak beni hapsederken içinden güven fişkırıyordu. "Benden korkuyor musun Skyler?"

"Hayır..." Sesim zayıf ve titrek çıkıyordu. İddialı ve baskın varlığıyla beni bu şekilde köşeye sıkıştırdığında elbette ondan korkuyordum.

Gözlerindeki ışık çoktan sönmüştü ve Nate'in gölgelere ve dumana batmış bu yeni versiyonu beni endişeyle ve başka bir şeyle, çok daha rahatsız edici bir şeyle ürpertti.

Nate fark etti, yaklaşıyordu. Zar zor nefes alabiliyordum. Parmaklarını boğazıma dolayıp sıkmaya başladığında akıl sağlığım tüylü bir kaleminden damlayan mürekkep gibi parmak uçlarımdan kayıp gitti.

"Sen benimsin Skyler. Sen, benim küçük şebboyum, bana aitsin ve nasıl uygun görürsem öyle oynarım. Benimki kırılacak. Neden biliyor musun?"

Nate cevap vermemi beklemedi. Kavrayışını daha da sıkılaştırdı ve başım dönmeye başladığında sırtıttı.

Gözleri yüzümde gezinirken ellerim bileğini pençelemek için havalandı ve yalvaran bakışlarımda dans eden paniği yuttu.

"Sırrını biliyorum ve eğer dediğimi yapmazsan..." Eğilerek dudaklarını kulağımın kabuğuna değdirdi, nefesi hassas tenimi okşadı. "...Polise gideceğim ve onlara her şeyi anlatacağım. Hayatının geri kalanını hapiste mi geçirmek istiyorsun Skyler?"

Kalbim göğsümde dörtlüye koşuyor, parmaklarımdaki bileğindeki deriyi parçaladığı gibi dışarı çıkacakmış gibi hissediyordum. Kıpırmızı kan tırnaklarımı boyadı, havada zengin bir demir kokusu vardı.

Ben çırpınırken Nate'in burnu saçlarıma doğru kaydı ve beni içine çekti. "Korkun çok lezzetli."

Beni aynı hızla yere bıraktı ve ben de zonklayan, morarmış boğazımı tutarak buzdolabına doğru yığıldım. "Bunu neden yapıyorsun?" Gözyaşlarımdan eşliğinde boğuldum.

Dudaklarında yavaş, zehirli bir kıkırdama dans etti ve keskin kesici dişleri ortaya çıktı. "Saf değilsin Skyler, öyleymişsin gibi davranma. Seni izledim. Seni *görüyorum*."

Geri dönmüştü, beni sıkıştırıyor ve ciğerlerimdeki azıcık havayı çalıyordu. Tehlikeli dokunuşu, çenemi şefkatle kavramadan önce çenemin kıvrımından aşağı kaydı. Başparmağının alt dudağımın kabarıklığına bastırması aldatıcı bir hareketti ve özlem dolu bedenim o tek okşayısta tehlikeli bir şeyin vaadini ararken bana ihanet etti. Beni sertçe kavradı, tüm nezaket izleri kaybolmuştu. Benimle bir kukla bebek gibi oynaması beni sersemletti.

"Ben senin en kötü kâbusunum Skyler. Bir an bile aksini düşünme. Seni yok edeceğim ve paramparça bırakacağım ve yere düştüğünde, paramparça olmuş parçalarını onarmam için bana yalvarırken, seni öldüreceğim."

"Neden beni şimdi öldürmüyorsun? Neden bekliyorsun?"

"Bu hiç eğlenceli olmaz Skyler. Önce seninle oynamak istiyorum. Parmak uçlarımdaki altında titrediğini görmek, sikime boşaldığında sana adımı haykırmak istiyorum. Gözlerin ölü, Skyler. Hiç ışık yok. Sönmekte olan közlere ışık tutmak istiyorum, sadece onları tekrar söndürmek için. Sen beni o yolda ölüme terk ettin, ben de seni yatağымda kırık ve kanlar içinde bırakacağım, ruhun zavallı küçük bedenini terk ettikten sonra havadaki seks kokusu gibi ayrılmış, maviye çalan dudaklarında adımın anısı kalacak."

Onun sarhoş edici, erkeksi kokusunu içime çekerek usulca inledim. Soğuk gözlerinde yanan zalimlik vaadi içimdeki karanlık bir yere sesleniyordu -çarpan kalbimin yankılanan odaları kadar keşfedilmemiş bir yere. *Bir şeye* ihtiyacım vardı.

Mantıken, ondan ve tehditlerinden korkmalıyım ve korktum da, ama aynı zamanda bana ilk kez hayat verdi. Cezalandırıcı ellerini üzerimde hissetmek, sadece atan kalbim kalana kadar beni parça parça ayırmak istercesine bana dokunması heyecan vericiydi.

"Benimle bu oyunu oynamak istemezsin, Nate," diye cevap verdim, dilimin keskinliğiyle kendimi şaşırtarak. "Bu sefer seni gerçekten öldüreceğim. O kadar ölü olmanı sağlayacağım ki şeytan gölgelerin arasından çıkıp seni cehenneme sürükleyecek."

"Umarım benim için hazırsındır, küçük katil, çünkü seni de kendimle birlikte aşağı çekeceğim."

BÖLÜM

ALTI

SKYLER

A Ben ağzımdaki soğuk kaşıkla yüzümü buruştururken Evelyn küçük sevimli burnunu kıvırdı ve "Sorun ne?" diye sordu. Okuldan sonra onunla şehre inmenin iyi bir fikir olduğuna beni ikna etmişti ve kabul etmeliydim ki dikkatimin dağılmasına ihtiyacım vardı. Nate her yerdeydi, koridorlarda ya da sınıfta o günahkâr sırtışıyla beni izliyordu. Kaşığını bana doğrulttuğunda ayaklarının dibindeki kâğıt torbalar hışırdadı. "Dur tahmin edeyim, beyin donması mı?" Başımı salladım ve muzlu milkshake'im aramızdaki küçük dikdörtgen masanın üzerine koydum. Ben odayı boydan boya kaplayan kırmızı deri kanepeye oturmuştum, Evelyn de sırtı dondurma barına dönük bir şekilde karşımda oturuyordu. Bu eve gitmeden önceki son durağımızdı ve kendimi odama kapanmaya fazlasıyla hazır hissediyordum. "Doğru tahmin ettin," diye homurdandım, yüzümü buruşturarak. Evelyn kaşığını vanilyalı milkshake'inin içinde karıştırdı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Kaşığı dikkatlice masaya koydu ve "Nate'in geri dönmesi doğru gelmiyor" dedi. "Ne demek istiyorsun?" Evelyn omuz silkti, cevabını formüle etmek için kendine zaman tanımak amacıyla büyük bir yudum aldı. Sonra kadehi masaya indirirken bana baktı ve parmağının ucunu kadehin kenarında gezdirdi. Kısık bir sesle, "Onu biz öldürdük Skyler. O ölmüştü." Yavaşça başımı sallayarak bakışlarımı yere indirdim. Evelyn haklıydı. Ölümünün birinci yıldönümüne bu kadar yakın bir zamanda sihirli bir şekilde ortaya çıkması hiç mantıklı değildi. "İçimde kötü bir his var." Başımı kaldırıp ona baktım, parmağı daireler çizerek kenarda geziniyordu. "Farklı görünüyor." Titrek bir nefes alarak barı taradım ama genç, sıkılmış bir kasiyer ve pencerenin yanındaki yaşlı bir çift dışında orada sadece biz vardık. "O farklı biri." "Dün gece mutfakta sana ne söyledi?" Dudağımı çiğneyerek hafif sızının içimi sızlatmasına izin verdim. "Hiçbir şey, gerçekten." Bilmediğim nedenlerden dolayı, ona ne dediğini söylemek istemedim. Bunu kendime saklamak istedim. Kendime defalarca neden onu henüz tehdit etmediğini sordum. Neden tek dikkati benim üzerimdeydi. Evelyn de o gece oradaydı, onun ağır yükünü taşımama yardım ediyordu. Peki neden onu öldürmek ya da becermek istemiş gibi ateşli bakışlarıyla takip etmiyordu? Neden dikkatini bana odaklamıştı? "Seni tehdit etti mi?" Sertleştim, bakışlarımı onunkilere çevirdim ama ben cevap veremeden o devam etti: "Aylarca hastanede yatması ve babasının hayatta olduğunu kimseye söylememesi garip değil mi?" "Evet," diye kabul ettim. "Bu hiç mantıklı değil-" Kurt adam maskeli, tamamen siyah giyinmiş bir grup büyük çocuk gülerken yanımdan geçerken cama vurulan yüksek bir ses beni ürküttü. Sinirlerim bozulmuştu. Evelyn alışverişini toplamak için uzandı, sonra ayağa kalktı. "Geri dönmeliyiz. Yemin ederim bu kasaba gün geçtikçe daha da ürkütücü bir hal alıyor." Çocukların yolun karşısına geçişini izlerken sırtımdan aşağı bir ürperti süzüldü. Rüzgâr kurumuş turuncu yaprakları yerdeki soluk yol işaretleri üzerinde kaydırırken, çıplak ağaçlar hayali bir perili melodiyle dans ediyordu. "Geliyor musun?" Evelyn eli kapının kolunda, kapının yanında beni bekliyordu. Ayağa kalkarak çantamı deri koltuktan aldım ve omuzladım. Soğuk sonbahar havasına çıktığımızda kapının üstündeki zil çaldı, buz gibi bir esinti kahverengi saçlarımın tellerini yüzümde gezdirdi. Paltomu daha sıkı sardım ve Evelyn yanımdayken yola koyuldum. Ana cadde ıssız görünüyordu. Bölge sakimlerinin çoğu ya hala işteydi ya da soğuk hava nedeniyle uyukluyordu ama

onları suçlamadım.

Evelyn'in mavi Honda'sının beklediği otoparka yaklaştığımızda dişlerim neredeyse şiddetle gıcırdayordu. Asfalttaki çatlaklardan yabani otlar büyümüştü ve neredeyse boş olan otoparkın yanındaki beton binayı grafitiler kaplamıştı. Burası ıssız ve köhne görünüyordu. Bu gri ve soğuk havada daha da ıssızdı.

"Harper bu hafta sonu Cadılar Bayramı partimiz için Hillside Lane'de bir kulübe kiraladı." "Orası kuş uçmaz kervan geçmez bir yer," diye belirttim.

Hiç parti havamda değildim ama bundan kaçamayacağımı da biliyordum. Her yıl düzenledikleri ve büyük bir olay haline getirmeyi sevdikleri Cadılar Bayramı kutlamalarından değil, gece boyunca uzaklara gittiğimiz, alkol ve uyuşturucuyla kafayı bulduğumuz ve şişe çevirme gibi aptalca oyunlar oynadığımız kutlamalardan.

"Amaç da bu zaten; bizi rahatsız edecek bir aile yok, sokağa çıkma yasağı da yok. Sadece bir grup genç iyi vakit geçiriyor."

Yerdeki kırık camları görünce yavaşlayarak durduk. Yolcu koltuğunun camı kırılmıştı, kırılan parçalar ayaklarımızın altında çıtırdıyordu.

"Ne oluyor be?" Evelyn fısıldayarak kararlı adımlarla arabaya doğru yürüdü ve kapıyı açmaya çalıştı. Bir çarşaf gibi solgun, ellerini ağzına götürerek geriye doğru tökezledi.

Göreceklelerinden korkarak yaklaştım.

Arkamı döndüğümde Evelyn kustu ve onun öğürme sesi arka planda kaybolurken yolcu koltuğunda bağırsakları çıkarılmış bir rakun gördüm. Gri kumaş döşemeye kan bulaşmıştı ve iç organlarının çoğu çıkarılmıştı.

Şok içinde rakunun midesine baktım - artık açık bir oyuktu. Ölümün ve çürüyen etin kokusu havada yoğun bir şekilde hissediliyordu. Öğürmemek için avucumu burnuma bastırdım ve *ondan* bir iz var mı diye park yerini taradım. Aklımda Nate'in sorumlu olduğuna dair hiçbir şüphe yoktu.

"O arabaya binmemin imkanı yok," dedi Evelyn, doğrulurken. Rakuna bir kez baktı ve kusmaya devam ederken ellerini dizlerinin üzerine koyarak tekrar eğildi.

Merak ettim, yaklaştım. Rakunun midesine sıkıştırılmış bir şey vardı, bir mektup.

İçeri eğilip dört kez katlanmış kanlı kâğıdı dikkatlice çıkarmadan önce sağıma soluma baktım. Mektubu titreyen ellerimle yavaşça açıp kanlı parmak izlerini bulaştırırken, havadaki demir kokusu burnumun kırıışmasına neden oldu.

"Dışarı çık, dışarı çık, her n e r e d e y s e n ."

Kalbimin atışı durdu. Ciğerlerim yanana kadar gözümü kırpmadan kelimelere baktım ve benim de nefes almayı bıraktığımı fark ettim. *"Saf değilsin Skyler, öyleymişsin gibi davranma. Seni izledim. Seni görüyorum."*

Mektubu hızlıca katlayıp kot pantolonumun cebine koyduktan sonra tekrar doğruldum. Evelyn telefonda babasıyla konuşuyordu, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Kahverengi saçlarının tutamları yüzünde geziniyor ve bir sonraki rüzgârda şeffaf dudak parlaticısına takılıyordu.

Bakışlarıma karşılık verdi. "Teşekkürler, baba." Telefonu kapattıktan sonra telefonunu cebine soktu ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bizi alması için birini gönderiyor."

Benim aksime, garip bir şekilde ilgisini çekmemişti. Hayır, korkmuş ve rahatsız olmuştu.

"Tamam." Ona doğru yürüyüp sarılmak için kendime çektiğimde çivili botlarımın altındaki camlar gürültüyle çıtırdadı. Mektup cebimde bir delik açtı.

"Sorun Nate, değil mi? Böyle zalimce bir şey yapacak kadar bizden nefret eden tek kişi o." Kollarımdan sıyrılarak ıslak yanaklarını kuruladı. "Sıkıştık kaldık Skyler. Bununla polise gidemeyiz... Yani, ne diyeceğiz? *Evet, geçen yıl yanlışlıkla birini ezdik, cesedini attık ve şimdi bize eziyet etmek için geri mi döndü?* Sonumuz hapishane olur... Kimseye söyleyemeyiz."

"Biliyorum," diye cevap verdim, bakışlarım onun omzunun üzerinden yolcu koltuğundaki rakuna kaydı. "Şimdilik onun oyununu oynamalıyız. Ne istediğini öğrenmeliyiz."

Tatlı, çiçekli parfümü serin esintide sürüklenirken yanıma geldi, omzu omzuma değdi.

Yapraklar hışırdayarak çatlak asfaltta dans ediyordu ve onun soğuk parmakları benimkilerle birleştiğinde kalbim yeniden canlandı. "Bu işte birlikteyiz Skyler."

BÖLÜM YEDİ

NATE

Fuck... Birinden hem bu kadar nefret edip hem de ciğerlerine yeniden hayat üflemek istemek nasıl mümkün olabilirdi? Skyler hakkında böyle hissediyordum. O ve küçük minyon arkadaşı, yaptıklarının yanlarına kâr kalacağını düşünerek beni o yolda ölüme terk ettiler. Kimsenin benden her şeyimi alamayacağını onlara öğretmek üzereyim. Bir gecede üniversite futbolu şansım sona erdi ve bu onun hatasıydı.

Skyler, kimsenin onu görmediğini düşünerek ortama karışmayı seven kız, herkesin inanmasını istediği kadar masum değildi. Bu bilgi hem ilgimi çekti hem de beni çok kızdırdı. Ayrıca içten içe ne kadar ölü olduğunu, bir canavarın onu bulmasını beklediğini fark etmeden edemiyordum. O canavar bendim, intikam almaya kararlıyım. Benim ellerimde ölecekti, ama onu doyurmadan önce değil.

Döşeme tahtalarını gıcırdatmamaya dikkat ederek yatağına yaklaştım ve uyumasını izledim. Haftalardır gizlice yatak odasına giriyordum. İlk başta, alanının düzenini öğrenmek ve hafif bir uykucu olup olmadığını görmek istedim, ama geri döndüm çünkü onunla ilgili bir şey vardı. Saatlerce başucunda duracak kadar ilgimi çeken bir şey.

Elini yanağının altına koymuş, yan yatmış uyurken usulca nefes alıyordu. Krem rengi bacaklarından biri yorganın altından dışarı çıkmıştı ve beyaz bir külot giymişti. Özel bir şey değildi ama önemli değildi; aletim sertleşmişti.

Bakışlarım kalçasından ayak bileğine ve oradan da sırtına doğru kayarak onu boydan boya süzdü. Yuvarlak poposunu ortaya çıkaran gri bir tişört giymiş olan Skyler yemek için yeterince iyi görünüyordu.

Aletimin dış hatlarını sıkarken, diğer elimdeki parıldayan bıçağı daha sıkı kavradım. Açıkta kalan tenini öpen ve onu gümüşe ve gölgelere boyayan gümüşü ay ışığı dışında oda karanlıktı. Onu kan, döl ve ısırik izleriyle süslemeyi arzuluyordum.

Ağrıyan aletimi serbest bırakmak için fermuarımı indirdiğimde kıpırdandı. Yakında bir gün onu bununla boğacaktım ve sadece bu düşünce bile göğsümde bir iniltiyi bastırmama neden oldu. Onu yatakta öyle savunmasız ve incitmesi kolay bir halde görmek beni zorluyordu.

Aletimi onun güzel yüzüne birkaç santim yaklaştırmak için dizlerimi kenara dayayarak uzunluğumu okşadım.

Komodinın üzerindeki boş bardağa baktığımda dudaklarımda bir gülümseme belirdi. O banyodan bir bardak suyla döndükten sonra içine uyku hapi attığım bardağın aynısıydı bu. Bu da onun bir başka alışkanlığıydı; her gece dişlerini fırçaladıktan sonra bardağını doldurur ve komodinin üzerine koyardı. Skyler bunu benim için çok kolaylaştırmıştı. Küçük

katilim bir ışık gibi sönmüştü.

Dişlerimin arasından tıslayarak, bıçakla saçlarını yanağından uzaklaştırdım ve uzun, ince kirpiklerini ortaya çıkardım. "Ne kadar da masum..."

Elimi sertleşmiş aletimin üzerinde gezdirerek inledim. Onun tadına bakmaya ihtiyacım vardı. Bir şeye ihtiyacım vardı.

Yatağa tırmanıp yorganı yana attıktan sonra Skyler'ı sırt üstü yatırdım ve kalçalarının arasına yerleştim. Onu genişçe açtım ve uyuyan formuna, tişörtün altındaki dolgun göğüslerinin yükselip alçalmasına baktım.

Eğilerek burnumu külotunun üzerinde gezdirdim ve sarhoş edici am kokusunu içime çektim, sonra başparmağımı nemli yarığının üzerinde yavaşça gezdirdim, daha fazla baskı uyguladıkça beyaz kumaşı kırıştırdım. Sonra pamuklu kumaşın arasından tatlı amını emmek için parmağımı çıkardım. Lanet olsun, iksirimi bulmuştum.

Uykusunda kıpırdandı, lezzetli amını emmeye devam ettiğimde hafifçe inledi, ama tamamen uyanamayacak kadar sakinleşmişti.

Burnumu onun sıcaklığına daldırıp uyarılmışlığını içime çekmeden önce yumuşak kumaşı dişlerimle kenara kaydırırken parmaklarım solgun kalçalarını zedeledi. İslanmaya başlamıştı.

Bütün gece burada burnumu gömülü tutabilirdim. Avlanmayı seviyordum, avımı öldürmeden önce bir kedinin fareyle oynadığı gibi alay ediyordum.

"Kahretsin, küçük katil," diye nefes aldım, dişlerimle önce sağ, sonra sol am dudaklarını ısırdım. "Çok tatlısın. Seni öldürmek zorunda kalmam çok yazık."

Dilimi sırsıklam yarığında gezdirirken onaylayarak mırıldandım. Skyler'ın tadı da kokusu kadar tatlıydı. "Çok am tattım ama bu tattıklarımın en iyisi." Beni duyamaması utanç vericiydi ama vücudu yine de karşılık verdi, kıvranıyordu

yatağın üzerinde.

Sağ uyluğunu bırakarak parmaklarımla arasını açtım ve karanlıkta klitorisine hayranlıkla baktım. "Seni dilimle boşaltacağım Skyler. Yarın okulda bunu hatırlamayacaksın ama koridorda yanından geçerken hâlâ tadını alabileceğim."

Şişmiş klitorisini dişlerimin arasında emerken inledi, bu en tatlı sest - tekrar duymaya ihtiyacım olan, onu neden daha önce yutmadığımı sorgulamama neden olan bir ses. Onun tatlı amını emmek, kemirmek ve ısırarak için zaman ayırdım. Yarın beni hissetmesini ve neden acıdığını merak etmesini istiyordum.

Kalçalarım çarşaflara karşı sallanırken sikim kotumun içinde sızladı. Kalçasını tekrar ısırdım, dilimde demirin tatlı tadını aldım ve parmaklarımla onu doldurdum, sıkı bakire amını pompaladım.

Kesinlikle bakireydi. Yoksa hiçbir kız bu kadar sıkı olamazdı. Kahretsin, eğer bu beni daha fazla tahrik etmiyorsa. Ağgözlü bir sürtük gibi adımı inletirken, bakır rengi kanı dudaklarımı ve parmaklarımı kaplayana kadar bekaretiyle ziyafet çekmek istiyordum. Onun kanını akıtmak gibi bir saplantım vardı. Ne olduğunu bilmiyordum ama kalçasını ısırduğım zamanki gibi soluk teninde kıpkırmızı damlalar belirdiğinde nefesimi kesiyordu.

Başparmağımı kanın üzerinde gezdirerek onu temizlemek için eğildim ve dilimin üzerindeki demir tadı, *onun tadı* beni çilgına çevirdi. Onun yatağında bir canavardım, onu yemek ya da öldürmek için savaşıyordum.

Kesin olan bir şey vardı: Arabasıyla beni ezdiği ve ölüme terk ettiği gece beni psikopat yapmıştı. O zamandan beri ona takıntılıydım ve onu becerme, canını yakma, öldürme fikriyle yanıp tutuşuyordum. Kapüşonların ve bol kotların altına sakladığı o küçük, güzel vücudu her şekilde elime geçirebilirdim.

"Yüzümü mahvediyorsun Skyler," diye inledim, sonra da zonklayan klitorisini dişlerimle sıyırıp başparmağımla parmağım arasında sıkıştırdım. "Çok tatlısın amına koyayım."

Tekrar inledi ve ağzıma yaklaşmak için küçük kıcını altımda oynattı. Am dudaklarını araladım ve klitorisine tükürdüm, tükürüğün kabarık amcığından aşağı kayışını izledim. Birazdan dölüm olacaktı, parmaklarımla içine geri sokmadan önce sırlıslıkam kıvrımlarının arasından geçecekti.

Amcığı beni sıkıca kavradı, yüksek bir iniltiyle boşalırken parmaklarımı boğuyordu. Babasını uyandırmasını engellemek için sesini bastırmalıydım ama beni yüzüm kızının amına gömülmüş halde yakalayacağı düşüncesi beni daha çok tahrik etti.

Skyler sonunda yatağa doğru gevşedi ve ben de parmaklarımı içinden çıkarıp yalayarak temizledim.

Vücudunun üzerinde sürünerek ve dirseğimi başının yanına koyarak ağırlığımı ondan uzak tuttum, ağrıyan sikimi avuçladım. Islak yarığında uzunluğumu ovuştururken ayrılmış dudaklarına bakarken hiç olmadığım kadar tahrik olmuşum.

"Seni yakında becereceğim," diye söz verdim ona, aletimin tepesini hassas klitorisinin üzerinde gezdirdim, boynunu bükene kadar tekrar tekrar becerdim. "Sen benim küçük sürtüğüksün, ha? Uyku haplarıyla kafan güzelken bile seni sikmem için bana yalvarıyorsun." Kendimi bırakarak çenesini sıkıca kavradım ve dişlerimi esnek alt dudağına geçirdim. "Yakında, bebeğim."

Tekrar doğruldum, bacaklarının arasına diz çöktüm ve zonklayan sikimi pembe amının üzerinde salladım.

Boştaki elimle bir parmağımı dar deliğinin içine soktum ve kaybolmasını izledim. "Çok darsın Skyler. Seni aletimle kıracağım."

Skyler kıpırdandı ve uzun kirpikleri dalgalandı. Yine de endişelenmedim. Saatlerce uyanmayacaktı.

"İşte böyle, küçük katil, parmağımı böyle boğ. Ne kadar iyi bir sürtüksün." Bıçak yanımızda, yatağın üzerinde terk edilmiş halde duruyordu, ben de parmağımı Skyler'dan ayırdım ve eğilip aldım.

Kör ucu göğsünden aşağıya, gri tişörtünün üzerine doğru sürüklediğimde uykusunda hafifçe inledi.

Duraksayarak, esnek göğüslerinin yükselip alçalmasını izledim, sivri meme uçları pamuklu kumaşa karşı gerilmiş, dokunulmak için yalvarıyordu. Aletimi okşarken bıçakla onları sıyırdım, midemde güçlendiğini hissettiğim boşalmanın peşine düştüm. Taşaklarım sıkılaştı ve çenem kenetlendi. Sikimi daha sert salladım. Daha hızlı.

Kahretsin... Zevk göz kapaklarımın arkasında patladı ve aletimi tatlı amcığına doğrultarak beyaz sperm dizileriyle kapladım. Orgazm sonsuza kadar devam etti ve bu süreçte ses kutumu boğdu.

Bu kız, bu lanet kız, bağımlılık yaratan sesleri ve küçük, sıkı vücuduyla beni öldürecekti.

Nefesim nihayet normale döndüğünde, döllemin onun sırlıslıkam kıvrımlarından ve kık yanaklarının arasından süzölüşünü izledim. Yoğun bir yabancı sahiplenme duygusu üzerime çöktü ve içine geri sokmadan önce döllemini temizledim.

Bu küçük katile karşı hislerim karmaşıktı. İntikamımı almanın yollarını aylarca düşünmüştüm ve şimdi onu önümde yaymışken, onu ölüme mi terk edeceğime yoksa bıçağımla boğazını mı keseceğime karar veremiyordum.

Ona hem zevk hem de acı verme dürtüsü beni dizlerimin üstüne çöktürdü. Bu kızla, biri olmadan diğeri var olamazdı.

Skyler'a aşık değildim; bu aptalca bir anlık aşk değildi. Bu baştan sona bir saplantıydı. Beni ezdi, parçalanmış bedenimden kurtuldu ve hiçbir şey olmamış gibi yoluna devam edebileceğini düşündü.

Bu arada, hemşireler alçılarımı değiştirirken ve sikimi emerken izledim ve bekledim. Beklenti arttıkça artıyordu, ta ki daha fazla uzak kalamayacağım kadar bastırılana kadar.

Daha fazla döl süpürerek Skyler'ın ayrılmış dudaklarına ve yanaklarına sürdüm, gerçek bir psikopat gibi onu işaretledim ve kokladım. Lanet olsun ki beni de öyle yaptı. Sonra kahverengi saçlarının küçük bir kısmını tuttum ve testereyle kestim. Bunu hatırlamayacaktı,

Ama burada olduğumu, masumiyetini ihlal ettiğimi ve sormadan aldığımı bilmesini sağlardım.

"Benim," diye fısıldadım, eğildim ve dölleriimi dudaklarından yaladım, kendimi onun üzerinde tattım. "Hepsi benim."

BÖLÜM

SEKİZ

SKYLER

Güneş, mor perdelerimdeki küçük aralıktan parlayarak ahşap döşeme tahtaları üzerinde bir ışık çizgisi oluşturdu. Güneşin en son ne zaman bu kadar parlak olduğunu ya da en son ne zaman gözlerimi kırıştıtararak açtığımı hatırlayamıyordum. Yatağımdaki ışık tam yüzüme vurdu.

"Siktir," diye inledim, yan döndüm ve telefonumdan saati kontrol ettim. Rüya hâlâ zihnimde canlılığını koruyordu. Tekrar yere uzandım ve gözlerimi tavana diktim. Nate'in üzerime çöktüğünü ve hınzır ağzıyla amıma sahip olduğunu hayal etmişim. O kadar gerçekçiydi ki bu sabah onu bacaklarımın arasında hissedebiliyordum. Klitorisim karıncalanıyor ve zonkluyordu, içimde bir ihtiyaç büyüyordu.

Elimi yorganın altına kaydırıp, boncuk incimin üzerine bastırduğmda yumuşak bir inilti çıkardım ama sonra kaşlarımı çatarak durakladım.

Bir anda doğruldum, yorganı üstümden attım ve bacaklarımın arasına, kalçalarımın iç tarafındaki kurumuş döllere baktım. En azından ben öyle olduğunu düşünüyordum. Diğer kızların dölün nasıl kuruyup kabuk bağladığından bahsettiklerini duymuştum.

"Ne oluyor be?" Parmaklarımı yarığımın üstündeki kurumuş bölgede gezdirerek fısıldadım. Tedirginlik midemi çalkaladı -bu ve başka bir şey. *Heyecan*.

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırmak için uzandığımda gözlerim büyüdü. Yanağımda daha fazlası vardı, ama sadece bu değil, saçlarım kesilmişti.

Yataktan fırlayarak kapıya monte edilmiş aynaya doğru koştum. Kalçalarımındaki ısırık izleri, yanaklarımdaki -sanırım- kabuklu beyaz meni ve saçlarımdan kopan belirgin tellerle berbat görünüyordum. Bunu kurtarmak için kakül kesmem gerekecekti.

İçimden kör edici bir öfke aktı. Odamı taradım, gözlerim masamın üzerinde duran, kırmızı bir iple düzgünce bağlanmış kahverengi saça takıldı.

Dişlerimi sıkarak hışımla saçımı yakaladım ve parmak eklemlerim bembeyaz olana dek yumruğumu saç tellerime geçirdim. Nate odamdaydı, bana dokunuyor, ben uyurken vücudumda mastürbasyon yapıyor ve lanet olası saçlarımı kesiyordu.

O olmalı.

Bu ne cüret? Bu ne cüret?! Bekle, beni de mi sikti? Hayır...

Aceleyle duş aldım ve kahvaltı için aşağıya koşmadan önce giyindim.

Mutfağa girdiğimde babam kaşlarını kaldırdı. "Erken kalkmışsın."

Kendimi sandalyeye bırakıp portakal suyu kutusuna uzandığımda bacaklarımın arasındaki sızı kendini belli etti. Sessizce bardağımyı doldurdum, sonra suyu geri koydum.

Babam bugün lacivert bornozuna sarınmış, dağınık saçları her yöne savrulmuş, kaba görünüyordu. Duş almaya, tıraş olmaya ve iyi bir gece uykusuna ihtiyacı vardı.

"Uyuyamadım," diyerek omuz silktim ve bir dilim ekmeği yağladım. Jambonun tarihi iki gün geçmişti ama dilencinin seçme şansı yoktur ve henüz kötü kokmadığı için ekmeğimin üzerine üç parça koydum.

Kahve makinesi fokurdayıp dururken babam beni dikkatle izledi.

Mutfak kısa sürede kahve çekirdeklerinin aromatik, zengin kokusuyla doldu; bu koku babamdan gelen ekşi alkol kokusundan çok daha iyiydi.

Çantamı kapıp evden çıkmadan önce hızlıca sandviçimi yedim. Normalde Evelyn beni bırakırdı ama saat hâlâ erkendi. Beklemek istemedim. Kabul etmeye hazır olmadığım bir ton duyguyla bu kadar bastırılmışken olmazdı. Şimdi olmazdı. Hiçbir zaman.

Okula yürümem yarım saatten biraz fazla sürdü. Vardığımda güneş yine bulutların arkasına saklanmıştı ve soğuk rüzgâr hızlanmıştı.

Yıpranmış gri binaya yaklaştığımda, sayısız kahverengi ve turuncu yapraklar kaldırım boyunca uçuşuyordu. Boyalar yer

yer dökülmüştü ve yaklaşan hafta sonu için hazır olan yorgun öğrencilerin gölgeli figürleri bulutlu

iyi bir temizliğe ihtiyacı olan pencereler.

Koşarak ön merdivenleri çıktım, binaya girdim ve Nate'in dolabına doğru ilerledim. Ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum ama yumruğumla konuşmasını istediğimi biliyordum.

Ben de öyle yaptım. Nate dudaklarında bilmiş bir sırıtışla -beni heyecanlandıran bir sırıtış- dolabına doğru yürüdüğü anda onu yakaladım.

Yumruğumu onun aptal suratına indirmek çok iyi hissettirdi ama sonra kolumu o kadar sert kavradı ki kemiğin ikiye ayrılacağını sandım.

Beni en yakındaki boş sınıfa sürükledi ve içeri fırlatarak yere düşmeme neden oldu. Saçlarımdan bir tutam tutup beni bir sıranın üzerine eğilmeye zorladığında zar zor ayağa kalkmıştım.

"Ne halt ediyorsun sen?" Boştaki eliyle bileklerimi arkamda sabitlerken çığlık attım. Nate beni öylece tuttu, saçlarımla sıkıca kavradı ve büyüyen ereksiyonunu kıçıma doğru itti.

"Bu sabahki hediyemi beğendin mi?"

Yarılmış parmak eklemlerimin kaygan kanla kaplandığını hissedebiliyordum ve umarım yanağı da acıdan zonkluyordur, tıpkı içimin onun kot pantolonunun içindeki sert aleti arzuladığı kadar. Ona karşı duyduğum, mantıkla açıklanamayacak fiziksel tepkiden nefret ediyordum. Beni bu şekilde incittiğinde ıslanmam çok saçmaydı.

"Siktir git," diye tısladım, masanın kenarı kalçalarıma batıyordu.

"Ve bekaretini Bayan Jones'un sınıfında mı çalayım? Cazip ama doğru yer değil." Kalçalarını yuvarlayarak sikini kıçıma sürttü.

Neredeyse yüksek sesle inleyecektim. *Kahretsin*, kafa derimdeki acı, kalçalarımın arasındaki sıcak zonklamayla birleşince vücuduma iğrenç şeyler yaptı.

"Soruma cevap ver, küçük katil. Hediyemi beğendin mi?"

"Hangisi?" Beyaz tahtadaki lekeli yazıya bakarak homurdandım. "Rakun mu yoksa bacaklarımla arasındaki döl mü?"

"Ah! Evet..." Kıkırdadı. "Rakun. Klas bir dokunuş, sence de öyle değil mi?"

"Şimdi de hayvanlara işkence mi ediyorsun?"

Üzerime eğilerek, sıcak nefesi kulağımın kabuğunu ısıttı. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama rakun çoktan ölmüştü. Yolda ölmüş."

Saçlarımdaki tutuşu kaybordu ve ağızımdaki tükürük keskin bir bıçağı şahdamarıma bastırduğunda kurudu, bıçak tenime karşı soğuktu. "Kendini kesmeyi seviyorsun." Bu bir soru değildi. "Duygularını kanattığında kendini daha mı iyi hissediyorsun?" Nate kapüşonumu çekerek sırtımı ortaya çıkardı ve nasırlı parmakları her bir omurgamda gezinirken nefesimi tuttum. "Bana güveniyor musun?"

Cevabım anında oldu. "Hayır, bir saniye bile olmaz."

"İyi cevap." Bıçağı omurgamın eğriliğinden aşağı doğru sürüklerken keskin bir acı, sırtıma yayılan bir yangını ateşledi.

Ona doğru eğildim ve dişlerimin arasından bir tıslama kaçtı. Üzerime eğilip sıcak dilini belimden boynuma kadar yüzeye akan taze kanın içinde gezdirdiğinde aniden kesildi.

"Çok güzel," diye fısıldadı boynumun kıvrımına doğru, sonra sertçe ısırıldı ve bıçağı boğazıma bastırarak dudaklarımdan korkmuş bir inilti dökülmesine neden oldu.

Külotum sırlıslıkla olmuştu ve kalp atışlarım göğüs kafesime doğru çılgınca çarpıyordu. Dili geri dönmüştü, kanı yalıyor ve acıyan tenimin üzerinde dönüp duruyordu.

"Kanının tadına doyamıyorum." Kot pantolonumu indirdi ve ben inlerken hassas tenime gülümsedi. "Amını yırtarcasına sikimi kapladığını görmek için sabırsızlanıyorum."

Elini saçlarıma götürdü, beni donmuş halde tutarken bıçağı kullanarak külotumu bedenimden ayırdı. Nate onları ve bıçağı arka cebine soktu, sonra kıçıma öyle sert bir şaplak attı ki haykırdım. Derim acıdan yandı ve karıncalandı ama başparmağını içime daldırduğunda vücuduma yayılan arzusun keskin sarsıntısının yanında bunun hiçbir önemi yoktu. O kadar ıslaktım ki hiçbir dirençle karşılaşmadı.

Beni incitmeye bu kadar kararlıyken bu şekilde tepki vermem beni endişelendirmeli.

Başparmağı tekrar dışarı kaydı ve parmaklarını sırtımdaki kaygan kanda gezdirdikten sonra yarığımı kaplamak için kullandı. Zonklayan klitorisimin etrafında bir, iki, üç kez dönerken inledim. Sonra arka arkaya amımı tokatladı ve cebinden bıçağı çıkardı. Ellerimi ne zaman bırakacağını bilmiyordum ama onunla dövüşme düşüncesi aklıma bile gelmedi. Masaya tutundum ve kıçımı olabildiğince yukarı kaldırdım.

"Bu hoşuna gitti, küçük katil. Açgözlü amını parmaklarıma yaklaştırmak için parmak uçlarında nasıl da yükseliyorsun." Utançtan gözlerimi kapatarak inledim.

Nate amıma bir tokat daha attı, o kadar sertti ki vücudum masanın üzerinde sallandı. "Şu andan itibaren ve son nefesini çaldığım güne kadar, bu" -sözünü vurgulamak için amıma bir tokat daha attı- "benimdir. Birinin onu görmesine, dokunmasına ya da becermesine izin verirsen onları yerin dibine gömerim, anladın mı?"

Hemen cevap vermediğimde, keskin bıçağı parlayan açıklığıma bastırdı ve kaskatı kesildim, zar zor cesaret ettim

Nefes al.

"Anladın mı?"

"Evet," diye boğuldum, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyordu. "Anlıyorum."

"Bıçakla amını sikmemi ister misin?" diye fısıldadığında, derin sesi çıplak tenimin her santimetresinde lezzetli bir yol yaladı.

Omurgamdaki kesik boyunca bir ürperti dans etti ve amım hiçbir şeyin etrafında kasıldı. Onun iğrenç tehdidine nasıl böyle bir tepki verebilirdim? "Seni öldüreceğim."

"İlginç." Bıçağın düz ucuyla klitorisime dokundu, geniş göğsünü titreten bir kıkırdama. "Dene bebeğim. Şımarıklık ettiğin için seni cezalandırmak isterim."

Bir adım uzaklaştı ve yanımdan geçti. Daha önce ona attığım yumruk yüzünden dudağı yarılmıştı ve dişlerini kan kaplamıştı. Çenesinden daha fazlası damlıyordu. Lanet olsun, tehlikeliydi.

Bıçakla çenemi yukarı kaldırırken, diğer eliyle sertleşmiş sikinin dış hatlarını sıktı. "Kazadan önce seni hiç fark etmemiştim. Ela gözlerinin derinliklerinde bir şeytanın gizlendiğini bilmiyordum."

Dişlerimi gösterdim ama hareket etmedim. Çıplak kırım havada, Nate'in bıçağından sırtım kan içinde ve çenem onun ateşli bakışlarına doğru eğik bir şekilde masanın üzerine uzanmak itaatkâr bir davranıştı. Bunu biliyordum ama garip bir şekilde hoşuma da gidiyordu. İçime saldıgı korkunun beni bu kadar canlı hissettirmesi hoşuma gidiyordu. Onun çarpıcı mükemmelliğinden uzakta, lanet olası tepelere doğru kaçmalıyım. Ezdiğim ve ölüme terk ettiğim adam buydu ve gerçeği gizlemiyordu. Beni dize getirmek için geri dönmüştü, sadece beni öldürmek için. Nate'in ellerinde ölecektim. Vücudumdaki her sinir ucu buna inanıyordu.

Soğuk metal bıçakla çeneme son bir kez vurduktan sonra geri çekildi ve beni aşağılanmış ve tahrik olmuş bir halde bırakarak dışarı çıktı. Yine üstünlüğü ele geçirmişti.

BÖLÜM

DOKUZ

SKYLER

A Ertesi sabah duştan çıktığımda pencерem çalındı. Havluyu göğsüme sararak parmaklarımı saçlarımda gezdirmeyi bıraktım ve kapalı perdelerе baktım. Cumartesi sabahıydı ve öğle yemeğinden sonra Harper'ın organize ettiği Cadılar Bayramı partisi için kulübeye gidiyorduk. Evelyn bu gece ne gıyeceğimi seçmeme yardım etmek için her an burada olabiliрdi. Benim umurumda değildi ama onun umurundaydı. Kapı tekrar çalındı ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Pencereye doğru yürüdüm ve perdeleri yana kaydırdım. Yağmurdan sırlısklam olan Dustin, elini tekrar kapıyı çalmak için kaldırdı. Havluyu göğsüme bastırarak pencereyi tek elimle ittim ve açtım. "Burada ne işin var, Dustin?" İçeri girdi, beraberinde ıslak çimenlerin, yağmurun ve yaklaşan fırtınanın topraksı kokusunu getirmişti. Nemli saçlarını silkeledi, Dustin uzun parmaklarını saç tellerimin arasında gezdirdi. Durakladı, gözleri vücudumda ve sırtımda gezindi. Yanaklarım alev alev yanarken havluyu daha sıkı tuttum. "Neden ön kapıyı kullanmadın?" "Baban verandadaki sallanan sandalyede uyuyor, elinde de bir tüfek var." "Oh, lanet olsun..." Babam paranoya nöbetleri geçirirdi. Onu kızdırma riskini almak istemiyorsam pencereden gizlice girmem gerekirdi. Dustin'in gözleri tekrar vücudumdaydı, göğsümdeki su damlalarının üzerinde geziniyordu. Çekmecelere doğru yürüdüm ve beyaz bir tişört ile bir kot pantolon çıkardım; Evelyn gelene kadar üzerimi örtecek herhangi bir şey. Elimi banyoya doğru sallayarak boğazımı temizledim. "Ben giyineceğim." Dustin başıyla onayladı ve yatağıma uzandı. Banyoda giyinip saçlarını taradıktan sonra dışarı çıktım, neden burada, yatak odamda olduğundan emin değildim. Dustin yatağıma uzanmış, parmaklarını göğsünde birleştirmiş tavana bakıyordu. İmzası haline gelmiş kırmızı şapkasını - yatağımın yanında atılmıştı-, kamuflaj tişörtünü ve yırtık siyah kot pantolonunu giymişti. Kaslı kollarındaki bronzluk bir şey ifade ediyorsa, son zamanlarda şezlonga gitmişti. İyi görünüyordu. Başını yastığa koydu ve mavi bakışları benimkilere takıldı. Dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. "Benden korkuyor musun?" "Senden neden korkayım ki?" diye sordum, elim masanın pürüzsüz yüzeyinde geziniyordu, yağmur damlaları Pencere. Klavyenin üstündeki kitabın başlığını okurken ona odaklandım. Tony Marturano'dan *Psikoz*. "İşte oradasın." Arkamı döndüğümde yatakta ona baktım, eli dizinin üzerinde sallanıyordu, kot pantolonundaki yırtıkların altından bronzlaşmış teni görünüyordu. Ben yavaşça yatağı yaklaşırken başını yana eğerek bakışlarıyla beni takip etti. "Senden korkmuyorum." Belki biraz korkuyordum, belki de kendimden korkuyordum. Çok yaklaşırsam kalbini kırabilirdim. "Otur," dedi ben uzanma mesafesine geldiğimde ve elimi tuttu. Sıcak parmakları bileğimde gezindikten sonra parmaklarımın arasına girdi ve beni kendine çekti. Dizlerim yatağı çarptı ve dudaklarımdan keskin bir nefes çıktı. Paranoyakça pencereye baktım, belki Nate dışarıda bir yerlerde, sağanak yağmurun altında olabiliрdi. Dustin çekiştirdi ve ben yatağı düştüm. "Isırmayacağım." İsteksizce tırmandım ve yanına oturdum. En iyi ihtimalle garip bir durumdu. Pencereye bakıp yağmur damlalarının camdan aşağı süzülüşünü izlerken sessiz kaldım. "Aramızı düzeltmek için ne yapabilirim? Bu gece uzaktayken böyle olmamızı istemiyorum." Ona baktım, yakışıklı yüzünü taradım, mavi gözlerindeki endişeyi okudum. "Benden ne istiyorsun, Dustin?" "Nate'e nasıl bakıyorsan bana da öyle bakmanı istiyorum." "Ne?" diye sordum. Gözlerim büyüerek sordum.

Dustin parmaklarını yatağın üzerindeki elimin sırtında gezdirirken dudaklarını ıslattı. "O öldüğünde, sonunda beni göreceğini düşünmüştüm... Bir şansım olduğunu sanmıştım ama sonra ölümden döndü." Elimi kendi eliyle kapatıp sıktı. "O bir

sık, Skyler."

"Ona hiçbir şekilde bakmıyorum. Dedikoduları duydunuz; ona yumruk attım."

"Bu, ona seni bir dolaba fırlatıp orada öpmesini ister gibi baktığın gerçeğini değiştirmiyor."

"İstemiyorum," diye karşı çıktım ama Dustin ben daha tek kelime edemeden üzerime atladı.

Elini ensemdeki saçlarıma doladı ve çaresizlikle karışık aç dudakları, ağırlığının altında yavaş yavaş boğulmakta olduğumu umursamadan benimkileri yuttu. Bana bunca zamandır neyi kaçırdığımı göstermeyi misyon edinmiş bir çocuktu.

Onu itmeye çalıştım ama çabalarım zayıftı ve kısa süre sonra onu geri öperek hayatımı daha da berbat ettim.

Eli bedenlerimizin arasından kayarak kotumun düğmesini kopardı ve açarak kalçalarımın ve uyluklarımdan aşağı indirdi, dokunuşu sert ve talepkârı.

"Siktir, Skyler," diye inledi, külotumu da indirdi ve beni ona doğru açtı. Açıkta kalan tenimi yalayan serin hava, onun sıcaklığının altında titrememe neden oldu. "Sana kendini çok iyi hissettireceğim." Dudakları boynuma indi ve sonra tekrar ağzıma geldi. Ama tam parmakları kalçalarımın tepesinde gezinirken, üzerimden çekilip yere fırlatıldı.

Nate, yağmurdan sıırılsıklam olmuş ve öfkeli bir boğa gibi sert nefesler alarak

onun üzerinde duruyordu. Gözlerim elindeki tüfeğe takıldı.

Babamın tüfeği.

Yatakta ayağa fırladım, tam kendimi ona doğru fırlatacaktım ki silahı kafama doğrulttu.

"Kımıldarsan seni öldürürüm. Sana tek bir emir verdim. Bir! Kimsenin amımı görmesine, dokunmasına ya da sikmesine izin verme. Peki sen ne yaptın?"

Silahı bana doğru iterken korkudan inledim.

"Başka bir çocuğun seni yarı çıplak soymasına izin verdin." Silahı çıplak amıma doğrultarak, kot pantolonum kalçalarımın yarısına kadar inmişken hırladı, "Çıplak amına bak Skyler. *Benim* amıma. O bana ait ve şimdi ahşap zeminini onun beyin maddesiyle süslemekten başka seçeneğim yok. Baban ne diyecek, Skyler? Psikopat sapığının gelip cinayet işleyeceğini umursamadan bacaklarını erkeklere açmandan hiç hoşlanmayacak."

Namluya baktım, kalbim göğsümde çarpıyordu. Nate'in akli dengesi yerinde değildi, hatta tahmin edebileceğimden çok daha fazla.

Silah benden uzaklaştı ve Dustin'e doğrulttu. Tam kaşlarının arasına. Nate'in siyah saçları gözlerinin içine düşerken, bir zamanlar arkadaşı olan dehşete düşmüş çocuğa dik dik baktı. "O pis ellerini onun üzerinde gezdirebileceğini mi sandın? Yanlış düşünmüşsün."

Dustin bir dirseğinin üzerine yaslanarak onu ikna etmeye çalıştı. "Bak, onun senin kız arkadaşın olduğunu bilmiyordum."

Nate'in sesi babamın içeri dalacağından emin olduğum ana kadar yükseldi. Ama yine de Nate'in elinde silahı vardı. "O lanet arabasıyla bana çarptığında kendini benim kızım yaptı!" Son birkaç kelimeyi haykırırken gözleri benimkilere geldi ve irkildim. Sonra, hiç uyardıktan tetiği çekti. Üç kez.

Bang! Bang! Bang! Bang! Bang!

Çığlık attım, ellerim yüzüme doğru uçtu. Kaygan, sıcak, bakırımsı kan duvara ve yanaklarıma sıçrarken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı döküldü. Her yerdeydi. Dilimde zengin demirin tadını bile alabiliyordum.

"Şimdi," dedi Nate, omzumdan tutup beni karnımın üzerine fırlatarak. Göğsüm yatağa degecek şekilde yere diz çökene kadar beni aşağı çekti. "Kıçımı havaya kaldır bebeğim."

Temiz pamuk kokusu burun deliklerimi işgal ederken kontrolsüzce hıçkırarak buruşuk çarşafın içine ağladım. Nate parmaklarını saçlarıma doladı ve başımı yataktan çekip tekrar aşağı indirdi ve çıplak kıçımı sıktı. Dar girişime değen sıcak metal hissi vücudumdaki her kası sertleştirdi.

"Neredeyse buna dokunacaktı," diye homurdandı Nate, ben istiladan ürperirken silahı içime soktu. Adrenalin, korku ve dehşet kalbimin göğsümünden dışarı çıkmasını tehdit ediyordu. Silahın gerginliği, arkamda beliren varlığı ve tekrar saçlarımda olan ve çeken eli tehdit edici bir karışımdı. Dehşete düşmüştüm ama aynı zamanda bu ahlaksızlık karşısında arzuyu ürperiyordum.

Beni tüfekle becerdi ve sonunda hain bir inilti çıkana kadar nefesimi tuttum. Yatağın yanındaki büyük su birikintisinin içinde diz çöktüğümde kot pantolonumun dizleri Dustin'in kanıyla ıslanmıştı. Aşağı bakmaya cesaret edemedim. Nate'in saçlarını tutuşundan dolayı ben de bakamıyordum ama Dustin'in yerdeki puslu halini görebiliyordum. Bana zihinsel olarak deli diyebilirsiniz ama vücudum ölüm tehdidini seviyordu.

"Benim için silahın üzerine boşalacaksın, küçük katil. Dölle kapla. O orospu çocuğuna amını gösterdiğin için tetiği çekmeden önce seni onunla boğduğumda güzel ve ıslak olsun."

"Lütfen dur," diye fısıldadım, ses tonum zayıftı. Bunu demek istememiştim. Sıcaklık içimde dönüp dururken ve orgazma ulaşmama ramak kalmışken olmazdı. Çok yakındı. Çok yakındı.

"Sen çok sevimli bir yalancısın, bebeğim. Ağzından yalanlar dökülürken amcığın fiçimin üzerinde kremleniyor."

"Oh, kahretsin," diye inledim, orgazm beni yıkarken silaha doğru geri ittim. Nate dizlerim titreyene kadar amımı pompaladı ve başımı aşağı iterken boğuk inlemelerim çarşaflarda yankılandı.

"İşte iyi bir sürük."

Sonra tetiği çekti.

Bir çığlıkla irkilerek uyandım ve yorgana tutundum. Sırılsıklam tişörtüm göğsümdeki tere yapışmıştı. *Bu da neydi böyle?*

Gözlerimdeki uykuyu sildim, sonra duvarlara kan sıçramasını ya da yerde büyük bir kan birikintisi olmasını bekler gibi odamı taradım. Kontrol etmek için yatağın kenarına bile eğildim. Tabii ki hiçbir şey yoktu. Hepsi başka bir kötü rüyaydı.

"Kendini kaybediyorsun Skyler," diye fısıldadım bıçağımı almak için başucu çekmecesine uzanmadan önce. Her kalp atışında akıl sağlığımın parmaklarımdan kaydığını hissedebiliyordum. Arınmaya ihtiyacım vardı. Rahatlamaya ihtiyacım vardı.

Bıçağı en yeni yara izimle hizalayarak derimin derinliklerine batırdım ve keskin acıdan tısladım. Kahretsin, bunu sevdim.

Çığlık atan karanlığı ve gölgelerden benimle alay eden iblisleri bastırmak için içimde yükselen coşkuyu sevdim.

Parlak kırmızı kan yüzeye fırlayıp kolumdan aşağı kayarak çarşafın üzerine damlarken dudaklarımda yumuşak, ağlamaklı bir inilti dans etti. Dişlerimi dolgun alt dudağıma gömdüm ve kalçalarımı sıktım. Keskin acının kafamın içindeki sesleri, alayları ve tehditleri bastırmasını seviyordum.

Yeterince iyi değilsin.

Asla bir işe yaramayacaksın.

Kimse seni sevmiyor.

Kapının çalınması kalbimin durmasına neden oldu. "Skyler, uyanık mısın?"

Kahretsin! Evelyn'di. Gözlerim saate takıldı. Uyuyakalmıştım ve saat sabahın on birini çoktan geçmişti.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

Yataktan fırladım ve "Bir dakika" diye seslendim.

Bitişikteki banyoya koştuktan sonra lavaboda kolumu yıkadım ama kan akmaya devam etti ve beyaz lavaboyu pembeye boyadı. Yara kapanmayı reddetti ve keskin, buz gibi acıdan gözlerim yaşardı.

Bir iniltiyi daha boğarak bastırmak için etrafımda havlu ya da başka bir şey aradım. Arkamı döndüğümde donup kaldım.

Kapı aralığında duran Evelyn lavabodaki kanlı dağınıklığa baktı ve sonra geniş gözleri bana, kolumdaki elime ve parmaklarımdan arasından akan kana kaydı.

İşaret ve orta parmağımın arasına sıkışmış keskin bıçak, cam gibi gözleri tekrar benimkilere kaymadan önce ona baktığında beni yaktı. Suçüstü yakalanmıştım. Kendimi bundan kurtarmak için yalan söyleyemez ya da bahaneler uydurmaya çalışamazdım.

"Skyler?" diye fısıldadı titrek bir sesle ve sesinin titreyen tınısında söylemediği her şeyi duydum.

Parmaklarım kolumdaki kanda kayarken boğazım düğümlendi. Beyaz bir havluya uzandım -kötü bir seçim, biliyorum- ve onu taze kesige baskı uygulamak için kullandım.

"Bunun... olduğunu fark etmemiştim." Kolumu işaret ederek daldı

gitti. "Bu kadar kötü mü?" diye sordum. "Evet, öyle."

Bana tekrar baktı, gözleri empati ve hayal kırıklığıyla parlıyordu. "Neden bir şey söylemedin?" "Ne söylemem gerekiyordu ki?" Omuz silkerek sordum. "Ben bir kesiciyim, Evelyn. Uzun zamandır öyleyim."

Onun yanından geçerek odama girdim ve yatağın kenarına oturdum. İkimiz de konuşmuyorduk ama sessizlik sessiz olmaktan çok uzaktı. Seslendirecek bir dil arayan söylenmemiş sorularla kükrüyordu.

"Belki de bu hafta sonu gitmemeliyiz."

İşte benim çıkış yolum. Bu yazlık gezisine gitmek istemiyordum ama Harper rezervasyon yaptırmıştı ve Evelyn de son birkaç gündür durmadan bundan bahsediyordu. Gitmek istediğini biliyordum. "İptal etmiyoruz."

Bakmak için havluyu dikkatlice kaldırdığımda Evelyn'in endişeli gözleri yüzümün yan tarafında bir delik açtı. Kan yavaşlamıştı. Birkaç dakika daha, sonra havluyu bir kenara koyabilirdim. "Bunu ne tetikledi?"

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Annem bunu önleyebilmek için tetikleyicilerini öğrenmenin önemli olduğunu söylüyor." Eliyle kolumu ve çarşafımdaki kanı işaret etti.

Gözlerimi kısa süreliğine kapatarak nefesime ve kolumdaki acıya odaklandım. "Bir kâbus tetikledi." "Kâbus mu?"

Başımı salladım, herhangi bir bilgi vermedim.

"Bu işi daha da zorlaştırıyor. Bir kâbusu engelleyebilecek gibi değilsin." Odamın derinliklerine doğru yürürken önümde diz çöktü ve yatağımın altından küçük valizimi çıkardı. Mor çiçek desenleri yer yer solmuştu ve fermuarından üzerinde "*Rüya içinde rüya*" yazan metal bir anahtarlık sarkıyordu. Edgar Allan Poe'nun bir şiirinden yapılan bu basit alıntıyı çok sevmiştim. Evelyn bunu yıllar önce bir hediyelik eşya dükkanından bizim için satın almıştı.

Evelyn gardırobumu karıştırırken durmadan konuşuyor, berbat seçimler karşısında burnunu kırıştırıyordu. Ben onun gibi güzel kıyafetler giymiyordum.

"Böyle olmaz," diye mırıldandı ve arkasını döndü. "Ayakkabılarını giy ve ceketini al. Alışverişe gidiyoruz." Kolumu muayene edip bir bandajla sardıktan sonra beni oradan çıkarmasına izin verdim.

Babam verandada ağız bir karış açık horluyor, salıncaklı sandalye buz gibi esintide gıcırđıyordu. Kar isentileri

havada süzölüyor, çimenlerin üzerine kekin üzerindeki şeker gibi ince bir beyaz tabaka serpiyordu.

Yakında eriyecek.

Arabaya bindikten sonra Evelyn soğuk parmaklarına üfledi ve kaloriferi sonuna kadar açtı.

Ana yola çıktığımızda, kızarmış yanaklarıma sıcak hava üflüyordu.

"Benimle her zaman konuşabilirsin," dedi dikkatle aynalarını kontrol ederek. "Her konuda."

Silecekler birkaç saniyede bir camı silip geçiyordu. "Biliyorum, teşekkürler."

"Ciddiyim. Senin için endişeleniyorum."

Yeşil köknar ağaçları, yol kenarını kaplayan uzun, bükülmüş dallarıyla sıska huş ağaçları arasındaki tek renk sıçramasını sağlıyordu. Yıpranmış asfaltta pürüzlü çatlaklar vardı, sarı yol işaretleri yer yer aşınmıştı. Dikiz aynasından Noel ağacı şeklindeki bir oda spreyi sarkıyordu, kokusu çoktan gitmişti.

"Ben iyiyim," diye ona güvence verdim, ancak ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyorduk. Acıyan kolum bana Evelyn'in içeri girdiğini hatırlattı
üzerinde.

Ben yan camdan dışarı bakarken, gezgin bakışları yüzümün yan tarafında bir delik açtı. "Sana inanmıyorum."

İKİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM ON SKYLER

Tıpkı kırmızı boyası dökülmüş, önündeki seramik saksıları ölü, buruşuk bitkilerle dolu iki katlı ahşap ev, korku filmlerinden fırlamış gibi görünüyordu. Başımı yana eğdim ama yine de daha aydınlık görünmüyordu. Uzun tutamlar Eski bir salıncaklı sandalyenin buz gibi sonbahar esintisinde gıcırdadığı verandada çimenler sıralanmıştı. En azından kar yağışı durmuştu.

Diğerleri heyecandan vızıldıyor, gece çantalarını yol vermekle tehdit eden ön basamaklardan yukarı taşıyorlardı ama Harper kadar zengin birinin neden böyle metruk bir ev kiraladığını anlayamıyordum. Çatı her an çökecekmiş gibi görünüyordu. Kiremitler yer yer kaymış ve çarpmanın etkisiyle paramparça olmuştu. Şimdi uzun otların arasına gizlenmiş olan kiremitler, içeriye bakmak için bulutlu pencereye doğru yürürken yumuşak ve nemli zemine batıyordu. Temizlemek için elimi kirli cama sürttüm ama içeriyi görmek için çok loştu. Eski bir koltuğun ve tozdan korunmak için beyaz örtüyle kaplanmış bir kanepenin şeklini seçebiliyordum.

Etrafımdaki hareketler beni kaskatı kıldı ve tam Lily "Geliyor musun?" diye seslenirken pencereden uzaklaştım.

Araziyi çevreleyen uzun, ince ağaçları ve sol taraftaki sarp kayalıkları taradım. Deniz sakindi, sönmekte olan ışık yumuşak dalgaların üzerinde parıltıyordu. Arkamda, budaklı dalları olan uzun bir meşe ağacı gözüme çarptı. Yapraklarını dökmüştü ve şimdi ürkütücü bir havası vardı, bu da tüylerimi diken diken ediyordu.

Telefonunu kaldırmış sinyal arayan, kaşları çatık Lily'ye doğru yürüdüm.

"Görünüşe bakılırsa, hafta sonunu fişsiz geçireceğiz. Sanki dinazorlar zamanına geri döndük." Lily bana baktı ve dudakları geniş, kaygısız bir gülümsemeye dönüştü. "Ama bir gemi dolusu denizciyi batırmaya yetecek kadar alkolümüz varken kimin umurunda." Bektan bir evi işaret etti. "Diğerleri çoktan içeri girdi."

Arkasından içeri girdim, el çantam bana ağırlık yapıyordu. Ben oturma odasına doğru yürürken Harper küçük mutfakta Alice ile gülüşüp kıkırdıyordu. İçeri girdiğimde Max kanepenin üzerindeki çarşafı çekip aldı, ardından kumaş sandalyeye aynısını yaptı, Lewis ise kutu televizyonun önünde çömelmişti.

Evelyn uzun saçlarını omzundan atıp mavi gözlerini odada gezdirerek, "Asla açılmayacak," dedi. Etkilenmekten çok uzaktı ama Harper pahalı bir parfüm telaşıyla odaya girdiğinde Evelyn geniş bir gülümseme takındı.

"Mükemmel değil mi?" Harper ellerini heyecanla birbirine vurarak sordu. "Cadılar Bayramı'nı kutlamak için tam da ihtiyacımız olan şey."

-Ürkütücü bir ev, kostümler, sahte kan ve bolca alkol.

"Kulağa bir slasher filminin tarifi gibi geliyor," diye mırıldandım, bakışlarım kapının üstündeki soyulmuş duvar kağıdına çivilenmiş ters haça takıldı. "Bu güven verici."

Yanımdaki Lily kıs kıs güldü. "Düştü."

"Doğru..." Çenemi sağ köşedeki porselen bebeklerle dolu cam dolaba doğru kaldırmadan önce kelimeyi sürükleyerek çıkardım. "Ne olmuş onlara?"

"Büyükannem de tıpkı onlar gibi bebek koleksiyonu yapardı," diye cevap verdi titreyerek.

Dışarıdaki ağaçlara bakmak için her pencereye yaklaştığımda ürpertici gülümsemeler ve boncuk gibi ölü gözler odanın içinde beni takip etti. Yağmur cama çarpıyor, çerçevedeki boşluklardan içeri bir soğukluk sızıyordu. Soğuktan korunmak için dönüp kollarımı ovuşturduğumda, eski ahşap döşeme tahtaları ağırlığımdan altında gıcırdadı.

Max kanepeye uzandı ve uyluklarını iğrenç bir şekilde açtı, beyaz dişleri loş ışıktaki parlıyordu. Lily ışık düğmesini denedi ama çalışmadı ve kısa süre sonra ayakkabılarının altında cam kırılınca nedenini anladık. Ampul parçalara ayrılmıştı.

Lewis ondan geriye kalanlara baktı, sonra odadan çıktı. "Başka bir tane ararım."

"İyi şanslar," diye bağırdı Max arkasından, sesinde yoğun bir eğlence vardı. Kahverengi gözleriyle odadakileri taradı ve gülümsedi. "Mum getiren var mı?"

Bakışlarım tekrar pencerelere ve dışarıda çiseleyen yağmurun daha da kötüleştirdiği sönmekte olan ışığa kaydı. Mutfaktaki kıkırdamalar dikkatimi çekti ve oturma odasından çıktım.

Kapı aralığına ulaştığımda ayaklarım yavaşlayarak durdu. Evelyn mutfak lavabosuna yaslanmış, Nate'in yüksek gövdesi tarafından kısıtılmış, genişçe gülümsüyordu.

Onun sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırmak için uzanmasını ve daha da kıkırdamasına neden olan bir şey fısıldamak için yakınına eğilmesini izlerken midemde çirkin bir şey ortaya çıktı.

Lanet olası pislik.

Lily yanımdan geçerken, "Tamam, ikinizin bir odaya ihtiyacı var," dedi. Nate arkasını döndü ve gözleri bana takıldı.

Buzdolabına doğru yürürken, onu en iyi arkadaşım ile flört ederken yakalamış olmam beni rahatsız etmiyormuş gibi davrandım, gözlerini oymak istemiymişim gibi davrandım, etkilenmemiş gibi davrandım. O gece o da oradayken, kazayı kaza gibi göstermeme yardım ederken neden ona öyle bakıyordu?

Lily dolabı karıştırıp bardakları aradı ve ne kadar kirli olduklarını görünce yüzünü buruşturdu. "Bunlar yıllardır kullanılmadı."

Nate odanın ortasındaki yuvarlak ahşap masadan bir şişe votka alırken Evelyn özür diler gibi bakarak gözümü yakalamaya çalıştı.

Çoktan solmuş güllerle dolu kristal vazonun karşısından ona bakmamak için kendimi zor tuttum.

Duygusal dudaklarında alaycı bir gülümseme oynasırken gri gözleri benimkileri tuttu. Kapağı açarak büyük bir yudum aldı ve gözlerinin vücudumda gezinmesine izin verdi.

Üzerimde kapüşonlu bir tişört ve kot pantolon olmasına rağmen, o ateşli bakışların altında kendimi çıplak hissediyordum. "Ne içmek istersin?" Lily kalp atışlarımın hızlanmasına neden olarak sordu.

Gözlerimi hızla Nate'den ve yoğun gözlerindeki tehlikeli titreşimden kaçırdım. "Güçlü bir şey."

Çıkarken Nate uzandı ve Evelyn'in çenesini sahiplenici bir şekilde kavradı. Sonra elini bıraktı ve bana baktı, dudakları yan bir sırtışıyla geri çekilirken dişlerinin bir kısmı parladı.

Boğazım kurudu. Onun ezici varlığı odayı terk edene kadar nefesimi tutarak olduğum yerde kaldım.

Evelyn boğazını temizleyip bana bakmadan önce Lily'ye bir göz attı. Lily bize içkilerimizi doldururken aramızdaki koyu sessizlikte bahaneler çığlık atıyordu.

Pencereden gelen gürültülü bir ses beni irkiltti ve çığlık atarak onun yanından pencereye baktım. Bir kuşun doğrudan içine uçtuğu çatlak cama parlak kırmızı kan bulaşmıştı.

Lily arkamdan, "Aman Tanrım," diye nefes verdi.

Max kapı aralığında belirdi ve çerçeveyi tuttu. "O ses de neydi öyle?" Sertleşerek görüş alanımızı takip etti. "Ne oldu?"

"O bir kargaydı," diye fısıldadı Evelyn.

Ben mutfaktan çıkarken Max yolumdan çekildi. Bu yerde çok yanlış bir şeyler vardı. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum.

Ben dışarı çıkamadan Alice kolumdan tutup beni durdurdu, uzun tırnakları kapüşonumun kalın tabakası arasından tenimi çimdiklerken bana doğru döndü. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım, sürtüğ. Nate'den uzak dur."

Kaşlarımı çattım ve kolumu onun sıkı kavrayışından kurtardım. Dolgun dudakları alaycı bir ifadeyle geri çekildi ve topukları ahşap zeminde tıkırdayarak yaklaştı. "Sende ne buluyor ki? Sen özel bir şey değilsin." Gri kapüşonumu çimdikleyerek tiksintiyle homurdandı.

"Senin derdin ne lan?" Suratına doğru kalkarak homurdandım. "Ben rakip değilim. Nate tamamen senin."

Bana bakarak kristal mavisini gözlerini saçlarımda ve yüzümde gezdirdikten sonra etrafımda dolaşarak oturma odasında kayboldu. Onu tersledikten sonra verandaya çıktım.

Kuşu kendi gözlerimle görmek için binanın etrafından dolanırken soğuk hava etimi yaladı. Kısa süre durdum.

Kuş yerde, kurumuş turuncu ve kahverengi yaprak yığınının arasında çırpınıyor, nefes nefese kalıyordu. Dikkatli bir adım atarak yaklaştım, kırık camdaki kana baktım ve tekrar aşağı indim.

Sıcak dudaklar kulağıma bastırıldı ve Nate "Zayıf küçük kalbin acı mı çekiyor?" diye fısıldadığında nefesimi içime çektim. Etrafımda dolaşarak ölmek üzere olan hayvana yaklaştı. Gözleri omzunun üzerinden benimkileri buldu, yağmur damlaları gözlerinin üzerine düşen saçlarına yapışmıştı. "Buraya gel."

İçgüdüsel olarak geri çekilirken, "Lanet olsun, hayır," diye nefes aldım. Nate başını eğdi ve arkasına uzanıp kot pantolonunun arkasından bir silah çıkarmadan önce yavaşça sırtıttı. Dudaklarını ıslatarak bana doğrulttu. "Buraya gel, yoksa beynini dağıtırım."

Elindeki silaha bakarken çiseleyen yağmur saçlarıma ve kirpiklerime yapıştı. Altında siyah bir tişörtün görünmesi için fermuarı açık bırakılmış deri bir ceket giymiş olan Nate silahı sabit tutuyor, dudaklarının kenarlarında hastalıklı bir gülümseme belirliyordu. "Ne olacak, küçük katil?"

Kalın bir şekilde yutkundum, aramızdaki mesafeyi kapatırken kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. Silahın soğuk metali alınma değdi. Nate silahı indirmek için hiçbir hamle yapmadı ve iz bırakmaya kararlı bir şekilde silahı derime saplarken karanlık, uğursuz bakışlarını üzerimde tuttum.

"Bu senin kâbusun Skyler. Ne olacak?" diye sordu. "Kuşun acısına son vermek ister misin, yoksa ben mi seni

seninkinden?"

"Beni öldürmezsin."

"Dene beni," diye fısıldadı, zalim kelimeleri baştan çıkarıcı bir mırıltıya dönüştürerek. "Ben kahraman değilim, küçük katil. Ben senin akıl sağlığını yavaş yavaş bozmak için burada olan kötü adamım. Kuşu öldür."

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı ve yağmur kapüşonumun kumaşını ıslatırken yanaklarımda soğuk bir his uyandırdı.

"Hayır..."

"Öldür. Öldür. Siktiğimin. Kuşu." Silahı kuran Nate, namluyu şakağıma doğru kaydırды ve diğer elini boynuma dolayarak beni yakaladı ve sıcak dudaklarını sol elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdi. "Acı çekmesini mi istiyorsun, küçük katil? Zaten ölüyor."

"Dur!" Deri ceketine yapışarak boğuldum. Nate'in sıcak nefesi boynumun kıvrımlarında dans etti. Silahı yüzümün yan tarafından geçirdi, çenemin çizgisini takip etti ve köprücük kemiğime dayanana kadar aşağı indirdi. "Üç kadar sayacağım."

"Sen kafadan hastasın, Nate."

"Evet, öyleyim." Silah aşağıya doğru çekildi, göğüs kafesime bastırdı. "Bir."

"Lütfen, dur. Hiç komik değil."

"İki."

"Peki," diye bağırdım, Nate bıyık altından gülerken nefes almaya bile cesaret edemiyordum.

"Kendini kurtarmak için ne kadar da acelecisin." İki büyük adım geri attı, silahı itip kakarken bir parmağını kalçasına vurdu. "Kuşu öldür."

"Ne ile?"

"Ölüyor. Zamanın tükeniyor. Eğer onu öldürmeden önce ölürse, seni vururum."

Gözlerimdeki yaşlar taşı ve yanaklarımdan aşağı sıcak bir yol izledi. Nefesimi tutamadım. Başını yerde soluk soluğa yatan kuşa doğru salladığında da.

Dizlerimin üzerine çöktüm, çaresizce yerde hayvanı öldürecek bir şey, *herhangi bir şey* aradım. Ona bir iyilik yapacaktım; zaten ölüyordu, yavaş yavaş boğularak ölüyordu. Bunu yapabilirdim.

Parmaklarım bir taşa değdi ve onu elimle sıkıca kavradım. Kuş hâlâ yaşıyordu ama zar zor. Acı çeken hayvana bakarken zaman kum saatindeki kum gibi parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu.

Nate elindeki silahla hiç tereddüt etmedi. Hedefi sabit kaldı, parmağı tetikte sıkılaştı. "İki buçuk."

Kuşu elimden geldiğince sert bir şekilde dövdüm, gözlerimdeki acı yaşlar kanlı yaprakları bulanıklaştırana kadar taşı küçük kafasına defalarca ve defalarca vurdum. Hiç durmadım. Göğsümdeki ağrı yerini uyuşukluğa bırakırken kaya tekrar tekrar yere düştü. Boş bir kabuktum, duygulardan yoksun, ruhtan yoksun.

"Neler oluyor?" Evelyn arkamdan sordu, sesindeki dehşet belirgindi.

Nate'in silahı görünürde yoktu ve bana doğru son bir alay savurarak yanından geçip gitti ve beni yerde hıçkırığa hıçkırığa ağlarken bıraktı.

Evelyn koşarak yanıma geldi, yere çömeldi ve kaskatı kesilmiş yüzümü avuçladı. Yumuşak parmakları soğuk tenimde titriyordu. "İyi misin?"

"Kuş," diye fısıldadım, daha fazla hıçkırıkla boğulurken. "Başka seçeneğim yoktu." "Şşşt," diye yatıştırdı beni kollarının arasına çekerken.

Çenemi omzuna koyarak ona yapıştığımda bakışlarım ıslak yapraklara kaydı. Kuş gitmişti.

BÖLÜM ON BİR

SKYLER

Evelyn süngeri yanaklarıma dokundurdu ve beyaz boyayı yüzüme sürerken kaşlarının arasında bir kırıksılık oluştu. Bana kendi seçtiği siyah bir elbise giydirmiş ve saçlarımı kıvırmıştı. Kendimi gülünç hissediyordum. Üst kattaki yatak odalarından birindeydik, o şifonyere dönüp makyaj çantasını karıştırırken çocukların gürültülü kahkahaları döşeme tahtalarının arasından süzülüyordu. "Sana silah mı doğrulttu?"

Gözlerim sırtına dökülen sarı saçlarının yumuşak bukleleri üzerinde gezindi. Evelyn bu gece bir vampirdi ve palyaço makyajı yapmam konusunda ısrar etti. İtiraz etmedim.

"Adam kafayı yemiş Evelyn," diye fısıldadım, kapıyı dinleyen biri olabilir diye sesimi alçaltarak. Pek olası değildi ama paranoya avuçlarımı nemlendirirken, bir damla ter yüzümden aşağı süzülüp beyaz makyajımı bozdu.

Evelyn arkasını dönmüş, ince bir makyaj fırçasını kırmızı yüz boyası kabında gezdiriyordu.

Eğildi, ıslak fırça yumuşak darbelerle dudaklarımda gezinmeden önce bir saniyeliğine gözlerimin içine baktı.

Kıpırdamadan durdum, avuçlarımı kucağımda yumruk yaptım. Kalbim bir türlü durulmuyor, göğsümün içinde kararsız, huzursuz bir ritimle atıyordu.

Rüzgâr pencere çerçevesindeki çatlaklardan ılık çalarak geçti ve yakındaki bir ağacın ince bir dalı buz gibi esintide sallanıp dans ederken cama vurdu. Max ısıtıcıyı açmıştı ama soğuk hâlâ devam ediyor, her küçük çatlaktan sızıyordu.

"Ondan uzak durmalısın," dedi Evelyn, süngere uzanmadan önce boya fırçasını tekrar yerine koydu. Göz kapaklarıma ve burnuma siyah boya sürdü. "O tehlikeli biri."

"Bu kadar güçsüz hissetmekten nefret ediyorum."

Evelyn durakladı, sünger tenimde serinliyordu. "Keşke birine söyleyebilseydik."

"Delirecekmişim gibi hissediyorum."

"Neden?" Sünger geri dönmüştü, yumuşak sessizliği bozmak için döşeme tahtalarının arasından daha fazla kahkaha süzülürken yumuşakça kuruluyordu. İçimi çektim, pencere kenarındaki lambanın yumuşak ışığının gözlerimdeki gerçeği Evelyn'in temkinli bakışlarından saklamasına şükrettim. Aramızda konuşulmamış o kadar çok gerçek vardı ki.

"Onunla flört ettin." Sözcükler dudaklarımdan davetsiz ve yasaklanmış bir şekilde döküldü. "Bu yüzden mi ondan uzak durmamı istiyorsun?"

Bana sırtını dönüp süngeri tekrar şifonyerin üzerine koyduktan sonra bakışları oval, gümüş çerçeveli aynada benimkini buldu. "Bunu yapmamalıydım."

Bir omzumu kaldırdım ve bıraktım. "Neden olmasın?"

"Pek çok nedeni var." Bakışları düştü ve dağılan makyajını topladı, uzun saçları kulağının arkasından öne doğru kayarak yüzünü korurken onu benden saklıyordu.

Gözlerim odanın içinde dans ederek solumdaki pencereye gitti. Rüzgârda kıpırdayan, içeri girmek istercesine ısrarla cama vuran sıska, eğri büğrü dalları ancak seçebiliyordum.

Evelyn'in çiçek parfümüyle karışan havadaki hafif küf kokusunu içime çektim ve ayağa kalktım. Pencerenin dışındaki karanlık beni ileri doğru çağırıyor, içimdeki kuyunun dibindeki derine gömülmüş ağrıyı çekiştiriyordu. Evelyn yere düşen bir fırçayı almak için eğildi.

İlerledikçe, yıpranmış, soğuk döşeme tahtaları çıplak ayaklarımda gıcırdadı ve dışarı bakıp ellerimin soğuk yüzeye dokunmasına izin verdiğimde sıcak nefesim camı buğulandırdı. Karanlık bastırmış, pırıl pırıl bir kırağı tabakasıyla tozlanmış parlak çimenlerin üzerinde sis gibi dönüyordu. Gümüşü ay dışarıdaydı ve geceyi ruhani bir ışıltıyla yıkıyordu.

Çocukların dışarıda yürüdüklerini gördüğümde keskin bir nefes aldım. Nate dudaklarının arasına bir sigara yerleştirdi, çakmağını çaktı ve sigarayı kavradı.

Turuncu közler kısa bir an için keskin yüz hatlarını aydınlattı ve sonra alev söndü. Çakmağı Lewis'e uzattı, aynı anda diğer eli de ağzına gitti.

Sigarayı iki parmağının arasına sıkıştırarak ciğerlerine derin bir nefes çekti ve başını geriye doğru eğerek yıldızlara baktı

tepeden.

Elini indiren Nate, başını eğip kara kirpiklerinin arasından bana bakmadan önce bir duman bulutu üfledi. Yüzü iskelet gibi görünmesi için beyaza boyanmıştı ve sigarayı dudaklarına götürüp bir nefes daha çektiğinde dudaklarındaki siyah çizgilerin keskin kontrastı değişti.

Gözleri benimkilere kilitlendiğinde ağzım kurudu, yoğun ve karanlıktı. Lewis dikkatini çekmek için omzuna bir tokat attı ve Nate bakışlarını kaçırırken sonunda beni hapishanesinden kurtardı.

Burnumun ucunu buğulu bardağa bastırarak ona bakmaya devam ettim, meme uçlarım sütyenimin içinde sertleşiyordu.

Evelyn arkamdan yaklaştı, narin eli belimin alt kısmında gezinirken kulağıma fısıldadı, "O tehlikeli Skyler."

Girdaplı bir sis gibi ona yapışan tehlike aurası cazibenin bir parçasıydı. Beni ona yaklaştıran da buydu. Korku, tehlikeyle saklambaç oynamayı ve onu gölgelerin arasından çekip çıkarmayı severdi; sonra da kovalanmayı umarak ormandaki ıssız, bozuk patikadan aşağı koşardı.

Şimdi o bendim, Evelyn'in hayaletimsi dokunuşunun altında titrerken, iskelet maskesinin altında saklanan şeytanın kendisini izliyordum. Hiçbir mantık yoktu. Biz iki kırık canavardık, kimin önce çatlayacağını görmek için birbirimizin etrafında dans ediyorduk.

Evelyn'den uzaklaştım, yatağın yanındaki çantama uzandım ve fermuarını açıp saklama cebinde saklı silahı çıkarmadan önce yatağın üzerine yerleştirdim.

Evelyn keskin bir nefesle soluma doğru sürüklendi.

Nate beni silahla tehdit edebiliyorsa, ben de ona aynısını yapabilirdim.

"Neden silah getirdin?" diye fısıldadı, silahı kurduğumda sesi şoktan titriyordu.

Umursamaz bir omuz silkmeye eğildim ve silahı kalçama bağlı kılıfın içine soktum.

Evelyn nefessiz kaldı. Gözleri kocaman açılmıştı ve bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu. Haklı olabilirdi. Bu metruk evin küflü, boğucu havasını içime çektikçe gerçekliğin parmaklarımin arasından kayıp gittiğini hissedebiliyordum.

Doğrulduğumda, siyah etek üst baldırlarımin derisini öpmek için tekrar yerine düştü.

Çenesindeki ve boğazındaki kırmızı boya ürkütücü derecede grotesk görünüyordu ve dışarı çıkmamı izlerken sahte dişleri loş ışıktaki parlıyordu.

"Skyler," diye seslendi ama ben durmadım.

"Hadi parti yapalım."

Odanın etrafına dizilmiş sayısız mum tek ışığımız olarak titriyordu. Lewis yedek ampul bulamamıştı ama Alice ve Harper bir dükkân açmaya yetecek kadar mum getirmişlerdi. Bunu sorgulamadım. Bir elimde bir şişe bira ve avucumda bir hap varken bunu sorgulamadım.

Kurt motifine sonsuz uzunlukta bir süre baktıktan sonra onu geri attım ve biradan büyük bir yudum aldım. Ilık alkol boğazımdan aşağı süzüldü ve kanepeye yaslanıp gözlerimin kapanmasına izin verdim.

Harper karşımdaki koltukta Lewis'in kucağına oturdu. Max yerde uzanmış sigara içiyor, bir bacağına yukarı çekmiş ve bir kolunu başının arkasına dayamıştı.

Rahatlamış bir halde gözlerini çatıya dikmiş, sehpanın üzerindeki telefonundan gelen Bad Omens'in "The Death of Peace of Mind" parçasının teneke ritmine ayaklarını vuruyordu.

Lily ve Evelyn'in arasına sıkışmış bir şekilde oturmuş, yavaş yavaş keyifli, uyuşturulmuş bir halin derinliklerine dalmıştım.

İkinci koltukta Nate'in kucağında oturan Alice usulca kıkırdadı. Şarkı sözlerini mırıldanarak onu duymazdan geldim. Artık hiçbir şey bana dokunamazdı. Bu kadar uçmuşken olmazdı.

Ama sonra aklıma bir şey geldi ve başımı kaldırıp sisi dağıtmak için salladım. "Dustin nerede?" Lewis başını koltuğun arkılığına yaslayarak Harper'ın ağzından ayrıldı.

Pembe ruj dudaklarına bulaşmıştı ve Harper'ın gezinen elleri yüzünden dağınık saçları her yöne savrulmuştu. "O buralarda."

Max yerde kakhahalar atıyor, kıkırdamaları giderek artıyor ve çılgınca bir nitelik kazanıyordu. Başka kimse fark etmemiş ya da umursamamış gibiydi.

Gözlerim, Alice onunla öpüşürken bana bakan Nate'i buldu, sanki onu bizim önümüzde becermek için bir görevdeymiş gibi yüz boyasını sürmüştü.

"Ne oluyor?" Hepsinin arasına bakarak mırıldandım. "Kimse nerede olduğunu bilmiyor mu?"

Lily sehpadan bir bira daha almak için öne uzanırken, "Geleceğini söyledi," diye cevap verdi. "Yani burada değil mi?"

"Sikilmeye hevesli misin, bebeğim?" Max dirseklerinin üzerinde doğruldu. Yüzünde beliren gülümseme gözlerimi devirmeme neden oldu. "Bu ciddi, Max. Burada olmaması kimsenin umurunda değil mi?"

"Onu beceren sensin. Kayıp olduğunu yeni fark etmene şaşırdım," diye alay etti Alice, Nate'in ağzından uzaklaşarak.

Onu görmezden gelerek yüzümü ovaladım ve palyaço makyajımı bulaştırdım. Kendimi çok garip hissediyordum.

"Bir oyun oynamalıyız," diye önerdi Max, dizimi diziyle dürterek.

"Aklında ne var?"

Çenesini dolaba doğru kaldırdı. "Cennette yedi dakika."

"Sen gerçek misin? Neyiz biz? On iki mi?" Alice homurdandı ve bana bakmaya devam eden Nate'i öpmek için arkasına yaslandı. "Biri Dustin'i aramaya mı çalıştı?" diye sordum.

"Sakin ol," diye cevap verdi Max iç çekerek. "Hadi biraz eğlenelim."

Lewis, kız arkadaşı boynunu emerken "Nate," diye seslendi. "Doğruluk mu cesaret mi?"

Söz konusu pislik, Alice'in kıkına dokunarak onu öpmeyi bırakmasını istedi ve Alice geriye yaslanıp başparmağıyla ağzının kenarındaki kan kırmızısı ruju sildi.

Dişlerimi gıcırdatarak tavana baktım ve beni sinirlendirmesine izin

vermedim. Nate omuz silkti. "Gerçek."

"Sıkıcı." Lewis başparmağıyla dudağını ovuşturarak düşünüyormuş gibi yaptı, yüzü Pennywise gibi boyanmıştı. "Bir kızla yaptığın en iğrenç şey neydi?"

Nate'in dudaklarında yavaşça bir sırtış belirdi, parmağıyla kolçağa vurarak kumaştaki olukların izini sürdürdü. "Dolu bir silahla bir kızı becerdim."

Yanaklarım anında kızardı ve allığımı gizleyen beyaz makyajım için minnettar oldum.

"Vay anasını," diye kıkırdadı Max, omzunun üzerinden Nate'e bakmak için boynunu

bükerek. "Gerçekten mi?"

Alice sinirli görünmemek için çok uğraştı ama fevkalade başarısız oldu. Gözleri bana dikildiğinde göğüs kafesimde kendini beğenmiş bir memnuniyet hissi oluştu.

"Skyler," diye seslendi Nate çenesini kaldırarak ve bakışlarımı Alice'ten ayırdım. "Doğruluk mu cesaret mi?"

Gözlerimi kırptım, halsiz beynim onun sözlerine yetişmeye çalışıyordu. Bu bir numaraydı. Doğruyu söylersem beni utandıracak ya da herkesin önünde iğrenç bir şeyi itiraf ettirecekti. "Cesaret."

Max inanmaz bir kahkaha atarak, "Kahretsin," diye mırıldandı.

Nate meydan okurcasına bir kaşını kaldırdı, dili alt dudağının üzerinde gezinmek için dışarı fırladı. Lekeli makyajı onu daha da ölümcül gösteriyordu ve kalçalarımı birbirine bastırma dürtüsü bir anda içimi kapladı.

"Silahı eteğinin altından çıkar ve içindeki mermileri boşalt, biri hariç hepsini." Gözlerim

büyüdü ve Evelyn yanımda kaskatı kesildi.

"Sorun nedir?" Nate başını yana eğerek sordu. "Eteğinin altından çıktığını göremeyeceğimi mi sandın?"

"Ne yapıyorsun, Nate?" Lily dikkatle sordu ama Nate onu duymazdan gelerek bira şişesini dudaklarına götürdü ve çenesini bana doğru kaldırmadan önce bir yudum aldı. "Yap şunu."

Parmaklarım silahı karıştırdı ve çekip mermileri çıkardım. Kuruyan dudaklarımı ıslatarak tek bir tanesini geri yerleştirirken gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

"Şimdi ne olacak?"

Heyecan ve korku birbirinin etrafında dans ediyor, kimin üstünlük sağlayacağını görmek için bekliyordu. "Vur beni."

"Ne oluyor be?!" Alice onun kucağından atladı ve ona ters ters baktı. "Neyin var senin?"

Nate onu duymazdan geldi ve dudaklarını yavaşça eğerek pırıl pırıl parlayan mükemmel

dişlerini gösterdi. "Vur beni."

"Yapmayacağımı mı sanıyorsun?" Şaşırtıcı derecede güçlü sesim çınladı. Ayağa kalktım ve kolumu uzatıp silahımı kafasına doğrultarak ona doğru adım attım. Diğerlerinin kocaman gözler ve açık ağızlarla bize baktığını hissedebiliyordum ama yerdeki Max'in üzerinden geçerken önümdeki canavara odaklanmaya devam ettim.

"Oh, yapacağını biliyorum," diye cevap verdi karanlık bir şekilde, kanepede daha da aşağı kayarak ve bacaklarını açarak. "Masummuş gibi davranıyorsun, ama bu gerçek seni gizlemek için bir maske."

"Gerçek ben." Hafifçe güldüm, silahı tutuşumu yeniden ayarlayarak sağ elimden sol elime geçirdim. "Rus ruleti mi oynamak istiyorsun koca oğlan?"

"Ne halt ediyorsun sen?" Lewis arkamdan sordu, sesi endişe ve korkuyla kalınlaşmıştı. "O silahta bir mermi var. Ölebilir."

"İşi heyecanlı kılan da bu, değil mi Skyler?" Nate koltuğunda öne doğru oturdu, dirseklerini kalçalarına dayadı, iskelet yüz boyası bana sırtıyordu. "Ölebileceğim düşüncesi."

Elimdeki metalin aşırı farkındaydım. Tetiği çekmek ne kadar kolay olurdu. Hapse girerdim. Muhtemelen ömür boyu. "Tetiği çek," diye fısıldadı, gözlerimdeki şüphe titreşimini görünce.

"Skyler," diye nefes aldı Evelyn tereddütüm üzerine, sesi korkuyla titriyordu. "Yapma."

Başımı yana eğdim ve dudaklarımda sinsi bir gülümseme belirdi. "Benimle oyun oynamak istemezsin, Nate. Sonu senin için iyi olmaz."

Hızlı bir hareketle silahı kafasından pencereye doğru kaydırdım ve tetiği çektim.

BANG!

Cam kırıldı ve diğerleri gürültüyle eğildi ya da yere yığıldı.

"Yüce Tanrım!" Lewis yere çömelmiş, elleriyle başını kapatarak bağırdı. "Sen delirmişsin Skyler!"

Max'in iri gözleri kırık pencereden ve yerdeki cam parçalarından geriye kaydı. Orada gördüğüm korku, içimdeki çarpık heyecanla yarışıyordu. Nate ise hiç kıpırdamamıştı, aynı pozisyonda kalmıştı, kaşları kalkıktı ve dili yavaşça alt dudağının üzerinde geziniyordu. Gözlerinde azımsanmayacak bir eğlenceyle bana bakıyordu.

Yavaşça sehpaye dönerek silahın şarjörünü açtım ve kalan mermileri tekrar içine koydum. Nate'e baktım, silahı kapattım ve kılıfına geri yerleştirdim. Etek, çıplak kalçalarımı gizleyerek yerine oturdu ve ben de kanepeye uzandım, uzun saçlarımı taramadan önce tırnaklarımı inceledim.

"Lily, Doğruluk mu Cesaret mi?"

BÖLÜM ON İKİ

NATE

"W Alice'le aranızda neler oluyor?" Tuvaletten döndükten sonra kanepede yanına uzandığımda Lewis bana sordu. Kızlar Chase Atlantic'in "Tidal Wave" şarkısında dans ediyordu. Skyler hariç herkes. Max köşede.

Başını gülerek geriye attığında kan çanağına dönmüş, puslu gözleri parlıyordu. Lewis'in yanında getirdiği uyuşturucular sayesinde kafası çok iyiydi.

Max daha önce ona hiç bakmamışken neden onunla flört ediyordu?

Bu beni sigara paketimi cebimden çıkaracak kadar rahatsız etti. Lewis'in meraklı bakışlarını görmezden gelerek bir tanesini dişlerimin arasında ısırdım ve yaktım.

Dumanı yana doğru üfleyerek, "Hiçbir şey" dedim.

"Hiçbir şey mi?" diye yineledi, inanamayarak gülerek. "Bütün geceyi dilini senin boğazına sokarak geçirdi. Sanki hiç gitmemişsin gibi."

Alice'in büyük göğüsleri, kabarık kıcı ve sikimin etrafına sarılmış harika görünen dolgun dudaklarıyla beni çok sertleştirdiği zamanlar oldu, ama Skyler'ın yanında soldu.

Girdap gibi dönen bir sigara dumanı bulutu içinde kanepeye oturmuş, onu sikimle boğmayı hayal ediyordum. "Dustin'in kızında gözün mü var?"

Bir ses çıkardım, bir nefes daha çektim ve başparmağımla alnımın kenarını kaşıdım. "Onun sevgilisi değil." "O kadar iyi. Geçtiğimiz yıl birbirlerinden hiç ayrılmadılar."

Bu yüzden hala bakire.

Çenemi geriye doğru eğdim ve bir sigara dumanı bulutu üfledim. "Şimdi nerede o zaman?"

Lewis kaşları aşağıya doğru inerken bile güldü. Skyler'la yatarsam, kardeşlik kurallarını çiğnemiş olurdum.

Umursadığımdan değil. Artık umurumda değildi.

Lewis sanki artık beni tanıımıyormuş gibi beni izlerken sigara içmeye devam ettim. Bu beni rahatsız etmedi. O meşum geceden önce olduğum kişi değildim.

"Ona dokunursan seni öldürür."

Şimdi güldüm. "Denemesini görmek isterdim."

Sigarayı emdim, omuz silkip yana doğru üflemeden önce dumanın arasından gözlerimi kısarak baktım. "Ayrıca, beni durdurmak için burada değil."

"Ne oldu sana böyle?" Lewis hafifçe gülerek sordu ama gözlerindeki ifade onu ele veriyordu. Benim bu yeni halimden hoşlanmamıştı.

"Ölüm oldu," diye cevap verdim, sigarayı yere atıp botumun altında ezdim. Ayağa kalkarak Skyler ve Max'e doğru yürüdüm. Çenemi kaldırarak, sözsüz bir şekilde ona defolup gitmesini söyledim. Bu küçük Cadılar Bayramı buluşmasında alfa olduğumu çok iyi bildiği için bunu yaptı.

Skyler onun gidişini izledi, ben de onu engellemek için önüne geçtim. Gözlerinin üzerimde olmasına ihtiyacım vardı, yoksa herifi boğacaktım. "Lewis'i becereceksin."

Gözleri faltaşı gibi açıldı ve odayı dinleyen kulaklara karşı taradı. Kızlar dinleyemeyecek kadar sarhoş ve uçmuşlardı.

Cam gibi gözleri benimkilere döndü ve sözlerine zehir kattı. "Affedersiniz? Sen kafayı mı yedin?"

"Evet," diye omuz silkerek cevap verdim. "Öyleyim ve dediğimi yapacaksın, yoksa acınası varlığının geri kalanını parmaklıklar ardında geçirmeni sağlarım."

"Yani böyle mi olacak?" Kollarını kavuşturarak göğüslerinin elbisesinin içinde patlamasını sağladı. "Bana aptalca şeyler yaptırarak ve hayır dersem beni tehdit mi edeceksin?"

"Hızlı öğreniyorsun," diye cevap verdim, dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirirken bir yandan da ağzına bakıyordum. Çok dolgun ve davetkâr görünüyordu. "Emrime amadesin, tatlım."

Homurdandı ve ondan gelen bu sesi sevdiğime karar verdim. Kanepede oturan Lewis'e bakarken bile gözlerini devirmesi.

"Neden onu becermemi istiyorsun?"

Lewis az önceki haklı konuşmasıyla beni kızdırdı. Kendisi de o kadar masum değildi. "Fark eder mi?"

"Kendi ilmiğimle kendimi asmamı istiyorsun."

"Hemen hemen, evet."

"Bunu yapmayacağım."

"Öyle mi?" Daha da yaklaşarak kalçasını kavradım ve parmaklarımı ince elbisesinin içinden etine geçirdim. "Ya önce Evelyn'i hapse gönderirsem?"

Skyler dokunuşumun altında sertleşti ve avuçlarını göğsümde düzleştirerek beni ittiğinde onu istediğim yere getirdiğimi anladım.

Arkasından bakakaldım ama Alice sıksa kollarını arkadan belime dolayınca dikkatim dağıldı.

"Yukarı çıkmak ister misin?"

Cadılar Bayramı'ydı ve seksi bir melek gibi giyinmişti, beyaz, dantelli elbisesi kıcını zar zor örtüyordu, göğüsleri önden dışarı taşmakla tehdit ediyordu.

Benim için hiçbir şey yapmadı.

Belki de kaza sırasında aletim çalışmayı bırakmıştır? Ama hayır, kendimi Skyler'ın amına arkadan girerken hayal ettiğimde pantolonumun içinde kıpırdandı ve elbisesini yüzüne kapatarak görememesini sağladım. Bunu yapabiliyordum.

"Hayır, seninle yukarı çıkmak istemiyorum," diye cevap verdim, odanın karşısındaki küçük katilimde bir tepki uyandırmaktan başka bir nedeni olmayan bir örümcek maymunu gibi bana yapışmasına izin verdim. Lewis'in koltuğuna tünemişken bana bir kez bile bakmaması hiç hoşuma gitmemiştir.

"Ne var biliyor musun? Siktir git!" Alice uzun topuklarını ahşap zemine vurarak hışımla çıktı.

SKYLER

"Ne yapıyorum ben böyle?" Lewis'in banyodaki işini bitirmesini beklerken dizlerim titriyordu, nefesimin altında fısıldadım.

Sessiz koridor kilometrelerce uzuyordu ve ben sürekli merdivenlere bakıyor, kız arkadaşı Harper'ın ya da başka birinin yukarı çıkmasını bekliyordum. Kimse gelmedi ve Lewis kapıyı açtığında ona en baştan çıkarıcı gülümsememi sundum ve parmaklarımı onunkilerle birleştirdim.

Onu ilk yatak odasına doğru sürüklediğimde önce bir şey söyleyemeyecek kadar şaşırdı.

Pennywise'in yüz resminin altındaki şaşkın ifade kısa sürede kayboldu ve yatak odasının kapısının önünde durdu. "Bu da ne böyle Skyler?"

Geri geri giderken kapı gıcırdayarak açıldı ve onu hareket ettirmek için tekrar elini tuttum. "Sadece konuşmak istiyorum." "Konuşmak," diye yineledi kaşlarını çatarak. "Konuşmamızı mı istiyorsun? İçeride mi?"

Ne kadar kalın kafalı bu herif? Tekrar çekiştirdim ve bu sefer ayakları beni odaya kadar takip ederken yol verdi, niyetimi anlayamamış gibi beni izliyordu.

Daha önce böyle bir şey yapmadığımı kabul ediyordum. Erkeklerle flört bile etmemiştim ama başka seçeneğim de yoktu. Nate, Evelyn'i hapse göndermekle tehdit ettiğinde değil.

Lewis garip davranışlarımdan dolayı bana defolup gitmemi söyleyemeyecek kadar ilgisini çekmişti, ki başka biri olsaydım bunu yapardı. Lewis'in hile yaptığı bilinmezdi.

Lafı dolandırmayı sevmeyen biri olarak, onun şaşkınlığını kendi avantajıma kullandım, ayak parmaklarımla üzerine bastım ve kollarımı boynuna doladım.

Tek kelime edemeden onu öptüm ve kısa bir an için kaskatı kesildi ve nefesi kesildi. Sonra beni itti ve tökezleyerek geri çekildi. "Ne yapıyorsun lan sen?"

Kalın bir şekilde yutkunurken yüz boyam dudaklarına ve çenesine bulaştı.

Erkekleri baştan çıkarma konusunda tecrübem yoktu ama bildiğim bir şey vardı: Erkekler zayıf yaratıklardı. Elbisemi başımın üzerinden çekerek yere attım ve sütyenimin klipsini açmak için arkama uzandım.

Havadaki hafif ısırik meme uçlarımı yalayıp şok olmuş bakışları altında sertleşmelerine neden olurken kayışlar çıplak kollarımdan aşağı kaydı.

Bana şok, arzu ve korku karışımı bir duyguyla bakması hoşuma gitmişti. Ağzı açılıp kapanırken kendimi güçlü hissediyor, dantelli külotumdan sıyrılıyordum.

Ben ona doğru yürürken Lewis tökezleyerek uzaklaştı, kalçalarımı daha fazla salladım. Geniş sırtı kapıyla buluştu ve ben ona uzandım.

yanağını okşamak için yukarı kaldırdım. Aynı anda parmaklarımı bileğinin etrafında dolaştırdım ve avucunu göğsümün üzerine yerleştirdim. Daha önce hiç bir erkeğin önünde tamamen çıplak kalmamıştım. Gözlerin vücudumu şimdiki gibi yaktığını hiç hissetmemiştim.

"Bunu yapamayız," diye nefes aldı, sesi işkence görmüş gibiydi. Mücadele onu terk etmişti ve şimdi bir cankurtaran salına tutunmuş, boğulmasına izin vermeyeceğimi umuyor ve dua ediyordu. Ama ya o ya da Evelyn'di ve ben her zaman onu seçecektim.

"Öp beni, Lewis."

"Yapamayacağımı biliyorsun." Parmakları göğsümü yoğururken bile sesi boğuk çıkıyordu.

Uyarılma kıvılcımları içimi ısıttı ve başım omuzlarımın arasına düşerken yumuşak bir iç çektim. "Bu iyi hissettiriyor."

Meme uçlarımı sıktı ve sonra yatağa doğru tökezleyerek hareket ettik. Lewis'in bir eli karmakarışık saçlarımda, uzun telleri yumrukluyor, bir eli de kalçamdaydı ve aç dudaklarıyla beni yalayıp yutuyordu. Sanki biri açlıktan ölmek üzere olan bir canavarı serbest bırakmış gibi, en iyi ihtimalle beceriksizceydi.

Bacaklarımın arkası yatakla buluştu ve bir çığlıkla yere yığıldım. Lewis üstüme tırmanıp kot pantolonunun sert kumaşının arasından sert aletini amıma dayadığında ses kısa sürede kesildi.

"Siktir," diye fısıldadı öpücükler arasında, bana dokunmak için bedenlerimizin arasına uzandı. Ama bunu yapmadan Nate'in büyük gölgesi üzerine düştü.

Onu üzerimden çekip alan Nate, kafasına öyle sert vurdu ki Lewis'in ağzından kan fişkırdı.

Bir çığlık attım ve yatağa geri kaçtım. Nate bileğimden tutup beni aşağı çekti ve silahı kılıfından çıkardı. Cebine soktu ve sanki yanlış bir şey yapmışım gibi bana baktı. Sonra döndü ve Lewis'in kaburgalarına sert bir tekme attı. "Yani bana ona dokunamayacağımı söylüyorsun, ama sonra onu becermeye mi çalışıyorsun? Hiç sanmıyorum!" Hızlı bir hareketle, yüzüne yumruk atmadan önce onu tekrar tekmeledi.

"Nate, ne oluyor?" Yataktan sürünerek kalkmaya çalıştım ama Nate'in sert bir bakışıyla geri çekildim. "Sakın kıpırdamaya cüret etme," diye hırladı. "Seninle yakında ilgileneceğim."

Elbisem yerdeydi ve iç çamaşırım da öyle.

"Ne oluyor lan?" Lewis inledi, yan yattı ve bir tomar kan tükürdü. "Senin neyin var böyle?"

Masaya doğru yürüyen Nate sandalyeyi geri çekerek Lewis'i saçlarından tutup ayağa kaldırdı. Etrafindan dolaşp kafasının arkasına bir silah dayamadan önce onu sandalyenin üzerine itti.

"Amını başka bir adama gösterirsen ne olacağını söylemiştim sana?" diye homurdandı bana, Lewis'in yüzüne sıçrayan kanımı elinin tersiyle silerken.

Lewis'ten Nate'e kaşlarını çatarak baktım, anlam veremeyerek başımı salladım. "Amımı gören herkesi öldürürsün."

"Bu doğru." Silahın horozunu kaldırdı ve ben irkilerek bir çığlık attım ve "Lütfen, dur" diye bağırdım.

"Yalvarman hoşuma gidiyor." Silahı daha da derine sokarak Lewis'in dehşet içinde hıçkırmasına neden oldu.

"Onu öldüreyim mi Skyler?" "Hayır, yapma," diye yalvardım, ellerim ve dizlerim üzerinde sürünerek ilerledim, sonra silahı bana doğrulttuğunda durdum. "Arkana yaslan ve göğüslerini kapat. Lewis'in onları böyle sallanırken görmesine izin verme."

"Nate," diye onu ikna etmeye çalıştım, sesim duygusallıktan boğulmuştu, "profesyonel yardıma ihtiyacın var."

"İhtiyacım olan şey," diye yanıtladı boynunu kırarak, "onu senin üstünde görmenin verdiği öfkeyi boşaltmak ve sonra da sikimi yalaman."

"Bana onu baştan çıkarmamı söyledin." Dizlerimin üzerine çöktüm. "Evelyn'i hapse göndermekle tehdit etmeseydin bunu yapmazdım. Bu iğrenç oyununu oynamamı istedin."

Fırtınalı gözleri yine benimkileri buldu, iskeletine bulaşmış boyası onu güzel bir canavar gibi gösteriyordu.

Lewis'in kulağına fısıldamak için eğildi, silahı şakağına dayadı ve tüm bu süre boyunca gözleriyle beni takip etti. "Sana bir sır vereceğim. Yataktaki korkmuş kızı görüyor musun? Onu yakında bir gün öldüreceğim, ama önce o izlerken etrafındaki herkesi öldüreceğim. Sonra da onun yalancı, hilekâr küçük bedenine doyana kadar onu çiğ çiğ sikeceğim."

"Lütfen, bunu yapma," diye yalvardım, göğsüm hıçkırıklarla sarsılıyordu. "Ona zarar vermeyin. Artık komik değil."

"Hiç oldu mu?" Hızla arka cebinden kör bir bıçak çıkardı ve Lewis'in boynuna sapladı, sonra bıçağı çekip defalarca sapladı. İlk bıçak yarasından fişkıran kan Nate'i tepeden tırnağa kana buladı.

Ciğerlerim boğulana kadar çığlık attım. En azından öyle sandım ama çığlıklarım ellerimi ağzıma bastırduğım için sessiz kaldı. Olanlara inanamıyordum. Kavramak için çok korkunçtu.

Bıçağı bana doğrulttu, sertçe nefes alıyordu, yüzü ve elleri kanla ıslanmıştı, "Dizlerinin üzerine çök, küçük katil" dedi.

Ağlamaklı gözlerimi Lewis'in kanla ıslanmış yere yığılmış cesedinden ayırdım. "Onu sen öldürdün, Nate."

Yerdeki cesedin üzerinden geçip bıçağı kot pantolonuna silen Nate, kanlı saçlarını kaşlarına doğru savurdu. "Seni uyarmıştım Skyler. Sana neler olacağını söylemiştim. Şimdi dizlerinin üzerine çök."

"Ayrıca onu becermemi de söyledin."

Yatağa yaklaşan Nate kendini bana doğru fırlattı ve uzun saçlarını tuttu. Beni dizlerimin üzerine çökmeye zorladı ve

keskin bıçağı enseme sapladı. "O zaman imkânsız bir durumdaydın, değil mi? Birinin sonuçlarına katlanması gerekiyordu ve sen Lewis'i seçtin."

"Kimse sonuçlarına katlanmak zorunda değil," diye ısırdım, ona, kanın altından görünen lekeli beyaz ve siyah yüz boyasına bakarak. "Onu öldürmek zorunda değildin."

"O güzel küçük ağzını kapatmalısın," diye emretti, çenemi başparmağı ve parmağı arasında sıkıştırarak. "Şimdi onu horozla doldurma zamanı."

Boyun eğmemi isteyen o karanlık bakışıyla beni kıstırdığı sürece gözlerim onunkilere dikildi ve burun deliklerim alevlendi. Bir canavara boyun eğmeyi reddettim.

Çenemi bırakarak eli düğmesine geldi. Düğmeyi açtı ve fermuarını indirdi. "Daha önce de sakso çektin, değil mi?"

Kot pantolonunun önünü indirdiğinde gözlerim yuvalarından fırladı. Kocaman

olmuştu. Büyük ve damarlı.

Sert boyunu avuçlayarak tepesini dudaklarıma sürttü, bıçağı uyarı amacıyla enseme saplarken bakırın güçlü kokusu duyularıma saldırıyordu. "Ağzını aç."

"Peki ya istemiyorsam?" "İkimiz

de istediğini biliyoruz."

Kahretsin... Nate'in haklı olmasından nefret ediyordum. Onun kana bulanmış yüzünü gördükçe ıslanmaya başlamamdan nefret ediyordum. Onu tatma, parmaklarını saçlarımin arasından geçirmek için bıraktığında sikini kaplayan kanı tatma düşüncesi ağzımı sulandırdı.

Dudaklarımı ayırdığımda "İşte bu," diye fısıldadı karanlık bir sesle. "Daha geniş."

Aleti dudaklarıma çarptı ve ağzımın içine gömülerek dikkatle izledi. "Siktir, şu güzel dudakların sikimin etrafında nasıl gerildiğine bak."

Boğazımdan aşağı kayarken uzunluğunun etrafında öğürdüm, dilimin üzerindeki demirin tadı yasak heyecana katkıda bulundu.

Adrenalin içimde hayali bir melodiyle dans ediyor, sadece ruhumun duyabileceği bir senfoni yaratıyordu.

Koridorlarda gizlice Nate'i izlerdim, kızlarla nasıl kolayca flört ettiğini. Popülerdi ve onların dikkatini çekmek için yarışmak zorunda değildi. Onun yerine peşinden koşuyorlardı. Ve birçok gece uyumayıp onu düşünerek kendime dokunmuştum. Beni fark edeceğini hiç düşünmemiştim.

"Ne kadar iyi bir sürük," diye övdü, hızını artırdı, sert itişlerle yüzümü becerdi. Hepsini kabul ettim. Boynumun arkasındaki bıçak ve saçlarımin sıkıca kavrayan büyük eliyle beni esir tutarken başka seçeneğim yoktu. Nate'le ilgili hiçbir şey nazik değildi. Dünyadaki diğer her şeyi yaptığı gibi sikişiyordu; bir amaç uğruna.

Klitorisim ihtiyaçtan zonkluyordu. Kendimi kirli, kullanılmış, ucuz hissediyordum ve her dakikasını seviyordum. Nate'in bana karşı geliştirdiği bu garip saplantıyı seviyordum. Bana aşıladığı korkuyu ve psikopatik eğilimlerini seviyordum. İçimdeki karanlığı saklamama gerek kalmamasını seviyordum, aksi takdirde başucu çekmecemin içinde saklı keskin bıçakla temizleyecektim.

Ağzımı acımasızca sikerken ağzımdan çıkan ıslak, özensiz sesler, ağır nefesi ve çarpık övgü akışıyla karıştı.

"Kahretsin, boğazın çok iyi hissettiriyor! Benim için ağla, küçük katil. Sen sikimde boğulurken yanaklarından süzülen o güzel gözyaşlarını görmeme izin ver."

Tekrar öğürerek tırnaklarımin kotundaki yırtıklara geçirdim. Nefes alamıyordum ama onun umurunda değildi. Daha önce hiç sakso çekmemiştim ve ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Önemli de değildi. Nate istediğini aldı ve benim deneyimsizliğimi hiç sorgulamadı. Aksine, bundan zevk alıyor gibiydi.

"Siktir, evet." Boğazımdan aşağı boşaldı, ılık, tuzlu döllerini ağzımı doldurdu ve ben de hepsini yuttum.

Nate çenemi avuçladı. "Ağzını aç. Her damlasını yutup yutmadığını kontrol edeyim."

İtaatkâr bir şekilde söyleneni yaptım ve onun yakışıklı, kana bulanmış yüzüne baktım.

Gözleri benimkilere geldi, ela üzerine gri ve beni itti. "Aşağı inmeden önce temizlen." "Silahım. Onu geri istiyorum."

Onu bana verdiği an, onu öldürecektim.

Nate, Lewis'in cesedine doğru ilerlerken siyah saçları gözlerinin üzerine düştü. "Ben aptal değilim, küçük katil. Git temizlen."

Buruşuk yataktan yavaşça kalktım, kıyafetlerimi almak için eğildim ve sessizce giyindim, kıyafetimin Nate'in kan banyosunun en kötüsünden kaçmış olmasına minnettarım.

Yere çömelen Nate, Lewis'i yatağın altına yuvarladıktan sonra etrafta yerleri silmek için bir şeyler aradı.

Ayağa kalktığımda kendimi ona doğru fırlattım ve onu gafil avladım. Yatağın üzerine devrildi ama silahı kapmaya çalıştığımda kısa sürede üstünlüğü ele geçirdi.

Ellerimi başımın üzerinde sabitleyerek diğer eliyle boğazımı kavradı ve sıkı. Sıkı

kavrayışı nefesimi kesti ve ben de tekme atıp debelendim.

"Benimle dövüşebileceğini mi sandın, küçük katil?"

Görüş alanımın kenarlarında siyah noktalar oluştu ve tekmelerim kısa sürede zayıfladı. Nate ölü gözlerle bana bakıyor, hayatımın soluğunu izliyordu. Sonra tutuşunu gevşetti ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Vahşi, çığ ve akıl almazdı.

Sanki ruhumu parçalara ayırmadan ve parçalarını rüzgârda savurmadan önce ruhuma damgasını vurmak istiyormuş gibi öptü beni.

Dişleri dudağıma battı ve klitorisim tepki olarak zonkladı, ama Nate aynı hızla üzerimden kalktı ve beni yatakta nefes nefese bıraktı, eteğim nemli külotumu ortaya çıkaracak şekilde yukarı doğru çevrildi.

Bir elini terli saçlarında gezdirerek kollarını iki yanına bıraktı, gözleri vücudumda geziniyordu. Bakışları amcığımda oyalandı ve külotumu kenara kaydırma dürtüsü parmak uçlarımda karıncalandı. Berbat bir haldeydim.

"şimdi iyi bir kız oldun ve Lewis'in kanını sikimden emdin, ben bunu hallederken sen de kendini temizle."

Gerçekler tekrar yüzüme çarptı. Nate ile bir odada yalnızdım. Lewis ölmüştü ve kanı odanın her yerini kaplamıştı. Tırnaklarımın altında da vardı.

"Git!" Nate bağırdı.

Etrafta beklemedim.

BÖLÜM ON ÜÇ

EVELYN

Elimde votka şişesiyle mutfaktan oturma odasına dönerken Kyler beni durdurdu. Makyajını silmişti ve kan çanağına dönmüş gözleri küçük koridorda çılgınca dolaşıyordu.

"Sorun nedir?" Beni yan tarafa, kapı aralığından uzağa çektiğinde sordum. "Lewis öldü."

Duraksadım, ona baktım, yanlış duymuş olmalıyım diye düşündüm. "Pardon, ne dedin?" "O öldü. Onu Nate öldürdü."

"Daha fazla uyuşturucu aldın mı?"

Kaşlarını çattı, sonra başını salladı. "Hayır... Nate, Lewis'i baştan çıkarmaya çalışmazsam seni hapse göndermekle tehdit etti. Onu üst kata çıkardım ve öpüştük." Yalnız olduğumuzdan emin olmak için tekrar omzunun üzerinden baktı ve bana geri döndüğünde ela gözlerinde yüzen korkuyu gördüm. "Nate onu bıçaklayarak öldürdü."

Kalp atışlarım hızlanırken ona "Bu hiç komik değil," dedim. Bu bir şaka olmalıydı. Nate neden Lewis'i öldürsün ki? Arkadaşını? Hiç mantıklı gelmiyordu.

"Yalan söylemiyorum," dedi neredeyse telaşla, üst kollarımı kavramak için uzanarak. "O bir psikopat."

Ben gözümü kırpmadan ona bakmaya devam ederken Meg Myers'ın "Desire" şarkısı oturma odasından geliyordu.

"Yapmaz-" "Yapar!" Kendini toparlayarak dudaklarını ıslattı. "Yaptı."

Nate'in ağır ayak sesleri merdivenlerin gıcırdamasına neden olunca başımı merdivenlere doğru çevirdim.

Yanımda Skyler duvara yaslanarak büzüştü. Köşeyi dönüp pembe lekeli beyaz bir havluyla ellerini kurularken kalın bir şekilde yutkundum.

Onu arka cebine sokup sırtarak geçip gitti, oturma odasında kayboldu ve bizi bakır ve kolonya kokusuyla baş başa bıraktı. Boğazım düğümlendi ve Skyler'a dönüp baktım.

Bir hayalet gibi solgun, titreyerek bakışlarımı karşıladı ve başka bir şey söylemeden elinden tutup onu yukarı sürükledim. Lewis'in cesedini kendi gözlerimle görmem gerekiyordu. Kanıtları görmeden Nate'in böyle vahşi bir eylemde bulunabileceğine inanamazdım.

Kapıyı açtığımda Skyler başını sallayarak bileğini tuttuğum yerden çekti. "Hayır, o odaya bir daha girmeyeceğim."

Gözlerini aradım, dudaklarının nasıl titrediğini ve tırnaklarını avuçlarının içine nasıl geçirdiğini fark ettim. "Tamam... Burada kalabilirsin."

Alt dudağını ısırarak başını salladı. Odaya girdim ve duvarda düğmeyi aradım. Işık küçük alanı doldurdu ve bir daire çizmeden önce tereddütlü adımlarla ilerledim. "Burada hiçbir şey yok Skyler."

İçeriye doğru ilerleyerek odayı taradı.

Gözleri büyüdü ve yatağa doğru yürüdü, yanına diz çöktü ve altına baktı. Tekrar ayağa kalktı ve solgun yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana baktı. "Ceset nerede?"

"Skyler," diye başladım ama ayağa fırladı. "Nerede bu lanet ceset?" diye neredeyse çılgık atacaktı.

"Belki aldığın ilaçlar-"

"Sorun uyuşturucu değil. Ben buradaydım. Nate şu kapıdan içeri girdi"-kapıyı gösterdi-"ve onu bıçakladı."

Onu ikna etmeye çalışırken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu. "Bebeğim, burada kimse yok. Yere bak... Temiz. Hiçbir yerde kan lekesi yok. Belki de başka bir odaydı?"

"Hayır, buradaydı. Tam buradaydı!" Skyler yeri işaret etti, sonra bana baktı. Gözleri çaresizlik gözyaşlarıyla doldu. "Cesede ne yaptı böyle?" Hışımla yanımdan geçti, odadan çıkmak için acele ederken beni omzumdan kontrol etti, ama dışarı çıkamadan kolunu yakaladım.

"Kafan güzel Skyler."

"Bırak beni."

"Ne yapacaksın? Oraya gidip onu cinayetle mi suçlayacaksın?"

Sanki onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi başını sallamadan önce bir elini yüzünde gezdirerek kendini kurtardı. "Bana inanmıyorsun." "Sana inanmadığımdan değil," diye onu rahatlattım, "ama uyuşturucu almışsın."

"Sen de öyle," diye karşı çıktı, yatağın üzerindeki buruşuk çarşafları göstererek. "Ben ne gördüğümü biliyorum."

O dışarı çıkarken dişlerimi sıktım ve başımın omuzlarımın arasına düşmesine izin verdim. "Harika." Odanın etrafındaki bozulmamış zemine, krem rengi duvarlara ve masaya yaslanmış sandalyeye tekrar baktım. Hiçbir şey yerinde değildi.

Arkamdaki döşeme tahtaları gıcırdadı ve döndüm. Nate kapının pervazını iterek odanın derinliklerine doğru yürüdü, bana ulaşmak için acele etmiyordu. "Neden burada yalnızsın?"

"Skyler gitti," diye cevap verdim iç çekerek. Onu bulmalı, beladan uzak durduğundan emin olmalıydım. "Bir şey mi arıyorsun? Parti alt katta."

Pencerenin yanındaki küçük kitaplığı incelemek için yanımdan geçerken erkeksi, narenciye kokusu burun deliklerimi okşadı. Nate, koyu renk saçları ve sürekli olarak o çekici şekilde titriyormuş gibi görünen keskin çene çizgisiyle inanılmaz derecede yakışıklıydı ve bunu biliyordu. Çelik grisi gözlerini bana diktiğinde klitorisim ürperdi.

"Skyler, Lewis'i incittiğini düşünüyor."

Yüz hatlarında tek bir tepki bile belirmedi. "Öyle mi?"

Sessiz kaldım, havada bir değişiklik olduğunu hissediyordum. Ellerini arkasında kavuşturmuş bana yaklaşan Nate'in ağırlığı altında döşeme tahtaları tekrar gıcırdadı. Yakınıma eğildi, nemli dudakları kulağımı okşadı. "Belki de ona göz kulak olmalısın."

İçimde bir ürperti dalgalandı ve sonra sıcaklığı kayboldu.

Odadan çıkarken seslendi: "Uyuşturucuyu ondan uzak tutun. Issız bir yerin ortasındayız." Kapının pervazına tutundu ve omzunun üzerinden bana baktı. "Paranoyak bir kızın bir şeyler hayal etmesi isteyeceğimiz son şey."

O gittiğinde dudağımı ısırdım. Bir şeyler ters gidiyordu ama Skyler'ın mı kafası iyiydi yoksa Nate mi yalan söylüyordu karar veremiyordum. Skyler, Nate'in Lewis'i burada öldürdüğünü söyledi ama hiçbir şey yerinde değildi. Tek bir kan lekesi bile yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Bakışlarım tekrar yatağa takıldı ve yavaşça yatağa doğru ilerledim. Çömelip altına baktım. Toz tavşanlarından başka bir şey yoktu. Yine de bir şeyler doğru değildi ya da belki de uyuşturucular konuşuyordu.

SKYLER

Nate oturma odasına girer girmez kanepeden fırladım ve göğsünü iterek olay çıkmasına neden oldum. "Onu sen öldürdün!"

Ben onu tekrar iterken diğerleri durup bize baktılar. Nate tökezleyerek geri çekildi ve savunmaya geçercesine ellerini kaldırdı. "Sen neden bahsediyorsun Skyler?"

"Hayır, bunu bana yapma. Onu sen öldürdün. Seni gördüm."

"Sen neden bahsediyorsun?" Lily koltuktan kalkarak sordu.

Alice ve Harper, Nate dönmeden önce dans ettikleri odanın diğer ucundan bize bakıyorlardı. Seyircimiz vardı ama umurumda değildi. Hepsinin onun ne yaptığını bilmesi gerekiyordu.

"Nate Lewis'i öldürdü."

Odaya bir sessizlik çöktü ve Nate yanımdan geçip kanepeye uzanmadan ve ayaklarını sehpaye vurmadan önce alaycı bir ses çıkardı. Alice homurdandı, sonra arkasını döndü ve kalçalarını ritme göre salladı. Kimse beni ciddiye almadı. Hepsinin arasına baktım, beni görmezden geldikleri sürece gözlerim yaşardı. "Nerede o zaman?" Elimi odanın içinde gezdirerek, "Lewis nerede? Dustin nerede?"

Evelyn arkamdan girdi ve elini omzuma koydu. "Belki de yürüyüşe çıkmalıyız?"

Kolunu ittim ve kanepeye yaslanırken dudakları tembel bir gülümsemeye dönüşen Nate'e doğru hışımla ilerledim.

"Sorun ne Skyler?"

"Neyin yanlış olduğunu biliyorsun! Cesede ne yaptın?"

Nate, dilini alt dudağının üzerinde gezdirmeden ve sanki beni dizlerimin üzerinde hayal ediyormuş gibi ateşli bakışlarını vücudumda gezdirmeden önce nefesinin altından mırıldandı. "Sanırım hayal gücün seninle birlikte kaçıyor."

Uzanıp kalçamın arkasından tutarak beni kucağına çekti. Ellerimi kanepenin arkasına dayadım ve geri tırmanmaya çalıştım, ama büyük ellerini kalçalarımaya koyarak beni yerimde tuttu.

"Eminim dudaklarında hâlâ döllерimin tadı vardır."

Sesini sadece benim duyabileceğim kadar alçak tutsa da yine de etrafıma bakındım. Alice odanın öbür ucundan bana ters ters baktı ama Nate parmak uçlarıyla saçımı kulağımın arkasına doğru kaydırarak dikkatimi başka yöne çekti.

Çenemi kavradı ve beni bekleyen dudaklarına doğru çekti. Onun büyüüne bu kadar kolay kapılmayı reddederek kendimi geri çektim. "Sen bir katilsin."

"Bunu beni ölüme terk eden kız söylüyor." Alt dudağımı ısırdı ve ben onun içinde eridim, dili benimkine karıştı, onun

Nefesi dudaklarımda ve çenemde dans ediyordu. Geri ittim ama elleri saçlarımı kavradı ve öpücüğü derinleştirdi. Nate öpüşebilirdi. Sanki sadece bu görev için yaratılmış gibi öpüşüyordu.

"Kendine bir oda bul," diye güldü Max, kamyonunun kasasından çıkardığı taze bira kasasıyla oturma odasına girerken. Nate onu görmezden gelerek öpüşmemize gülümsedi ve beni aptal yerine koydu.

Sonunda gözyaşlarımı tutamayıp sisi dağıtmayı başardığımda artık çok geçti. Dudaklarım onun sert öpücükleriyle karıncalanıyor ve zonkluyordu.

Bunu fark eden Nate, kendine engel olamıyormuş gibi başparmağını ayırık dudaklarımın üzerinde gezdirdi.

"Yani bir an onu cinayetle suçluyorsun ve sonra onu öpüyorsun öyle mi?" Harper ellerini kalçalarına koyarak bana yaklaştı. "Her zaman böyle dikkat çekmeye çalışan bir sürtük müydün?"

Ne?

Nate'in kucağından indim ve onunla yüzleştim. "Erkek arkadaşın kayıp ve sen beni ilgi çekmek istemekle mi suçluyorsun?"

Alay ederek kaşlarını kaldırdı ve saçlarını omzundan savurdu. "Lewis'i öldürdüğünü söyledikten sonra Nate'i kuru kuru beceriyordun."

"Çünkü yaptı amına koyayım," diye haykırdım ve patlamamdan o kadar eğlenmiş görünen Nate'i işaret ettim ki onu tokatlamak istedim.

Harper onunla bakıştı, sonra alkolle karışmış naneli nefesinin dudaklarımda dans ettiğini hissedebileceğim kadar yaklaştı. "Profesyonel yardıma ihtiyacın var Skyler. Kafadan hastasın."

Alice dans pistindeki yerinden kısık sesle güldü. Max,

Lily ve Evelyn sessizce izlediler.

"Lewis'i en son ne zaman gören oldu?" Harper'a bakarken sorumu hepsine yönelttim. "Biraz daha ilaç al. Belki çeneni kapatır" dedi ve yanımdan geçip odadan çıktı.

Mülkün arka tarafındaki uçurumun kenarına oturup ayaklarımı kenardan sarkıtarak ağzımdaki ılık beyaz şarabı yuttum.

En azından yıldızları görebilseydim belki daha az klostrofobik hissederdim ama hava çok bulutluydu. Sol tarafımdaki uzun ağaçlar soğuk esintiyle sallanıyordu, dalları yapraksızdı.

Şişeden bir yudum daha şarap aldım, sonra yüzümü buruşturdum. Neden biri Cadılar Bayramı partisine şarap getirmişti ki? İğrenç bir şeydi. Ama alkol vardı ve yükselen paniğimi uyuşturmak için biradan daha güçlü bir şeye ihtiyacım vardı.

Gördüğüm şeyin gerçek olduğunu biliyordum. Arkadaşlarımın bana inanmaması ya da hiçbirinin söyleyeceklerimi dinlememesi önemli değildi.

Arkamdan ayak sesleri yaklaştı ve Max'in baharatlı parfümü havayı doldururken şaraptan bir yudum daha aldım. Yere eğildi ve diziyile dizimi dürttü. "Geri kalanımızla parti yapmak istemiyor musun?"

Dudaklarımı bardağın kenarına bastırarak homurdandım.

Max şarap şişesini aldı ve büyük bir yudum içti. Sonra yüzünü buruşturarak, "Bu ne lan?" dedi.

"Ucuz şarap."

"İğrenç." Dizimi tekrar dürttü ve şişeyi bana geri uzattı. "Soruma hiç cevap vermedin." "Lewis'i gördün mü?"

"Lewis mi? Ne olmuş ona?" diye cevap verdi, kapüşonunu saçlarının üzerine çekerek. Kahverengi saçları altından görünüyor, uçları yüzündeki boyadan dolayı kırmızıya boyanmıştı.

Altımızda dalgalar uçuruma çarpıyor ve soğuk rüzgâr elbisemin ince tabakasından içeri sızıyordu. Ceketim hâlâ evdeydi.

"Onu gördün mü?" Tekrar dikkatlice sordum.

"Buralarda bir yerde olmalı."

Uzun bir süre ona baktım, bakışlarımı kırmızı boyalı yüzünde ve siyah dudaklarında gezdirdim. "Neden bana inanmıyorsun?"

Bana bakıp ensesini ovuşturmadan önce dikkati karanlık ufka ve dalgaların hafifçe çarpmasına kayd. "Nate iyi bir adam."

Kaşlarım birbirine çatıldı ve aniden ayağa kalktım. "Ben içeri giriyorum."

Max de ayağa kalktı ve ben gitmeden önce kolumdan tuttu. Koyu renk gözlerindeki özür dileyen bakış gerçeği silememişti; bana hâlâ inanmıyordu. "Gitme."

"Deli olduğumu

düşünüyorsun." "Hayır,

düşünmüyorum."

"Hepiniz biliyorsunuz," diye ısrar ettim, hırıltılı bir nefes alıp ağaç sırasını taradım. Alçakta yatan sis ayak bileklerimin etrafında dönüyor, soğuk çıplak tenimi ısıırıyordu. "İçeri dönmem gerekiyor."

"Nate'i neden öptün?"

Parmakları saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırmak için yukarı doğru hareket ederken duraksadım ve karanlık gözlerine baktım.

Yanağımdaki boyayı lekelediğinde küçük bir gülümsemeyle "Özür dilerim," diye fısıldadı. Ovalayarak çıkarmaya çalıştı ama olmadı.

Budge.

"Onu neden öptüğümü bilmiyorum," diye itiraf ettim.

Max'in eli, şişeyi benden alıp uçurumun kenarına fırlatmadan önce kısa bir an için yan tarafında sallanmaya başladı. Parmakları benimkilere uzandı. Max'le hiç yalnız kalmamıştım ama benimle flört ettiğini söyleyebilirdim.

"Ondan hoşlanıyor musun?"

Ondan hoşlandın mı? O bir katildi... Tabii ki ondan hoşlanmıyordum. "Hayır, ondan hoşlanmıyorum," diye cevap verdim, saçımı omzumdan uzaklaştırdığında sertleştim.

"Dustin'den hoşlanıyor musun?"

Max'in gözlerindeki bakış karşısında boğazım kurudu. Elini arkaya doğru kaydırmadan önce yavaşça boynumun yan tarafını tutuşu. "Dustin benim arkadaşım."

"Arkadaşın mı? O senin arkadaşından daha fazlası."

"Hayır, değil," diye ısrar ettim, kafam karışmıştı. "Biz sadece arkadaşız."

Beni daha yakına götürürken bir başka rüzgâr tenimdeki tüyleri diken diken etti. Max, Nate'den daha kısaydı ama yine de ellerim sıcak göğsüne doğru uçtuğunda nefesi alnımda ve yanaklarımda gezinecek kadar uzundu.

Başını aşağı eğerek çenemi kavradı. Kalp atışlarım hızlanmaya başladı ve ona bakmaya cesaret edemedim. Eğilip dudaklarını dudaklarımın köşesine bastırırken ceketini hışırdadı. Çok tatlıydı.

"Şansını deniyorsun, ha?"

Nate'in sesiyle irkildim ve geriye sıçradım. Söz konusu adam kararlı adımlarla bize doğru yürüyordu, elleri kot pantolonunun ceplerindeydi.

Durmak için yavaşladığında Max'in omzuna vurdu ve "Seni suçlamıyorum dostum. Sıkıcı kıyafetlerinin altında çok güzel bir kadın var."

Max'in yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirince kaşlarını çattı ama o konuşmak için ağzını açamadan Nate devam etti: "Aslında herkesin ona dokunabileceğini düşünmesi beni kızdırıyor. Yani, bu da ne demek oluyor? Onu orada sahiplendim, lanet bir fahişeymiş gibi mincıkladım ve şimdi onu öpmeye çalıştığını görmek için buraya mı geldim? Ölmek falan mı istiyorsun?"

"Sen neden bahsediyorsun be?" Max onu bir adım geriye iterek sordu.

"Diyorum ki," dedi Nate adım adım onu takip ederek, "o pis ellerini onun üzerinden çek. Şimdi seni de öldürmek zorunda kalacağım." Sonra Max'in göğsünü itti ve Max tökezleyip uçurumun kenarında gözden kaybolurken bir çığlık attım. Her şey çok hızlı oldu. Bir an oradaydı ve sonra yok oldu.

Kalbim kafamın içinde kükrerken su aşağıya çarptı. Kenarda dizlerimin üzerine çöktüm ve karanlığa baktım, parmaklarımda altında toprak ve kaya parçalanıyordu.

"Max?" Bağırdım ama bunun anlamsız olduğunu biliyordum. Düşüş hayatta kalmak için çok yüksekti. Ve eğer kurtulursa, dalgalar onu uçuruma çarpacaktı.

Nate yanıma çömeldi, elleri dizlerinden sarkıyordu. "Tüh" dediğinde ses tonundaki eğlence midemi bulandırdı.

Nefes alamıyordum. Düşünemiyordum bile. "Max'i öldürdün..."

"Sana dokunmasına izin verdin. Ne olacağını düşünüyordun?"

Gözyaşlarımla dolu gözlerimi aşağıdaki karanlıktan ayırdım ve yan gözle ona baktım. Nate çoktan bana bakmaya başlamıştı ve dudakları zalim bir sırıtişle kalkmıştı.

"Sana söyledim, küçük katil. Hayatını ve içindeki herkesi yok etmek için buradayım. Max ölmek zorundaydı. Elbette"-omuz silkti-"Onu bu kadar çabuk öldürmeyi planlamamıştım ama sonra sana dokundu." Nate tekrar ufka baktı, keskin çene çizgisi gerildi. "Benim olana dokundu."

Hıçkırıklara boğulmadan önce "Sen kesin olarak delisin," diye nefes aldım. Kıçımın üzerine düştüm ve sonra elimi tersiyle titreyen dudaklarıma bastırdım. "Etrafta dolaşip insanları öldüremezsın, Nate."

"Öyle miyim?" diye sordu, gözlerini üzerimde gezdirerek. "İnsanları öldürüyor muyum, yoksa hepsi kafanda mı Skyler?"

"İNSANLARI ÖLDÜRÜYORSUN!" Çığlık attım, sert bir şekilde nefes aldım, sonra ağlamaya başladım, göğsüm ruhumu yok eden bir ıstırapla şiddetle sarsıldı.

Nate elini cebine attı ve küçük bir hap torbası çıkardı. Fermuarını açtı, bir tanesini avucunun içine aldı ve torbayı bir kenara koymadan önce tekrar kapattı. "Al bunu."

Gözyaşlarımla ıslanmış yanaklarımı silkeleyerek ona soru sorarcasına baktım ve elini tekrar uzattı.

"Al şunu."

Avucunda duran beyaz hap, kurt motifiyle benimle alay ediyordu. "Daha fazla ilaç almayacağım."

"Al. Al. Siktiğimin. Hap," diye ısırıldı ve ben dinlemeyince kendini bana doğru fırlattı. Kollarımı havaya kaldırıp onu uzaklaştırmaya çalıştım.

Hapı ağzıma soktu ve elini dudaklarıma kenetledi, ağırlığı beni soğuk zemine bastırırken gri gözleri yüzümde dans ediyordu.

Çırpınışım etrafımızda dönen ve bizi meraklı gözlerden saklayan sisi dağıttı.

Başparmağı ve parmağıyla burnumu sıkarken, boştaki eliyle bileklerimi başımın üzerinde sabitledi. "Yut şu lanet hapi, küçük katil."

Elimden geldiğince mücadele ettim ama paniğin başlaması uzun sürmedi. Nate'in ağırlığı tekme atmamı, kıvranmamı ve savaşmamı engelledi.

Karanlık görüşümün köşelerinden içeri sızdı ve ciğerlerim bir nefes alma ihtiyacıyla çığlık attı. "Yut şu lanet hapi." Duman ve gölgelerle renkleneni sesi, artan azabımı okşadı.

Çırpınmama rağmen hap boğazımdan aşağı kayd ve Nate'in şehvetli dudakları uğursuz bir gülümsemeyle geri çekildi, eli ağzımı bırakıp boğazıma dolandı. Dudakları dudaklarıma çarparken sıcak parmakları boynumun kenarlarına saplandı. Bu kez beni ısırduğında ağzıma kan doldu ve utanmadan inledim.

"Seni daha önce hiç kimse istemedi Skyler, sarhoş, zavallı baban bile. İlgimden nefret ettiğın kadar hoşlandığının da itiraf et. Başka kim senin için adam öldürür? Başka kim sana kafayı takar?"

Göğüslerimin kabarıklığına ulaşana kadar çenemde ve boğazımda yakıcı öpücükler izleyerek ısırdı.

"*Seni* başka kim öldürebilir ki?" diye fısıldarken dudakları yüzeye fırlayan kanı bulaştırdı. Bacaklarım açıldı ve bileklerimi sıkıca kavramasına karşı koydum. Dustin, Lewis ve Max'le ilgili tüm düşünceler yok olmuştu. Ağzının üzerimde olmasına ihtiyacım vardı. Kızgın tenimin üzerinde dans eden ateşi söndürmesi için ona ihtiyacım vardı. Işığ kovalamasına ihtiyacım vardı, hatta belki de

Onu yakalayıp içimde hüküm süren ve şeytanın önünde diz çöken karanlığa boyun eğene kadar kırbaçlayacaktım. Uyuşturucu damarlarımda dolaşırken "Sen bir canavarsın" diye nefes aldım.

Bileklerimi bıraktığında, oldukları yerde kaldılar. Soğuk artık neredeyse hiç fark edilmiyordu ve şimdi gülüyordum.

"Ben senin amınla ziyafet çekmek üzere olan bir canavarım," diye homurdandı, bir şekilde bunu bir tehditmiş gibi söyledi. Dudakları aşağı doğru indi,

elbisemin üzerinden ve amımın etrafında kayarak. Dişlerini üst baldırıma batırdı ve dudaklarımdan bir nefes kaçtı. Ama kısa süre sonra eteğimi belime kadar çekince bu bir iniltiye dönüştü.

İri elleriyle kalçalarımı kavrayarak beni ağzına çekti ve külotumun üzerinden amıma ziyafet çekti, çürük kumaşı dudakları arasında emdi ve kenara kaydırmak için aşağı uzandı. Ellerinin üzerimde olması o kadar iyi hissettiriyordu ki, elimde olmadan kuzguni saçlarını kavradım.

Dili sıırıslıkla yarığımın üzerinde geziniyor, alay ediyor, ısıyor, emiyordu.

"Kahretsin," diye inledim, amımı ağzına sürüyordum, daha fazla baskı, her şeyi daha fazla becermek istiyordum. Nate'in beni tüketmesini istiyordum.

Beni mahvetmek ve parçalara ayırmak için.

"Tadının ne kadar güzel olduğ hakkında bir fikrin var mı?"

"Nate," diye inledim, muhtaç çığlık larımın sesi giderek yükseliyordu. Bu çok boktan bir durumdu ama uyuşturucu etkisindeki beynim bunun nedenini göremiyordu. Nate'den daha fazlasını istiyordu. Onun ahlaksızlığından daha fazlasını.

Beni ön tarafıma çevirdi ve kıcımı ısırdı, sert bir tokat atmadan önce diğer kık yanağımı yoğurdu. Sıcak nefesi tenimin üzerinde gezindi, aşağı kayd ve sonra dili hassas göt deliğimin üzerinde gezindi. Aşırı uyarılmış bir şekilde uzaklaşmaya çalıştım ama kalçalarımı sıkıca kavradı ve dilini içime sokmaya zorladı.

"Siktir," diye bağırdım, açgözlü bir fahişe gibi inlerken, amım ve götüm yüzündeyken kıcımı diliyle sikmesinden duyduğum utanca rağmen ona karşı geriye doğru eğildim.

"Oh lanet olsun." Amım kremlenirken ve kalçalarım titrerken sesim boğuk çıktı. Nate beni rahat bırakmadı. Hem de hiç. Parmakları tenimi zedeledi ve dili, akıl sağlığımı kaybedeceğimi düşünene kadar büzülmüş deliğimi yaladı.

Belki de öyleydin, çünkü ağır bakışlarımla başımı kaldırdığımda nefesim boğazımda düğümlendi.

Kırılmış ve kanlar içinde, giysilerinden deniz suyu damlayan Max uçu rumun kenarına tırmanarak kendini yukarı çekti. Yüzünün sol tarafı çökmüştü ve kolundaki kemik etin içinden dışarı çıkmıştı. Doğrulup bana doğru ilerlerken ağzından kanlar akıyordu, sanki korku filmlerinden fırlamış gibiydi.

Sürünerek uzaklaşmaya, arkamı dönüp Nate'e durmasını söylemeye çalıştım ama bedenim itaat etmedi. Klitorisim ihtiyaçla zonkluyordu. Orgazm o kadar yakındı ki dilimde tadını alabiliyordum.

Max önümde durduğunda kıcım Nate'in ağzına doğru geri sallandı. Kıyafetlerinden dökülen su damlaları yüzüme düştüğünde çırpınan kirpiklerimin arasından yukarı baktım.

Korku dolu bir çığlık attım ve bu da Nate'in göt deliğime karşı kıkırdamasına neden oldu.

Beni tokatladı, sonra aşağı indi ve klitorisimi ağzına aldı. Etrafında patladım, Max'in harap olmuş yüzüne göz kırparken inledim, ölü gözleri bana bakıyordu, burnundan ve dudaklarından kan damlıyordu.

Deniz suyuyla ıslanmış soğuk elleri saçlarımdan arasına kayarak telleri sıkıca çekti.

Orgazm, uçu ruma çarpan dalgalar gibi içimden geçti -şiddetli, ham ve yıkıcı. Nefes nefese kaldım, sonra inleyerek amımı Nate'in yüzüne sürmeye başladım. Daha önce de boşalmıştım ama bu bambaşka bir şeydi.

Bu filtrelenmemişti.

Bu kesinlikle iğrençti.

Max kemikli parmaklarıyla çenemi kavradığında çürümenin pis kokusu burun deliklerime doldu. Ağzımda kıkırdayan

kurtçukların ürpertisi ve onun ölü gözleri ciğerlerimden bir çığlık kopardı.

Nate vücuduma tırmandı ve dudaklarını kulağıma bastırdı, sert aleti kıcıma sürtünüyordu. "Uyu, küçük katil."

BÖLÜM ON DÖRT

SKYLER

İrkilerek uyandım, kafatasıma vuran baş ağrısından irkildim.

Başımı Lily'nin kucağından kaldırıp etrafıma bakındım. Tekrar oturma odasıındaydım.

Lily başını kanepeye yaslamış, gözlerini tavana dikmiş otururken parmakları çıplak omzumda desenler çiziyordu. Harper ve Alice şişelerini havaya kaldırmış dans etmeye devam ederken, Nate koltuktaki yerinden bana bakıyordu.

Ayağa fırladım ve Lewis ya da Max'i aramak için gözlerimi odanın içinde gezdirdim. Tabii ki burada değillerdi. Zihnimde Max'in uçuşunun kenarından düşüşü canlandı. Kollarının içgüdüsel olarak nasıl havalandığını ve tutunacak bir şey aradığını.

"Hey, sen iyi misin?" Lily sıkıntımı fark ederek sordu. Doğruldu ve elini omzuma koydu. "Neyin var?"

"Evelyn nerede?"

"Tuvalete gitti."

Yerimde duramayacak kadar gergin bir halde ayağa fırladım. Nate daha fazla insanı öldürmeden önce buradan çıkmam gerekiyordu. "Nereye gidiyorsun?" Kapıya doğru yöneldiğimde Lily sordu ama arkama bakmadım.

Dar koridordan kaçarken duvara tosladım, bir konsol masası düşüşümü zar zor yakaladı, üstündeki çevirmeli telefon yere düşerken devrilmekle tehdit ediyordu. Görüşüm bulanıklaştı, gölgeler kenarlardan içeri sızıyordu. Uyuşturucular hala sistemimdeydi ve beni yavaşlatıyordu. Vücudum üzerinde kontrolüm yoktu.

Doğrulup elimi duvara koyarak kendimi dengeledim, parmaklarım çiçekli, kirli pembe duvar kâğıdının altındaki hava kabarcıklarını itiyordu. İleride, açık kapıdan içeri ay ışığı süzülüyordu ve sallantılı adımlarla yaklaşırken ona odaklandım. Dışarıdan gelen soğuk, buzlu sarmaşık dalları gibi ayak bileklerimi sarmak için döşeme tahtaları boyunca sürünüyordu. Buradan çıkmam gerekiyordu.

Gece havasında dışarı çıkıp kapının yanındaki sensörlü ışığı çalıştırarak verandadan geçip ön merdivenlerden aşağıya indim.

Çimenler ay ışığının altında kırağı serpintileriyle parıltıyor, nefeslerim beyaz bir bulut halinde dışarı taşıyordu. Sistemimde dolaşan uyuşturucu ve alkol sayesinde soğuk neredeyse hiç hissedilmiyordu.

Çam ve deniz meltemi kokusunu içime çekerek tökezleyerek ilerledim, nereye gideceğimi ya da burada nasıl yol bulacağımı bilmiyordum ama bunun bir önemi yoktu.

Köşeyi döndüğümde durakladım.

Max'in paslı kamyonu karanlıkta, ağaçların arasında belirdi. Ona doğru koştum, kapıyı açtım ve içeri tırmandım.

Bu durumda araba kullanmak kötü bir fikirdi ama kaçmam gerekiyordu, Nate'den çok uzaklara, güvenli bir yere gitmem gerekiyordu. Sonra da polisi aramalıydım. Nate'in onlara o gecedan bahsetmesi artık önemli değildi. Önemli olan tek şey diğerlerini güvende tutmaktı, Alice ve Harper'ı bile.

Gıcırdayan kapıyı kapatırken soğuk, çatlak deri çıplak kalçalarımı ısırdı.

Sonra aklıma geldi... Anahtarlar Max'teydi.

Ve o lanet denizin içindeydi.

"Kahretsin..." Loş ışıklı, metruk eve dönüp bakarken sesim karanlıkta titredi.

Araziyi kaplayan ot tutamları mahzenin pencerelerini gizliyordu. Yeşil panjurlar zamanla solmuş ve boyaları yer yer dökülmüştü. Karanlıkta, ayın ürkütücü ışığının altında, uğursuz görünüyordu.

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı ve direksiyona, dikiz aynasından sarkan zarlara baktım-

Solumdaki cam patladı, yüksek sesle çığlık atmama ve kendimi bank koltuğuna atmama neden oldu, üzerime cam yağarken kollarım yüzümü korumak için havaya kalktı. Kapı gıcırdayarak açıldı ve büyük, cezalandırıcı eller ayak bileklerimi kavradı ve sert bir çekişle beni koltuktan aşağı çekti.

Parmaklarımı vites kolunun etrafında kıvrarak içimden bir çığlık attım ama işe yaramadı. Parmaklarım teker teker kaydı ve kamyonndan soğuk çimlerin üzerine çekildim.

Saçlarımdan tutup beni buz gibi zeminde sürüklerken Nate'in kara gözleri ölümün sonsuz boşluğunu andırıyordu.

Yanan acı kafa derimi dağladı ve çığlık attım, bileğini pençeledim ve kaçmak için bacaklarımı tekmeledim, ama o çok güçlüydü.

"Kendi kabusundan kaçabileceğini mi sandın, küçük katil? Kaçmana izin vereceğimi mi sandın? Sana daha önce de söyledim -saçımı sıkıca tutuşu hiç bırakmadı- "buradan bir ceset torbasında çıkacaksın."

Çimenlerin kenarında saçlarımı bıraktığında, ayağa fırladım ve ormana doğru koşmaya başladım. Zonklayan kalbim göğsümü tırmalamakla tehdit ediyordu ve gözyaşlarım yanaklarımdan engelsizce süzülürken ciğerlerim yanıyordu. Kendimi daha uzağa iterek bacaklarımı daha sert pompaladım. Onun ayak sesleri duyulurken aklımdaki tek şey hayatta kalmaktı. Bir dalın altına eğilerek arazinin kenarındaki ormana kaçtım.

Nate'in acımasız, ürpertici kahkahası arkamda çınladı. "Bunu benim için çok eğlenceli hale getiriyorsun."

Ben gecenin derinliklerine doğru tökezlerken ağaçlar şekil değiştiriyor, dalları kıvrılıyor ve bana doğru uzanıyordu. Uyuşturucular zihnimle oyun oynuyordu; bunu biliyordum ama yine de etrafımdaki köknar ağaçlarından yansıyan, giderek uğursuzlaşan, çarpık kahkahalar duyulduğunda korkuyla haykırdım.

Açıktaki bir köke takılıp tökezledim ve nemli zemine düştüm. Kendimi yukarı iterken çam iğneleri ve toprak terli avuçlarıma yapıştı.

Topallayarak ilerledim, arkama baktım, bakışlarım arkamdaki yırtıcıyı arıyordu. Sessizlik beni karşıladı, güm güm atan, paniklemiş kalbimin sesinden hoşlanıyormuş gibi benimle alay ediyordu. Nate'i hissedebiliyordum; buralarda bir yerdeydi.

İzliyorum.

Beklemek.

Takip etmek.

Bir hıçkırıkla boğulurken, dallar keskin pençeler gibi tenimi tırmaladı ve yosunun zengin, iğrenç kokusu boğazımı tıkarken ayaklarımdan altındaki sopalar kırıldı.

Tökezleyerek durdum. İleride, ay ışığının aydınlatığı, bir ağaca sarılmış bir araba şekli, orman zeminini kaplayan yoğun sisin arasından kendini gösterdi.

Nefes almaya cesaret edemeyerek geri

adım attım. O arabayı tanıyordum.

O yanmış arabayı ben sürmüştüm.

Ayaklarım ilerledi ve devrilmiş bir kütüğün üzerinden geçip alçak bir dalın altına eğilerek onu kaldırdım. Titreyen nefeslerim önümde şişti.

Araba görüldü, geçmişle birlikte bana musallat oldu. Bir ağaca sarılmış olan kaput, ezilmiş bir konserve kutusunu andırıyordu. Bir zamanlar siyah olan kömürleşmiş metal artık beyazdı ve üzerinde turuncu, lekeli lekeler vardı.

Nefesimi tutarak sürücü tarafına yaklaştım, bulutlar tepemden kayarken ve ağaçların arasından gümüşü bir ışık süzülürken erimiş iç mekanın pis kokusu burun deliklerimi sızlattı.

Ellerimi bir zamanlar pencerenin olduğu soğuk metalin üzerine dikkatlice koydum ve yutkundum. Koltuklardan geriye sadece yaylı çerçeveler kalmıştı ve paslı direksiyon simidindeki deri eriyip gitmişti. Aslında pas, metal teller, döküntüler ve yapraklar iç yüzeyin her santimini kaplamıştı.

Onu duymadan önce hissettim.

Ellerini arabanın tavanına koyarak beni arkamdan yakalayan Nate'in sıcak dudakları kulağımın kabuğuna değdi. "O geceyi hatırlıyor musun, küçük katil?"

"Bu da ne böyle?" Fısıldadım, narenciye ve deri kolonyası duyularımı şeytani bir niyetle baştan çıkarırken nefes almaya bile cesaret edemiyordum. "Ne düşünüyorsun?"

Gözlerim ağırlaştı ve bedenim güçsüzleşti. Pencere çerçevesine sıkıca tutunarak, hayal gücümün bir ürünü olan yanık et kokusunu içime çektim. "Bilmiyorum, Nate."

"Biliyorsun." Eli çatıdan kaydı ve elbisemin altına daldı. Nasırlı parmakları vücudumda gezinerek kumaşı göğsümün üzerinde sürükledi, ta ki eli boğazıma dolanana kadar.

Açıktaki kalan tenimde tüylerim diken diken oldu, arabanın soğuk metali karnımı ve kalçalarımı ısırdı.

Meme uçlarımla sutyenimin ince dantelinin altında büzüştü. Geceye maruz kalmıştım. En kötü kabusuma.

"Korkularınla yüzleşme vakti geldi."

"Nate," diye fısıldadım boğazımı sıkıp keskin dişleriyle kulağımın altındaki deriyi ısırdığında. "Sonsuza kadar burada saklanamazsın Skyler. Er ya da geç, yaptığın şeyle yüzleşmek zorunda kalacaksın."

Yavaşça arkamı döndüğümde, eli elbisemin altından kaydı ve kumaş çıplak tenimi örtmek için aşağı kaydı. Önemli değildi. Nate'den saklanamazdım.

"Benden ne istiyorsun?" Buz gibi metale yaslanıp bir ürpertiye bastırarak fısıldadım. Nate'in karanlık gözleri beni delip geçiyor, gölgelerde saklı her çirkin gerçeği görüyordu.

"Çık ortaya, çık ortaya," diye yalvardı, beyaz dişleri ayın ışığında parlıyordu, ihanet ve aldatmanın kokusu boğazımı bir ilmik gibi sarıyordu. "Gerçeği söylemenin zamanı geldi, küçük katil. Saklanmayı bırakma zamanı."

Parmağını alnıma gömdü, gözleri ufukta yaklaşan bir fırtına gibi karardı. "Sonsuza kadar burada saklanamazsın. Seni avlıyorum Skyler, tıpkı kendi uydurduğun peri masalındaki lanet kurt gibi."

Bacağımı kalçasının üzerinden geçirerek eteğimi kaldırdım ve gözlerim onunkilere kilitlenmişken külotumu kenara çektim. "Belki de kurdunun beni bulup yemesini, sonra da kırmızı pelerinimle beni boğarak öldürmesini istiyorumdur."

Soğuk parmağımı amımın içine soktuğumda, gözleri bacaklarımın arasında gezindi.

Ateşli bakışları tenimi okşayan bir yangına dönüştü ve bir iniltiyi bastırmak için dişlerimi dudağıma gömdüm. "Belki de peri masalımın mutlu sonla bitmesini istemiyorumdur?"

"Burada uçurtma gibi yüksekte mi kalmak istiyorsun?"

Ona doğru eğilerek dudaklarına fısıldadım, "Gölgelerde saklanmak istiyorum. Dışarı" -alt dudağını ısırdım- "o kadar aydınlık ki."

Hızlı bir hareketle kalçalarımın tuttu ve beni arabaya doğru kaldırdı.

"Kahretsin, evet." Muzaffer bir edayla sırttım, kollarımı boynuna doladım ve başımı yanmış arabanın tavanına yasladım.

Bulutlar artık yıldızlarla aydınlanmış gökyüzünde hareket ederken ay tepemdeki yaprakların arasından süzülüyor ve duyularımı yıkıyordu. Nate pantolonunun fermuarını açtı, aletini serbest bıraktı ve sırlıklam olmuş yarığımın sürttü.

"Unuttur bana," diye emrettim nefes nefese, sırtım kamburlaşmaktan ağrıyordu. "Bu lanet kâbusun içinde kendimi kaybetmemi sağla." "Eğer seni becerirsem" -dişleri çenemi ısırды, ayrık dudaklarıma gülümsedi- "asla uyanmak istemeyeceksin." "O zaman öyle olsun."

Tek seferde içime girdi ve beni boğazımdan yakaladı, o kadar sıkı kavramıştı ki nefes alamıyordum. Bırakın onun koca sikinin içime girmesinden başka bir şey düşünmeyi. Cehennem gibi yakıyordu.

Kahretsin, inanılmaz hissediyordu, sanki tüm uğursuz kâbuslar gerçek olmuştu.

"Sen benim sikim için bir fahişesin, değil mi?" diye alay etti, dudakları benimkine karşı geniş bir gülümsemeye dönüştü. Başımı arabadan kaldırdım ve o çıldırtıcı bir ritimle sikini içime sokarken ben onun boş, karanlık boşluğunda kayboldum. Savunmamı ve kızlık zarımı cezalandırıcı hamlelerle yırttı, canımı acıttı, iyileştirdi ve beni aynı anda kırdı.

"Beni daha sert becer," diye emrettim, ensesindeki kısa saçları çekerek. "Ölümün tatlı acısını tadana kadar sik beni. Sonsuza dek burada kalmak istiyorum, Nate. Kaybolmak. Umutsuzca kaybolmak."

Eli boğazımdan çekildi ve parmaklarını çeneme geçirdi. "Ne kadar pis bir sürtüksün, sikimi bakire kanınla boyuyorsun, benim küçük kırmızı başlıklı kızım."

"Siktir..." Amım onun sikinin etrafında kasıldı ve meme uçları kendi sınırları içinde sızladı. Nate beni öptü, dişlerimiz çarpışıyor ve nefeslerimiz çarpışyordu -kılıçlarını çekmiş iki düşman.

"Sikimi boğuyorsun," diye nefes aldı öpücükler arasında, nasırlı parmaklarıyla çenemi morartırken diliyle ağzımı beceriyordu. "Amcığın kimin olduğunu çok iyi biliyor, değil mi?"

Beni o kadar sert sikti ki, memelerim elbisemin içinde zıplarken sırtım arabaya sürtündü. Ona yapıştım, asla durmaması için yalvardım. Beni daha sert sikmesi için. Daha pis. Canımı yakması için. Beni cezalandırması için. Asla yüzeye çıkmak istemedim.

"Kahretsin, sikimi çok iyi alıyorsun," dedi homurdanarak, dudağımın kabarıklığını ısırp dişlerimden çekmeden önce. Tekrar içeri girdi, beni daha derinden öptü, parmakları çenemde kasıldı. Erkeksi inlemelerini ve homurtularını yuttum.

Dudakları yanağımdan ayrılıp yanağımda gezinirken hışırtilı nefesi kulağıma fısıldadı: "Sen tam bir toksik karmaşasın."

"İkimiz de öyleyiz." Yüksek sesli bir iniltiyle başımı arabanın tavanına yasladım. Çok yaklaştım. Çok yaklaştım.

Nate'in hareketleri sarsıldı ve kulağıma küfretti. "Çık dışarı, çık dışarı, her neredeyse. Kurtla saklambaç oynamayı bırakmanın zamanı geldi."

"Sikine boşalmamı mı istiyorsun, Nate? O zaman bunun için çalışman gerekecek."

"Benim küçük katilim meydan okumayı sever." Şişmiş klitorisimle oynamak için aşağı uzanarak sırttı. "Ben de öyle." "Siktir." Kukum sıkıştı ve başımı kaldırıp indirilmiş kirpiklerin arasından ona baktım.

Nate klitorisimi çimdiklerken aynı zamanda eğildi ve boynumu sertçe

ısırdı. Amımı tokatlarken nefesimi kaybederek boşaldım.

"İşte orada, benim döl kovam. Sikime gel, küçük katil. Ne kadar hoşuna gittiğini duyayım!"

Çığlık attım, ama Nate beni iki eliyle boğarcasına yakaladığında yankılanan sesi kesti ve serbest bırakılmasını kovalarken beni arabaya sertçe vurdu.

Son bir homurtuyla sikini derinlere gömdü ve beni dölle doldurdu.

Hava almak için çaresizce bileklerini tırmaladım. Şişkin gözlerim yaşardı, tırnaklarım kan çekti.

Kalçaları sarsıldı ve karanlık bakışlarıyla beni rehin aldı, salıverilmesiyle birlikte titrerken ışığın solmasını izledi.

Sonra yaklaştı ve dilini çenemin ve ağzımın kıvrımlarında gezdirmeden önce maviye çalan dudaklarına üfledi.

Beni arabaya çivilediğinde siki içimde kıpırdadı.

"Benim fahişem," diye fısıldadı zalim sözleriyle çelişen sevecen bir tonda.

Sonraki sözleri tehlikeyle doluydu: "Benim fahişem."

Beni bir patates çuvalı gibi bırakıp geri çekildiğinde yere yığıldım, çamur ve çamur gevşek bağlanmış Doc Martens'lerine yapışmıştı.

Aletin fermuarını çekti ve sanki beni taşların ve sopaların arasında, keçeleşmiş saçlarıma yapışmış yapraklarla ve yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımla yeni sikilmiş ve mahvolmuş görmekten zevk alıyormuş gibi bana baktı.

Bana doğru yürüdü, çamurlu çizmesini göğsüme koydu ve beni nemli, yosunlu zemine doğru itti, soğuk elbisemden sızıyordu.

Gözlerinin üzerine düşen siyah saçlarının altından bana baktı ve göğüs kafesime baskı uygularken nefesimi tuttum.

Ayakkabısının tabanı bir ayak izi bıraktı ve sonra geri adım attı. "Arabaya bak. Ne yaptığına bir bak."

Başım sola doğru yuvarlandı ve yanmış arabaya bakarken gözlerimden yaşlar serbestçe aktı. Nemli, kirli ayakkabısı yüzümün yan tarafına geldi ve çürümüş ağaç kabuğu ve sopa kokusu burnuma yerleşti. Zalim bir sırtışıla bana bakarken klitorisim bacaklarımin arasında titriyordu.

"Ne yaptığını itiraf etmeye hazır mısın?"

Daha da aşağı itti ve ben inleyerek "Ben yapmadım" diye fısıldadım. "Tatlı yalanlar."

Bacaklarım açıldı ve etek kalçalarımin tepesine kadar kaydı.

"Bu doğru değil mi, küçük katil? Gerçeği itiraf etmektense burada benimle kalıp ben arkadaşlarını teker teker öldürürken benim küçük fahişem olmayı tercih ediyorsun."

"Evet..." Sesim titriyordu. Ön tekerlekten geriye kalanlara kör bir şekilde baktım. "En azından bu hikâyedeki kurt ben değilim." "Hayır, sen fahişesin. Kendi en kötü kabusunun onu yutmasına izin veren kırmızı başlıklı saf küçük kız.

gecenin koruması."

Ağrıyan klitorisimi okşamak için parmağımı aşağı doğru kaydırdım. Kaybedecek neyim kalmıştı ki? Hiçbir şey. Lanet olası hiçbir şey. Ben onun Joker'ine karşı Harley Quinn'dim.

Hayır, bu da doğru değildi.

Bu ormanda sadece bir Joker vardı ve o da bendim.

"Yine mi koşacaksın?" Nate ayağını kaldırıp arka cebinden bir sigara paketi çıkararak sordu. Bir tane yaktı, közler turuncu renkte parlıyordu.

"Hayır, kaçmayacağım."

"Güzel." Külleri yüzüme savurdu ve havada süzülerek kirpiklerimin ve yanaklarımin tozunu almalarını izledim. "Benden kaçmayacaksın, çünkü kaçarsan seni büyükannenin evine giden yola geri yönlendiririm ve ikimiz de gölgelerde saklanmayı ne kadar sevdiğini biliyoruz."

Daha fazla kül. Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım ve bir parmağımı içime soktum. "Kaçmayacağım." Bir nefes çekerken mırıldandı. "Amin ağrıyor mu?"

"Evet," diye itiraf ettim, acıya rağmen ikinci bir parmak soktum ve bir inilti havada dans ederek ateşli bakışlarındaki karanlıkla alay etti.

Nate yanıma çömeldi, sigarayı havaya kaldırdı ve ben kendimi parmaklarken dikkatle ona baktı. "Etin yanmasının nasıl bir his olduğunu biliyor musun? Eridiğinde?" Bana sırtıtarak sigarayı tehlikeli bir şekilde yüzüme yaklaştırdı. O kadar yakındı ki, sıcaklık tenimi yaladı. "Hayal edilebilecek en kötü acıdır."

Dudaklarımdan birkaç santim ötede yanan közleri izlerken gözleri benimkilere kaydı. "Solgun tenini bununla işaretlesem avazın çıktığı kadar bağırırsın."

Sesindeki tehdit karşısında ensemdeki tüyler diken diken oldu. Nate burnundan yumuşak bir kahkaha attı, sonra filtreyi parmağıyla başparmağı arasında sıkıştırıp ağzına götürdü.

Bir nefes çekerken dumanın içinden gözlerini kısıtı. Sonra omuz silkerek dumanı yana doğru üfledi ve devam etti: "Mükemmelliğinizi mahvetmeyi çok isterim."

Dişlerim dudağıma gömüldü ve gözlerimi kapattım. Orgazm, onun sırtışı kadar benimle de alay ederek ulaşamayacağım bir yerde duruyordu. İkimiz de hasta, sapkın bireylerdik.

Yer değiştirerek bacaklarımin arasına yerleşti ve bir dirseğinin üzerinde dengede durarak sessizce sigara içerken kendimi parmaklamamı izledi. Onun ağır gözlerinin üzerimde olması, kabarık, ıslak amıma bakması çok erotikti.

Nate eğilip zonklayan klitorisime üflemeden önce dumanı ciğerlerinde tuttu. Gri gözleri kötü niyetle parladı ve sigarayı dudaklarımin arasına yerleştirdi, sonra elimi iterek yolumdan çekti.

Klitorisimi tokatlayarak, işaret parmağını ve orta parmağını klitorisimin üzerinde sürükledi, beni kızdırdı. Yukarı ve aşağı.

Alt dudağından tehditkâr bir şekilde sarkan sigarasıyla parmaklarını sıırıslıklam deliğime götürdü ve kara kirpiklerinin arasından bana baktı.

Gözleri bana sabitlenmiş bir şekilde filtreyi emdi ve dudaklarından duman sızarken parmaklarıyla giriş yerimde daireler çizdi. "Yüzünde ayakkabımın izi varken ve pembe küçük amcığın parmaklarımı kirletirken çok iyi görünüyorsun."

Onları içime sokarak canımı olabilecek en iyi şekilde yaktı. Sonra sigarayı dudaklarından çıkardı ve eğilip burnunu klitorisime götürmeden önce bir fiske vurdu.

Nate kalın parmaklarıyla iç duvarlarımın her santimini ovarak beni içine çekti.

"Sen lanet bir uyuşturucusun. Beni dizlerimin üstüne çöktürdüğünde seni öldürmek utanç verici olacak. Ama iyi küçük yalancı fahişeler bile ölmek zorunda."

Sırtım nemli yosunlara yaslandı ve inilti ler dudaklarımı karıncalandırarak ayın unutulmaz gümüş ışıltısında dans etti. "Nate... Tanrım, lanet olsun..."

Parmaklarını tekrar dışarı kaydırarak dudaklarıma götürdü ve kendimi tatmamı emretti.

Buna mecbur olduğum için mutluydum, keskin tadı hevesle yaladım ve parmaklarıyla ağzımı becermesine izin verdim, sonra onları çıkardı ve beni inletecek kadar sert bir şekilde amıma vurdu.

Klitorisimi minicikladığında, hassas bedenimdeki sıcak nefesine karşı patladım. Vücudumdaki her kas gerildi, acımasız saldırısına boyun eğdi ve dişlerini uyluğuma geçirdi.

Kıvrınarak başını bacaklarımla sıkıştırdım. Gitmesini hiç istemedim.

Ben daha bir sonraki nefesimi bile alamadan, Nate kapıları açıp ayağa fırladı ve aletini düzeltti. "Ayağa kalk."

Hemen cevap vermeyince eğildi ve beni kolumdan tutup kaldırdı. Beni eve doğru sürüklerken arkasından tökezledim, bir kez bile bana dönüp bakmadı.

Beni verandanın basamaklarına doğru itti ve ellerimin ve dizlerimin üzerine düşmeme neden oldu, eteğim belimin etrafında kıvrılırken kığım tam olarak ortaya çıktı.

Nate etrafımda dolandı ve kapıyı açtı. "Şimdi içeri."

Sisi dağıtmak için başımı sallayarak ayağa kalktım. Ama onu geçemedim boğazımı sıktı, beni kapı aralığına doğru itti ve dudağımı sertçe ısırdı.

Bana bakmak için arkasına yaslandığında çenesini kan kaplamıştı, saçları kaşlarının üzerine düşüyor ve kulaklarına doğru kıvrılıyordu.

Beni parmak uçlarıma kaldırmaya zorlarken kapı çerçevesi omurgama saplandı. Kuru boğazıma tırmanan iniltiyi yuttum.

"Tekrar kaçmayı dene, küçük katil. Bu yapacağın son şey olacak." Elini boğazıma dolayarak beni kendimden uzaklaştırdı ve koridora doğru itti. "Hadi evi kana boyayalım."

BÖLÜM ON BEŞ

SKYLER

E Koridora girdiğimde Velyn kafasını oturma odasından çıkardı. Gözleri büyüdü ve aceleyle bana doğru geldi. "Ne oldu böyle?"

Nate kapıyı kapattı ve kilitleti. "Uyuşturucuyla kafayı bulmuş ve ormanda yürüyüş yapmak için iyi bir zaman olduğuna karar vermiş."

"Ciddi misin sen?" Evelyn elini üst koluma koyarak sordu. Dikkatini bana yöneltti ve bir annenin yapacağını hayal ettiğim şekilde bana baktı. "Hava karanlık ve ıssız bir yerin ortasındayız. Orada kaybolabilirsiniz."

Nate yanımdan geçip gitti ve ben de oturma odasına girerken bakışlarımla onu takip ettim. "Herkes nerede?" diye sordum.

"Lily, Alice ve Harper oturma odasındalar, kafaları güzel." "Lewis ve Max?"

"Buralarda bir yerde. Nasıl olduklarını bilersin."

Başım sallandı. "Onlar öldü. Nate Max'i uçurumdan aşağı itti."

Evelyn yalnız olduğumuzdan emin olmak için arkasına baktı, sonra sesini alçalttı. "Hâlâ o konuda konuşmuyorsun, değil mi? Kimse ölmedi."

"Öldüler," diye ısrar ettim ve beni yatıştırmaya çalıştığında onu omuz silktim. "Onları Nate öldürdü ve herkesi öldürecek."

Evelyn kendini kaybederek beni mutfığa doğru çekti. "Tanrı aşkına Skyler! Bu iş çığıından çıktı. Kimse ölmedi."

Kapı aralığındaki hareket dikkatimi çekti ve bakışlarım onun yanından Max'in kanlar içindeki, çökmüş yüzüne kaydı. Üzerindeki giysiler lime lime olmuştu ve kapı çerçevesini iterken parmak uçlarından su damlıyordu.

Odanın derinliklerine doğru ilerleyerek tezgahın üzerindeki tahta bloktan bir mutfak bıçağı çıkardı ve bıçağın kayarken çıkardığı ses kalp atışlarımla hızlanmasına neden oldu.

"Skyler," diye iç geçirdi Evelyn yorgunca, Max arkasından ona yaklaşırken. Korku boğazımı tıkadı, vücudumdaki her kası hareketsiz bıraktı, çürüme, ölüm ve deniz yosunu kokusu havayı kalınlaştırdı. "Buraya iyi vakit geçirmek için geldik ama sen..."

"Evelyn," diye fısıldadım titrek bir sesle, Max kemikli omzunun arkasından bana bakarken terden gözlerim boncuk boncuk olmuştu. Keskin bıçak, arkamdaki pencerenin lambasından gelen loş ışıktaki parlıyordu.

"Hayır, beni dinlemelisin. İnsanların ölümü hakkındaki bu saçma konuşmalarla her şeyi mahvediyorsun. Uyuşturucu konuşuyor."

"Bıçak solgun boğazında yavaşça kayarak derisini yararken boğuldu."

Parlak kırmızı kan göğsünden aşağı döküldü ve öksürdüğünde ağzından yüzüme sıçradı. İrkildim ve irkilmiş bir çığlık attım.

Max onu yere bıraktı ve ben koşarak odadan kaçarken vücudu seğirdi.

Tökezleyerek koridora çıktım, konsol masasına çarparak içindekilerin yere düşmesine neden oldum. Korku beni ileri itti. Sağıma soluma baktım ve ani bir kararla merdivenlerden yukarı koşmaya karar verdim. Ama Max'in kanlı eli ben daha yolu yaralayamadan bileğime dolandı.

Devrildim ve yanağım sert bir tokatla basamaklara çarptı, ama Max beni aşağı çektiği için acının farkına varacak zamanım olmadı. Kollarımı iki yana açarak çırpındım.

Tırnaklarım soyulan duvar kağıdını sürükleyerek duvardan kopardı. Ağzımı açtım ve gırtlaktan bir çığlık attım.

Sert bir tokat yanağımı yaktı. "Ne oluyor Skyler?" Evelyn hırladı, kaçamak bakışlarımı yakaladı. Mutfığa geri dönmüştüm.

Max onun boğazını kestiğinde bulunduğum yerde.

Boğazi.

Ona baktım, kusursuz soluk tenine. Üzerinde hiçbir iz yoktu. Hiçbir şey yoktu. "Neyin var senin? Daha fazla uyuşturucu mu aldın?"

"Yut şu lanet hapi!"

Çabucak başımı salladım. Tabii ki, içimi gördü.

"Sana daha fazla alma demiştim." Şakağımdaki ter damlası yüzümün yan tarafına doğru akana kadar bana dik dik baktı.

"Aklından ne geçiyordu?"

"Nate beni zorladı," diye açıkladım, çenesinin granite dönüşmesini izlerken. Tezgâhı itti. "Bunu durdurmalsın!"

"Sana doğruyu söylüyorum."

"DUR!" diye bağırdı ve biz birbirimize bakarken saniyeler geçip gitti. "Durman gerek." Sesi daha yumuşaktı. Başımı eğdim ve ıslak yanaklarımı kuruladım. "Seni korumaya çalışıyorum."

"Korunmaya ihtiyacım yok. Uyuşturucu yüzünden Skyler. Kafanda olup bitenlerin hiçbirinin gerçek olmadığını sana kaç kez söylemem gerektiğini bilmiyorum. Gerçek değil, tamam mı?"

Titreyen bir nefes boğazımdan yukarı tırmandı ve pencereden dışarı baktım, görüyordum ama görmüyordum. Kimse bana inanmadı.

Nate daha fazla insanı öldürmeye devam edecekti çünkü kimse benim söylediklerimi dinlemedi. "Neden onunla dışarıdaydın? Siz ikiniz sikişiyor musunuz?"

Gözlerim tekrar onunkilere kaydı. "Ne?"

"Öylesin!" diye haykırdı, dudaklarının kenarlarında bir gülümseme oynaşıyordu. "Böyle mi oldu? Tek başına yürüyüşe çıktın ve Nate seni mi buldu?"

Aklıma bir fikir geldi. "Arabayı ormanda buldum."

"Ne arabası?" diye sordu, bir içki doldurmak için benden uzaklaşırken. Kahkahalar ince duvarların arasından süzülüyordu. "Senin araban. Kaza yaptığımız araba."

Bir bardağa biraz dökerken votka kenarlara sıçradı. Gazlı limonataya uzandı, ağzına kadar doldurdu, sonra arkasını döndü ve bir yudum aldı. "Kaza yaptığımız araba mı?"

"Geçen yıl. Ormanda." "Skyler, sen neden bahsediyorsun?"

Kaşlarım çatıldı. "Nate'e arabayla çarptığımızda."

"Tamam, kesinlikle çok fazla uyuşturucu almışsın," diye gülerek cevap verdi ve başını salladı. Neden benimle uğraştığını anlamaya çalışarak ona baktım.

"Hiç komik değil. Bu bir şaka değil, Evelyn."

Ayıldı ve bardağı ağzından indirdi. "Bak, ne diyeceğimi bilemiyorum. Önce Nate'i arkadaşlarını öldürmekle suçluyorsun, şimdi de bana bizim" -aramızda bir işaret yaptı- "Nate'e arabamla çarptığımızı mı söylüyorsun?"

Gözlerim inanmaz bir şekilde onunkiler arasında gidip geldi. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Ben hiçbir şey yapmıyorum." Bir yudum aldı ve ağzındaki alkolü yuttuktan sonra beni işaret etti ve neredeyse içkisini döküyordu. "Sorun sensin. O hapların içinde ne vardı bilmiyorum ama aklını kaçıırıyorsun."

Tam o sırada Nate mutfığa girdi ve mutfak masasının üzerindeki votkaya doğru bir hamle yaptı. "Biramız bitmiş."

Evelyn içkisini yudumlayıp dikkatle beni izlerken, Nate de kendine bir tane doldurup bir yudum aldı. Sonra omzunun üzerinden Nate'e baktı ve "Skyler sana benim arabamla çarptığını düşünüyor" dedi.

İçkisini her yere kusarken, ıslak elini silkelerken yüksek sesle gülüyordu. Gözleri benimkileri buldu, eğlenmeye parlıyordu ve ağzını sildi. "Ne iştin lan sen?"

Kaşlarımı çattım, nefes almayı bıraktım ve sonra öfke içimde lanet bir volkan gibi kabardı.

Öfkeden kudurarak suçlayıcı bir parmakla Nate'i işaret ettim ve bir adım öne çıktım. "Boğazımdan zorla bir hap geçirdin, bu yüzden beni deli gibi göstermeye cüret etme." Bakışlarım Nate'in üzerinde kilitli kalırken parmağım havada süzülerek Evelyn'i işaret etti. "Sana onun arabasıyla çarptık. Arabayı ben kullanıyordum. Cesedini attık."

Nate daha da çok güldü, tabii bu mümkünse. Evelyn de kahkahalarla güldü ve eğlencesini bardağının arkasına sakladı. Onlara bakarken göğsüm titrek bir nefesle inip kalktı, sonra boğuk bir sesle "Bu hiç komik değil..." dedim.

Nate yanıma gelip çenemi avuçlarken derin bir sesle, "Bu biraz komik," dedi. Kendimi kurtarmak için yanından geçmeye çalıştım ama o da beni takip etti.

Tekrar denediğimde, eli çenemi yakaladı ve gözyaşı dolu gözlerimi onunkilere yaklaştırdı. "Sadece uyuşturucu, bebeğim. Hayal görüyorsun."

"Ben değilim."

"Arabanla bana hiç çarpmadın. Bana bir baksana. Çarpsaydın burada olur muydum sanıyorsun? Hayır, bir yerlerde lanet bir mezarda olurum."

"Hayatta kaldın ve şimdi intikam için geri döndün."

"Hayatta kaldım mı?" Göğsünden daha fazla kıkırdama yükseldi. İçkisini tezgâhın üzerine koydu ve saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Hiç kaza olmadı."

"Neden hepiniz bu kadar sıkıcsınız, burada saklanıyorsunuz?" Alice kapı aralığından bana bakıp alay ederek sordu.

Nate gözlerime baktı, Alice'e hitap etmeden önce tüm mizah izleri kaybolmuştu. "Araba kazası mı geçirdim, Alice?"

Öne doğru yürürken yüzünü buruşturdu. Harper arkasından girdi ve mutfak tezgahının üzerine çıktı.

"Neden bahsediyorsun, Nate?"

Utanç yanaklarımı ısıttı. Aşağı bakmaya ve yüzümü saçlarımla gizlemeye çalıştım. Ama Nate çenemi tuttu ve gözlerimi onun gri gözleriyle buluşturmaya zorladı. "Bu basit bir soru Alice. Bir araba kazası geçirdim mi?"

Yoğun gözlerinin benimkileri delip geçmesi kalbimi rahatsız edici bir şekilde sıkıştırdı. Başka tarafa bakmak istedim. Saklanmak için. Ama o bana izin vermedi.

Alice bir bardağa uzanarak, "Hayır," diye cevap verdi. Mutfağa girmiş olan Harper ve Lily'ye eliyle işaret etti. "İçecek bir şey ister misiniz?"

Dikkatini tekrar Nate'e yönelterek devam etti: "Bir araba kazası geçirmedi."

"Gördün mü?" dedi bana, sıcak nefesi dudaklarımda gezinirken. "Her şey kafanın içinde."

"Siktir git!" Onu iterek odadan çıktım ve öfkeyle yanaklarımı sildim. Lily peşimden geldi. "Neyin var?"

Etrafımda döndüm, saçlarım yüzüme savruldu. "Herkes yalan söylüyor!"

Bana temkinli bir şekilde bakarken, diğerleri mutfaktan çıkarken o sessiz kaldı. Onlar oturma odasına girerken o da yaklaştı. "Ne hakkında yalan söylüyorlar Skyler?"

"Her şey," diye boğuldum, koluma dokunduğunda kaskatı kesildim. Kırılgan bir çiçek, kilit altında tutulması gereken bir akıl hastası gibi muamele görmek istemiyordum. Bunları uydurmadığımı biliyordum.

"Her şey derken neyi kastediyorsun?"

"Kaza."

"Ne kazası?"

Yüzüm parçalandı.

Ondan uzaklaşarak ellerimi iki yanımda birleştirdim. "Bunu neden yapıyorsun?"

Lily beni yaralı, korkmuş bir hayvanmışım gibi izledi. Dikkatli bir şekilde, "Ben bir şey yapmıyorum. Anlamaya çalışıyorum."

"Yalan söylemiyorum."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim."

Şarkı değişti ve Hot Milk'ten "Horror Show" açık kapıdan içeri süzülürken gözlerimi kapattım.

Gözlerimi açarak duvara yaslandım ve Lily'nin bardağındaki votkanın kokusunu onun misk kokulu parfümüyle karıştırarak içime çektim. "Neden kimse bana Lewis ve Max'in nerede olduğunu söylemiyor? Neden onları aramıyorsunuz? Peki ya Dustin?"

Lily kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşunca durakladı. "Max ve Lewis mi? Kim onlar?" Kalbimin atışı durdu ve dudaklarımdan yumuşak bir nefes döküldü.

"Beni endişelendiriyorsun Skyler," diye fısıldadı, tekrar koluma dokunarak. Eline, etimin etrafında kıvrılmış uzun parmaklarına baktım.

Kırmızı oje elbisemin siyah kumaşıyla kontrast oluşturuyor, yumuşak dudaklarının rengiyle eşleşiyordu. "İyi olduğuna emin misin?"

Öyle miydin?

Artık bilmiyordum.

"Max ve Lewis," diye nefes aldım beni kollarının arasına çekerken. Beni kucaklamasına izin verdim.

Yanağımı onun küçük omzuna dayayarak duvardaki çapraz dikişli çerçeveli çiçeğe baktım.

Etrafında soluk gri aile fotoğraflarının bulunduğu daha fazla ahşap çerçeve vardı. Elbiseli ve şapkalı kadınlar ve bıyıklı sert adamlar.

Başımı kaldırdım ve Lily'den uzaklaştım; duvara yaklaşırken döşeme tahtaları ayaklarımdan altında gıcırıyordu. Kaşlarımı çatarak başımı eğdim ve gözümü kırpmadan fotoğraflara baktım.

Zarif bir koltuğun arkasında, abartılı bir şapka takmış yaşlı bir kadının oturduğu yerde Max ve Lewis duruyordu.

Bakışlarım sol alt köşeye karalanmış tarihe takıldı.

1923.

Yanımda beliren Lily içkisini yudumladı. "Korkunçlar, değil mi? Eski fotoğraflara dayanamıyorum. Burayı perili gibi hissettiriyor, sence de öyle değil mi?" Oturma odasına girdi.

Fotoğraflara tekrar baktığımda içimi bir huzursuzluk kapladı.

Ne haltlar dönüyordu? Aklımı mı kaçıırıyordum? Hayır... Max ve Lewis benim arkadaşlarımdı. Onları tüm hayatım boyunca tanıyordum. Aynı okula gidiyorduk.

Gözlerim, çatlak camın arkasından bana bakan Lewis ve Max'in fotoğrafının üzerinde gezindi. Omurgamdan aşağı ürkütücü bir ürperti yayıldı. Uzanıp çerçeveyi yavaşça kaldırdım, sonra elimde çevirdim. Tarih dışında başka hiçbir bilgi yoktu.

"Bu kadar tuhaf olmayı bırakır mısın?" Alice kapı aralığında belirirken dudak büktü ve çerçeveyi düşürmeme neden oldu. Yere düştü ve camı kırıldı.

Yanımdan geçip merdivenlerde kayboldu, topukları ahşap basamaklara vuruyordu. Eğildim ve fotoğrafı dikkatlice aldım.

Desteği çıkararak yere bıraktım ve resmi çerçevesinden sıyırdım. Resmi yere koymaya çalışırken parmağımı kırık bir cam parçasına çarptım ve acıyla tısladım.

Max ve Lewis'i incelerken parmağımı dudaklarıma götürdüm ve demirin zengin tadı ağzımı doldurdu. Resmin üzerine bir damla su düştüğünde bir nefes aldım. Sonra bir tane daha.

Yerdeki cam kırıkları kan gölünün içinde yüzüyordu.

Kıçımın üzerine düştüm, kaçmaya çalışırken avuç içlerim kırık parçalarla yarıldı.

Panikle ayağa kalkmaya çalıştım ama kısa süre sonra durdum. "Ne oluyor lan?"

Boş koridor bana bakıyordu. Kan gitmişti.

Bardak gitmişti.

Resim çerçevesi tekrar duvara asılmıştı.

Alice kapıda belir-diğinde, "Bu kadar tuhaf olmayı bırakır mısın?" diye alay etti.

Yanımdan geçip merdivenlerde kayboldu, topukları ahşap basamaklarda tıkırdıyordu.

Onun ardından bakarken, içimde yavaş yavaş yükselen çığlığı bastırdım. Sonunda ellerimi kulaklarıma bastırdım ve Dışarı.

BÖLÜM ON ALTI

SKYLER

A Üst kattaki sayısız odayı dolaştıktan sonra kendimi tekrar diğerleriyle birlikte oturma odasında buldum. Bu gece hiç bitmedi. Saatler geçiyor ama şafak sökmüyordu. Alice ve Harper dans ettiler ve dans ettiler. Asla durdum. Pencereden dışarı baktım, bir şey olmasını, affedilmenin beni bulmasını bekledim.

Lily kanepedeki yerinden ihtiyatla beni izledi.

Sehpanın önünde çömelmiş olan Evelyn banka kartını kullanarak masanın üzerine kokain dizerken Nate de kara gözleriyle beni izliyordu.

Arkamı döndüğümde kaşlarımı çattım. Haplar neyse de kokain? Ne halt ediyorlardı?

Evelyn bir kâğıt parçasını yuvarlarken bana baktı. "Bunların hiçbirini alamazsın. Zaten kafan güzel."

"Siktir git," diye güldü Nate, ayakkabısını masaya vurarak, hazırlanan çizgilere tehlikeli bir şekilde yaklaştı. "Bırak biraz da o alsın."

Şu anda olduğundan daha fazla delirecek gibi değil."

"Bu teoriyi test etmek ister misin?" Evelyn kaşlarını çatarak sordu, sonra eğilip bir çizgi çekti. Kıçının üzerine düştü ve burnunun altını sildi, ağlamaklı gözleri benimkileri buldu, eğlenceyle parlıyordu. Karşımdaki kızı tanıyamamıştım. "Gel biraz al."

Hemen başımı salladım. "Hayır, teşekkürler."

Harper dans etmeyi bıraktı, sonra bana doğru yürüdü ve uzun tırnaklarını yavaşça kolumda gezdirdi. Sırttı ve omzumda durakladı. "Bence sen de biraz almalısın."

"Bence siktirip gitmelisin," diye ısırdım.

Bir kahkaha atarak arkasını döndü ve uzun saçlarıyla yüzüme vurdu. "Duydun mu?" Arkasını döndüğünde, mizahın tüm izleri kaybolmuştu. "Sana biraz almanı söylüyorum."

Alice bize doğru yaklaştı, gözleri umursamazca vücudumda geziniyordu. "Harper'ı dinlemelisin."

Kırmızıya boyanmış dudaklarının alaycı bir ifadeye bürünmesini görmezden geldim ve Harper'ın yanından geçtim.

Peşimden koşarak odadan çıkışımı engelledi. "Bu tartışmaya açık bir konu değil, tatlım. Buraya eğlenmeye geldik." Aralarına baktım, sonra bakışlarımın diğerlerine kaymasına izin verdim. "Uzun zaman önce eğlenceli olmaktan çıktı."

Harper başını eğerek endişeyle alay etti. "Çok yazık."

Arkasında Alice'in homurdanan kahkahası çınlarken, diğerleri sahnenin gelişimini ilgiyle izliyordu. Sola doğru yürümeye çalıştım ama Harper peşimden geldi.

"Nereye gidiyorsun?"

Sağa doğru adım attım.

Harper beni engelledi. "Hiç sanmıyorum. Buraya parti yapmaya geldik."

Onlara baktım, bakışlarındaki zalimliği, üzerime nasıl kapandıklarını gördüm. Uyarı zilleri çalıyor, göğsümü sıkıyor ve beni gitmeye ve asla arkama bakmamaya çağırıyordu. Bu evde çok yanlış bir şey vardı, izleyen ve bekleyen bir şey, korkuyla beslenen bir şey.

"Peki," diye ısırdım ve masaya doğru yürüdüm.

Evelyn yana kaydı. Kan çanağına dönmüş gözleri uzun, ince kirpiklerinin altından bana bakıyordu ve burun deliklerine toz pudra yapışmıştı. Yanaklarındaki rimel izlerini silmek için hiçbir hareket yapmadı.

Masaya yaklaştığımda gözleri kapandı ve bıyık altından güldü.

Unutulmaz sesin şiddeti artıyor, havayı kalınlaştırıyor ve artan korkumla saklambaç oynuyordu. Nate

yüksek bir gümbürtüyle ayağını yere bıraktı.

Ayaklarımın üzerinde dönerek kapıya doğru koştum.

Eğer o cümleyi burnuma çekersem, benim için oyun biterdi. Vücudumdaki her sinir ucu bunu biliyordu. Alice arkamdan kıkırdayarak önce bana ulaştı.
Bir el silah sesi duyuldu ve yere eğildim. Nate ayağa fırladı, boynunu kırarak elindeki silahla bana doğru yürüdü.

silahı kafama doğrulttu. "Kaçmak hakkında ne demiştin?"

"Nate, lütfen," diye yalvardım, Harper ve Alice'ten uzaklaşarak. "Lütfen, dur."

Silahı kurdu, omuzlarını onların arasından geçirdi ve alnıma dayadı. "Bunu istediğin zaman durdurabiliriz. Sadece gölgelerden çıkman gerekiyor. *Burada* saklanmayı bırak." Silahı kafama dayadı. "Çık dışarı, çık dışarı, her neredeseyen."

Harper ve Alice yanıma gelip kollarımdan tuttular ve beni masaya geri götürdüler. Yenilmiş bir halde dizlerimin üzerine çöktüm ve bakışlarımla buluşmayı reddeden Lily'ye baktım.

"İşte..." Evelyn bana rulo haline getirilmiş kâğıt parçasını uzattı. "İlaçlar seni daha iyi hissettirecek. Biz sadece sana yardım etmeye çalışıyoruz."

Nate'in silahının soğuk metali başımın arkasına saplanırken arkamda çömeldi ve saçlarımı omzumdan kaydırды, sıcak dudakları kulağıma değdi. "Kurt seni avlıyor. Dışarı çık, dışarı çık Skyler."

Eğilerek, itaatkâr bir şekilde mısrayı çektim. Gözlerim sulandı ve gözyaşlarım masanın üzerine düşerken ben saçlarımdan bir perdenin altında saklı kaldım.

"Aferin kızıma. Yakında her şey daha iyi olacak." Nate'in sesi havada gürledi. Müzik susmuştu ve şimdi yenik kalbimin unutulmaz ritmiyle dans ediyorduk.

"Gerçekle yüzleşmektense gölgelerde saklanmayı tercih edeceğini söylememiş miydin?" diye sordu, silahı uzun saçlarımı ayırmak için kullanarak. Nefesi tenimde dolaştı ve dudaklarının boynumun kıvrımına yaptığı baskı her bir omurgamda şiddetli ürpermelere neden oldu.

"Evet," diye itiraf ettim.

Damarlarımda dolaşan uyuşturucular dünyamı puslu bir mutluluğa dönüştürdü. "Kurt seni er ya da geç bulacak."

"Ama bugün değil."

Nate ensemi avuçladı ve ısınmış yanağım masadaki mükemmel kokain çizgileriyle buluşana kadar baskı uyguladı. Silahı kıkımın kıvrımına doğru takip ederken sessiz kaldım.

"Bu kâbusa son verebilirsin Skyler. Kurttan saklanmayı bırak."

"İstemiyorum."

Eteğimi yukarı kaldırdı ve silahı kıvrımlarıma dayanana kadar kık yanaklarımın arasından geçirdi. "İstediğin bu mu?"

Alice etrafımda dolaştı, sehpanın üzerine çıktı ve uzandı. Çenesini ellerine dayayarak cam gibi gözlerimin içine baktı.

"Sıradaki kim olacak?"

"Ne?" diye fısıldadım. Fısıldadım, sonra Nate silahı içime sokup beni yavaşça gerdiğinde nefesim kesildi, büyük eli beni yerimde tutmak için sırtımın alt kısmındaydı.

Alice dudaklarıma üfledi, inlediğimde gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Sırada kim var?" Ne demek istediğini anlamadığım için gözlerimi kapattım.

Nate beni silahla yavaşça ve derinden sikti. Hepsinin beni izlemesi önemli değildi. Harper'ın yanımda durup keskin tırnaklarını kafa derime sürmesi ya da Alice'in kendine özgü alkol kokusuyla karışık naneli nefesiyle dudaklarıma üflemesi.

Amım silahın etrafında kenetlenirken nefesim kesildi. Nate boynumun kenarını ve çenemi öptü, fısıldayarak övgüler yağdırdı.

Silahın etrafından dolanıp haykırdığımda, Alice çenemi kavradı ve kendi kaderini mühürleyen bir öpücük için eğildi. Yumuşak dili benimkine karıştı ve dudaklarımdan iniltilerimi çaldı. Söylediğim her yalanı ve bastırdığım her korkuyu kemirdi ve tadına baktı.

"Sıradaki kim?" Nate kulağıma fısıldadı, baştan çıkarıcı sesi kalbimin etrafında dolanıyordu.

"Alice."

Dudakları boynuma karşı bir gülümsemeye dönüştü ve silahı içimden çıkarırken "İyi seçim," dedi. Yüzümü yuvarladım ve yanağımı soğuk tahtaya bastırdım.

Etrafımda dolanarak Alice'e ağzını açmasını emretti.

Bang!

Alice'in bedeni ağır bir gümbürtüyle yere yığıldı.

Koridordaki fotoğraflar duvarda belirdi ama Max ve Lewis artık koltuğun arkasında yalnız değillerdi. Ortada, eli kadının omzunda, Alice sert bir yüz ve keskin hatlarla kameraya bakıyordu.

Silah yüzümden birkaç santim ötede masanın üzerine düşerken, açıkta kalan kıkım havada fotoğrafa bakmaya devam ettim.

Evelyn yanımda dizlerinin üzerine çöktü ve gözyaşlarıyla ıslanmış yanağımdaki beyaz pudrayı sildi. "Herkes ölmeden önce saklanmayı bırakmalısın."

BÖLÜM

YEDİ

SKYLER

Harper köşede sallanırken ben resme baktım. Saatler ilerliyordu ama şafak gizlenmişti. Kalçalarımın iç kısmındaki uyarılma çoktan kurumuş ve gözyaşlarım akmayı bırakmıştı. Uyuşmuştum, boş bir kabuk gibiydim.

Lily sehpanın yanına oturdu ve yatıştırıcı bir şekilde saçlarımı okşadı.

"Alice öldü," diye o kadar sessiz fısıldadım ki beni duyacağını sanmıyordum ama yanağımdan öpmek için eğildi. "Alice kim?"

Gözlerim kapandı. Hiç bitmeyen bir kâbusun içinde sıkışıp kalmıştım. Burada, bu perili evde, ölümün gözyaşlarımla kanayan ıstıraptan beslendiği yerde. Kaçış anahtarının sadece bende olduğu yerde.

Evelyn yerdeki yerinden histerik bir kahkaha attı, vücudu güçten sarsılıyordu.

Gözlerimi açarak Lily'nin yeşil gözlerine baktım. "Yok olmanı istemiyorum."

Gülümsemesi yumuşadı ve parmaklarının tersiyle yanağımlı okşadı. "Senin için geliyor."

Yorgunluk üzerime çökerken gözlerimi tekrar kapattım. Ev beni izledi ve bekledi. Nefeslerim Lily'nin fısıldadığı sesteki tenor gibi titriyordu, "Kurt yaklaştı. Dışarı çık, dışarı çık, her neredeysen."

Evelyn gülmeyi bıraktı ve doğrulup gözlerini pencereye dikti. Ayağa fırladı ve tökezledi. Masayı iterek yere oturdum.

Harper da pencereye doğru ilerledi.

Onlar karanlığa bakarken, gölgeleri ve canavarları kovalarken nefes almaya cesaret edemedim.

"Bir şey var mı?" Nate onlara katılıp kollarını Harper ve Evelyn'in omuzlarına dolayarak sordu.

"Yakında."

Nate omzunun üzerinden bana baktı, gri gözleri çıplak bacaklarıma kayınca karardı. Kalın bir şekilde yutkundu ve pencereden dışarı baktı. Kendimi onların dünyasında kaybolmuş bir davetsiz misafir gibi hissediyordum. Ben onların berrak gökyüzündeki fırtına bulutuydum. Geceleri onları avlayan canavardım.

Gözlerim tekrar Max, Lewis ve Alice'in çerçeveli camın arkasından bana baktığı duvara kaydı.

"Dustin nerede?" Ayağa kalkıp duvara doğru yürürken fısıldadım. Her resme baktım ama şansım yaver gitmedi. Orada değildi.

Harper kalçalarını hayali bir ritme göre sallayarak pencereden çıktı ve Nate arkamdan gelip sıcak kollarını belime doladı.

"Bu gerçek değil, Nate. Bunların hiçbirisi gerçek değil. Yarın uyanacağız ve eve döneceğiz. Pazartesi günü her zamanki gibi okulda görüşürüz."

Dudakları yanağımlı üzerinde gezindi, kirli sakalı tenimi çizdi. "Sana söylemiştim. Buradan çıkmanın tek yolu ceset torbası."

Dönerek uzaklaştım, sırtım duvarla buluştu ve fotoğrafların yere düşmesine neden oldu. "Yani sana arabayla çarptığımı kabul ediyorsun."

"Bebeğim," diye cevap verdi, bana doğru uzanarak, ama ben yolumdan çekildim ve dişlerimi gösterdim. "Kaza falan olmadı Skyler. Ben buradayım. Yaşıyorum ve yaralanmadım."

"Yurtdışında bir hastanede kaldınız." "Hiç ayrılmadım."

"Ama buradan bir ceset torbası içinde ayrılacağımı söyledin... İntikam istiyorsun."

"İntikam mı?" Nate kolumu tutarak beni kendine çekti. Alnı alnıma geldi ve kokumu içine çekerek fısıldadı: "Uyanmanı istiyorum. Bizi kâbusundan kurtar."

"Nasıl? Bunu nasıl yapacağım?" Sesim çaresizlik ve dehşet karışımıyla titreyerek sordum.

"Ölürsün."

"Hayır..." Yanından geçip kaçtım. "Bu iğrenç. Sen hastasın, Nate!"

Peşimden geldi, ruhumla ziyafet çekmek isteyen intikamcı bir melek gibi yükseliyordu. "Neden onunla savaşıyorsun?"

"Neden?" Gözlerim çılgına dönmüş bir halde etrafımda döndüm. "Yapmazsam öleceğim. Anlamıyor musun? Bununla yüzleşmem. *Onunla* yüzleşmem."

"Sen zaten ölüsün." Bakışları masanın üzerindeki silaha kaydı ve beni gözleriyle kıstırdığında, söylenmemiş her kelimeyi gördüm. Onları dilimde tattım ve geri tükürdüm. "Bunun senin bir oyunun olmadığını nereden bileceğim? Belki de hepiniz bu işin içindesinizdir? Alice'i ve diğerlerini zaten öldürdün."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi ve kaşlarını çatı. "Alice kim?"

"Yapma!" Ellerimi yumruk yaparak bağırdım. Nate bunu bilerek yapıyordu. *Hepsi yaptı.* "Kafamın içinden çık. Hoş karşılanmıyorsun."

Yaklaşırken dudaklarında sinsi bir sırıtış belirdi. "Öyleyse beni kov. Beni şeytana at."

Başını eğdi, dinliyordu ve gri gözleriyle beni sabitleyip dili alt dudağının üzerinde kayarken nefesimi tuttum. "Vakit geldi."

"Ne için zaman?" İçgüdüsel olarak ondan uzaklaşarak sordum.

"Cadı saati yaklaştı."

"Bu da ne demek şimdi?!" Diye bağırdım, halının kendi üzerine kıvrıldığı köşesine tökezleyerek. "Bu şu demek" -bir adım daha yaklaştı, beni bir av gibi avlıyordu- "seçim yapma zamanı."

"Neyi seçeyim?"

Şöminedeki ateş alevlendi ve kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atarken irkilmeme neden oldu. Arkasındaki alevler titreyerek yüzünü gölgede bıraktı ama gözleri parlıyordu.

"Doğruluk mu Cesaret mi?"

"Doğruluk mu cesaret mi?" Gözlerimi onunkiler arasında gezdirdim, tam sırtım kitaplığa değecekti ki, rafın boyunu aştım.

"Doğruluk mu cesaret mi?" diye tekrarladı. "Eğer 'doğruluk' dersen ve yalan söylersen, biri ölür. Eğer 'cesaret'i seçer ve başarısız olursan, biri ölür."

Arkasından kanepenin yanındaki Lily'ye ve yerde yatan Evelyn'e baktım. Harper başını arkaya atmış, kollarını havada döndürerek bu kâbusun melodisiyle dans ediyordu.

"Gerçek. Ya da. Dare." Nate'in nasırlı parmakları çenemde gezindi.

Bir yerlerde bir saat çaldı ve sesi ruhumda yankılandı. Nefesimi tuttum, dehşete düşmüş gözlerim onunkilere takıldı. Bir kapının açılma sesi havada unutulmaz bir şekilde yankılanırken Nate sakın ve derli toplu kaldı.

Yerde yatan Evelyn gülerек bir çığlık attı. "Kurt burada."

"Gerçek."

"Emin misin?" Nate yaklaşarak sordu, narenciye kokulu parfümüyle beni uyuşturuyordu. "Kendinle yüzleşmeye hazır mısın?" "Cesaret," diye nefes aldım, gözlerimi kapatarak. "Cesaret'i seçiyorum."

Gözlerimi açtığımda bir bıçağın parıldayan ağzı şöminedeki alevleri yansıtıyordu. "Sıradaki kim?" "Lütfen, hayır..."

"Öyleyse bitir." Bıçağı boğazıma dayayarak beni öptü, sıcak dudakları ve sıcak nefesi beni pençelerine almış olan çılgınlığı kovaladı.

Bıçak boğazımı kesti ve acıdan inledim. Bana zarar vermesini istedim. Beni temizlemesini. Bu tımarhaneden çıkmak istiyordum.

Nate dilini dudaklarımın üzerinde gezdirdi ve dişleriyle beni ısırıdıktan sonra tekrar içeri girip beni öyle derin öptü ki kalbim savaşmaktan vazgeçti.

Fikrimi değiştiremeden, ağzıma doğru inlediğinde elimi onunkinin üzerine koydum.

Baskı uygulayarak kendimi onun ölümcül öpücüğüne kaptırdım ve bıçağı yavaşça, kasıtlı olarak boğazımda gezdirdim.

Uyuşturucu dudakları dudaklarımdayken kendimi kestim ve Doc Martens'inin üzerine kanımı akıttım.

Ağzım bakır rengi kanla doldu. Buz gibi acı boğazımı yakıp kavururken boğuldum ama Nate yine de beni öptü.

Bıçak yere çarptı ve beni kitaplığa doğru çekti, boğazımı kavradı ve parmaklarının arasından kan akarken öpüşürken inledi. Karanlık odanın dört bir yanından süzülürken ben de onun tadını alarak hızla soluyordum.

Ölüm beni aldı ve Nate'den kopardı.

Koltuktaki kadın abartılı şapkasının altından bana sert bir bakış fırlattı. "Fotoğrafa geç kaldın. Buraya gel."

Eteğimi kaldırdım, başımı öne eğdim ve arkasına geçerek elimi Alice'in yanında omzuna koydum. Siyah kumaşın altında kaybolmadan önce bizi incelerken adamın bıyığı titriyordu.

Flaş patladı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BÖLÜM

SEKİZ

SKYLER

Uzaktan bir karganın gaklamasıyla kapalı perdelerin aralıklarından süzülen gün ışığı, beni uyandıran şey değildi. Başımda şiddetli bir ağrı vardı.

İnleyerek yüzüstü döndüm ve yorganı başımın üzerine çektim. Kuru ağzımın tadı bok gibiydi.

Yastığın derinliklerine gömüldüğümde durakladım. Garip kokuyordu, tavan arasında uzun süre kalmış nemli giysiler ve güve yemiş kumaş gibi. Ayağa fırladım, yatağa nasıl girdiğimi hatırlamaya çalışarak odayı taradım.

"Bu rüya da neydi böyle?" Köşelerden sıyrılan şam desenli, sudan zarar görmüş duvar kağıdına, penceredeki ölü kaktüse ve köşedeki sallanan sandalyeye bakarak fısıldadım. Kolçağın üzerinde katlanmış tığ işi bir kırkyama yorgan duruyordu.

Maun şifonyerin üzerindeki haç dışında duvarlar çıplaktı ve ahşap zeminde solmuş dokuma bir halı vardı.

Ağır perdeler ışığın çoğunu engelliyordu ama bir parça güneş yatağın ayakucunu aydınlatıyordu.

Gözlerimdeki uykuyu silerek önceki geceyi hatırlamaya çalıştım. Parti yapıyor ve uyuşturucu alıyorduk. Palyaço makyajımı Evelyn yapmıştı.

Bacaklarımı yorganın altından çıkardım ve ayaklarımı yere koydum. Ucuz, yırtık pırtık halı soğuğu engellemekte pek işe yaramadı.

Titreyerek ellerimi kollarıma sürttüm ve dışarıya bakmak için pencereye doğru yürüdüm.

Perdeleri kenara çekip parlak güneşe karşı gözlerimi kısarak ön bahçeyi taradım. Max'in arabası oradaydı, güneş arazinin solundaki kayalıkların ötesinde denizin yüzeyinde parlıyordu.

Ceketime uzanıp ayakkabılarımı giydikten sonra yatak odasından çıktım ve gıcırdayan merdivenlerden indim. Ev sessizdi. Çok sessizdi. Koridora adım attığımda havada toz parçacıkları uçuşuyordu.

Diğerleri neredeydi? Çoktan gitmişler miydi? Gitmiş olamazlar. Max arabasını bırakmadı.

Her odayı aradım ama ev düzenliydi ve hiçbirinden iz yoktu. Temiz mutfak lekesiz görünüyordu, her şey yerli yerindeydi.

Kafam karışmıştı, yukarı çıkıp yatak odalarını kontrol ettim, ama hepsi de boştu ve yataklar yatılmamış gibi görünüyordu.

Alt kata inerken turuncu bir yaprak, sonsuz bir dansa tutulmuş gibi dans ederek ve dönerek döşeme tahtalarının üzerinde ilerliyordu. Sahanlığa adım atarken sağıma baktım. Kapı aralıktı ve soğuk bir esinti içeri süzülüyordu.

Verandaya çıkıp parlak sabah güneşine karşı gözlerimi kısıtım. Dalgalar kayalıklara çarpıyor, ama bunun dışında sessizlik bastırıyordu.

"Evelyn?" Seslendim. "Lily? Nate? Herkes nerede?"

Hiçbir şey yok.

Verandadan çıktım ve tereddütlü adımlarla ilerledim. Bir şeyler ters gidiyordu ama ne olduğuna karar veremiyordum. Sol tarafımdaki hareket beni duraklattı.

Max sırtı bana dönük bir şekilde durmuş, ısıltılı denize bakıyordu. Koyu renk kapüşonu aşağıya doğru itilmişti ve kahverengi saçları buz gibi esintide dalgalanıyordu. Rahatlamış bir iç çektim. Bir an için hepsinin gittiğini düşündüm.

"Max," diye seslendim, ona doğru yola koyuldum, ona katılırken ayaklarımın altındaki yumuşak çimenler katlanıyordu. Şeytan makyajı gecenin karanlığında dağılmış, grotesk bir görünüme bürünmüştü.

Kahverengi gözleri yavaşça çarpan dalgalardan uzaklaşıp bana baktı.

"Diğerleri nerede?" diye sordum.

"Gittiler," diye cevap verdi.

"Bizsiz mi gitmişler?" Arabaya doğru yola çıkarken şaşkınlıkla sordum. Aceleyle arkasından gittim ve kapüşonunun ıslak kumaşını buruşturarak kolunu tuttum. Bana bakmak için döndüğünde durakladım. "İslenmişsin."

Soğuk parmaklarını benimkilerle birleştirmek için uzanarak, "Deniz meltemi. Hadi, seni geri götürmem gerek." "Neden beklemediler?"

Max yolcu kapısını açtı ve benim içeri girmemi bekledikten sonra aracın etrafından dolaşp sürücü tarafını açtı. Anahtarı cebinden çıkarıp motoru çevirene kadar "Uyuyordun" diye cevap vermedi.

Arabadan geri geri çıktı ve ben de ön camdan kırık panjurları ve soyulmuş boyasıyla öndeki ürkütücü eve, sabah esintisinde sallanan sundurma salıncağına baktım. Karanlık, aralık pencereler ruhunuzu bedeninizden emiyor gibiydi.

Max arabayı döndürüp her iki yanında uzun köknar ağaçlarının sıralandığı toprak patikadan aşağı inerken hayali örümcekler sırtımda geziniyordu.

Deniz suyu kokusu dikkatimi çekti ve bakışlarımı pencereden ayırdım. Max'in direksiyon simidindeki ellerine takıldı. "Korkunç bir kâbus gördüm," diye fısıldadım, başparmağını deriye vuruşunu izliyordum.

Max hiçbir şey söylemedi ama yan camdan dışarı bakarken direksiyonu sıkıca kavradı.

"Nate seni evin arkasındaki uçurumdan aşağı attı." Kollarımdaki tüyler ürperdi. Rüyanın bu kadar gerçekçi olduğuna inanamıyordum.

Öne doğru uzanarak ısıtıcıyı açtım ve ellerimi ısıttım. Konuyu değiştirmeye karar verdim. "Beni beklediğiniz için teşekkürler."

"Birinin seni eve bırakması gerekiyordu."

"Çılgın bir geceydi, ha?" Gecenin büyük bir kısmının bulanık olduğunu kabul etmek istemeyerek ona bir bakış attım. İlk hapi aldığımı hatırlıyordum ama ondan sonra ne olmuştu?

Max koyu renk gözleriyle bana baktı; duygudan yoksun, tembel bir bakıştı bu, sonra dikkatini tekrar yola verdi. "Hatırlamıyorsun." Bu bir soru değildi. Max içimi görmüştü. "Yoksa hatırlamak istemiyor musun?"

"Ne demek istiyorsun?" Güneş bulutların arkasına kayarken sordum. Yol boyunca sıralanan ağaçlar daha uzun ve cılız görünüyordu.

Dallar her iki taraftaki pencerelere çarptı.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye gizemli bir şekilde cevap verdi ve kaşlarını çatmama neden oldu. Konuşmak için ağzımı açtığımda bakışlarım ön cama doğru kaydı. Gözlerim açıldı ve yoldaki kurdu görünce çığlık attım.

Max frene bastı, lastikler gıcırdarken yüksek sesle küftetti. Tüylü hayvandan birkaç santim ötede durduk.

Sarı gözler ön camdan bana bakıyor, namludan hava püskürüyordu. Göğsüm kabararak tavandaki tutma koluna tutunurken saniyeler geçti. Beni pençesine alan adrenalini kontrol altına almak için nefes üstüne nefes emdim.

Max kornaya bastı ve yüksek ses hayvanın kaçmasına ve ormana doğru koşmasına neden oldu. Sakin bir sesle, "Kurt seni avlıyor" dedi.

Rüyamdaki sözleri hatırlayarak başımı ona doğru çevirdim. "Ne dedin sen?" Max gaza bastı.

"O burada."

"Kim var burada?"

Max direksiyonu kırdı ve gözleri yavaşça bana doğru kaydı, koyu renk kirpiklerine su damlaları yapıştı. "Biliyorsun."

Boğazım düğümlendi. Tekrar yola odaklanan Max'e baktım, dudakları yavaşça kalbimin buz kesmesine neden olan küçük bir gülümsemeye dönüştü. "Ben ne bilirim ki, Max?"

"Buradayız."

Kaşlarımı çatarak bakışlarımı yüzünün yanından ayırdım ve soluk soluğa yolcu penceresinden evime baktım, metal çitin kapısı sonbahar esintisinde sallanıyordu.

İkinci kattaki pencerelerden biri açık bırakılmıştı ve perdeler yumuşak adımlarla hareket ediyordu. Güneşten ağarmış eski kova ve küreklerimden biri çamurlu zeminde terk edilmiş halde duruyordu. Çimler çoktan ölmüş, sadece birkaç tutam yeşil kalmıştı. Sonbahar aylarında ön bahçe, dikkatle ilerlememiz gereken büyük bir su birikintisine dönüşürdü.

"Buraya nasıl bu kadar hızlı geldik?" Gözlerimi yolcu camından ayırarak sordum. "Az önce neredeyse kurda çarpıyorduk..."

"Ne kurdu?"

Doğru duyup duymadığımı merak ederek ona göz kırptım. "Kurt, Max."

Cevap vermek yerine çenesini eve doğru kaldırdı. "İçeri girmelisin."

Kaşlarımı çatarak gözlerimi onunkiler arasında gezdirdim, hâlâ rüya mı görüyordum yoksa akşamdan kalmalığımı uyuşturucuyla birleşip ruhuma oyunlar mı oynuyordu merak ediyordum.

Max kapının kilidini açmak için bana doğru uzandı, sonra arkasına yaslandı ve hayali bir melodi eşliğinde başparmağını direksiyona vurdu.

Kapıyı iterek açtığımda, "Yarın okulda görüşürüz." dedi.

Cevap vermedim, araçtan indim ve ahşap verandaya baktım. Evim bir bok çukuruydu. Kararan yağmur bulutlarının çerçevelediği bu sabah daha da kötü görünüyordu.

Arabanın kapısını kapattım ve çimlerin en çamurlu kısımlarından dikkatlice kaçınarak metal kapıya yaklaştım. Max egzoz dumanı bulutunu havada bırakarak uzaklaşırken kapı elimin altında gıcırdayarak açıldı.

Eve girdikten sonra aceleyle üst kattaki odama çıktım ve sırtımı kapıya dayadım, yüzümü ovarken yorgunluk üzerimde ağır bir yük oluşturunuyordu.

Komodinin üzerindeki saate doğru bir bakış, öğle yemeğinden hemen sonra olduğunu doğruladı. Yapmam gereken bir Ya yığın ödev vardı.

p.

Duşta acele etmedim, çok sıcak suyun akşamdan kalmalığının son damlalarını da temizlemesine izin verdim. Kendimi bok gibi hissediyordum. Hiçbir şekilde

tekrar böyle bir parti.

Ünlü son sözler.

Kapının üzerindeki aynanın önünde saçlarımı kuruturken aklıma bir düşünce geldi.

Saçlarım hâlâ nemli ve elma şampuanı kokarken ceketimin cebinden telefonumu çıkardım. Cevapsız arama ya da Dustin'den gelen olağan mesajlar yoktu.

Bu bana garip geldi.

Gözlerim odanın içinde ağır perdelere, masa sandalyesine, klavyenin yanındaki kitap yığının ve bu yıl sulamayı unuttuğum pencere kenarındaki kaktüse doğru dans etti.

Midem huzursuzlukla düğümlenirken, kâbusumu hatırladım ve ardından saldırgan puslu görüntüleri hızla geri ittim, onları okuldaki strese ve Nate'in geri dönmüş olmasına bağladım.

Dudağımı çiğneyerek Dustin'in numarasını buldum ve hızlıca bir mesaj yazdım.

Partide seni özledik.

Hemen çıkardım ve tekrar denedim.

Epey bir parti kaçırdın.

Onu da sildim, sonra telefonu yatağın üzerine fırlattım ve uzun bir süre ona baktım. Belki de Dustin, Nate'in araya girdiği o gece mutfakta öpüştüğümüz için eve gelmemişti. Onu geri öpmemeliydim. Şimdi bunu tekrar deneyecekti ve ben de onu geri çevirmek zorunda kalacaktım.

Kapı zili çaldı ve beni düşüncelerimden kopardı. Yatak odasından çıktım ve ağırlığının altında gıcırdayan ahşap merdivenlerden aşağı koşarak indim.

Mutfağın önünden geçerken bir boğaz temizleme sesi duydum. Şaşıarak geri adım attım ve kapı aralığında durakladım.

Nate, sararmış beyaz dolapların çerçevelediği mutfak tezgâhının üzerinde oturmuş, dişlerinin arasında bir sigara tutuyor, diliyle sigarayı sağa sola savuruyordu. Parçalanmış siyah kot pantolonuyla kaplı uzun bacakları havada sallanıyor, gözlerini çamurlu Doc Martens'lerine çekiyordu. Deri ceketinin altındaki kırmızı tişört geniş göğsünü sıkıca sarıyordu.

"Buraya nasıl girdin?" Gözlerim onun yanındaki ahşap bıçak bloğuna takılarak sordum.

Kapı zili yine uğursuz ve ısrarlı bir şekilde çaldı ve Nate'in derin sesi, "Yerinde olsam onları içeri almazdım," dedi.

Tereddütle mutfağa girdiğimde, kendimi aslanın inine girmiş gibi hissederek kaşlarımı çatarak kapıdan ona baktım. Mutfak tezgâhının üzerine tünemiş gözleriyle beni takip edişi yırtıcılıktan başka bir şey değildi. Kolu yukarı kalktı ve ağzındaki yanmamış sigarayı çekti. İki parmağının arasına sıkıştırılmış sigaraya baktım.

Kapı zili tekrar çaldı ve sıçramama neden oldu. Gözlerimi sıkarak kapattım. "Neden açmayayım ki?"

Nate omuz silkti ve cebinden bir çakmak çıkardı. Sigara tekrar dudaklarının arasındaydı ve onu yakıp derin bir nefes çekişini izledim.

Babam evde sigara içerdi, bu yüzden alışmıştım. Ama yine de kabalık gibi geliyordu. "Tabii karşı taraftaki kişinin ne yaptığını görmesini istemiyorsan." "Sen neden bahsediyorsun?" diye sordum.

Nate dumanın içinden beni inceledi, gözlerini ayırmıyordu, duman havada dönüyordu. Ağır bir gümbürtüyle tezgâhtan atladı. "Belki de gözlerini açmalısın."

Aramızdaki mesafeyi kapatırken olduğum yere çakılıp kaldım. Alt dudağından sarkan sigarası ve dağınık siyah saçlarıyla çenemi kavradı ve yüzümü geriye doğru eğdi.

Çelik grisi gözleri benimkilere kilitlendi, ayak parmaklarını ayakkabılarının içinde kıvrıldı ve sigarasını lavaboya atmadan önce beni izlerken sessizce sigara içti. Sonra eğildi ve kulağının kabuğuna doğru fısıldadı, "Buraya dönmemeliydin. Artık seni nerede bulacaklarını biliyorlar."

Cevap verecek oldum ama dudakları boynumun sütunu boyunca süzülerek aşağı indi. "Kendinden saklanamazsın, bebeğim."

Beni havaya kaldırdı ve kalçalarımı onun ince beline doladım, eli saçlarıma dolandı, bizi mutfaktan çıkarıp gıcırtilı merdivenlerden yukarı götürürken ağzımı onunkine yönlendirdi. Kendimi onun zehirli öpücüğünde kaybederken koridoru kaplayan aile fotoğrafları gözümün önünden geçti.

Dili günahkâr vuruşlarla benimkine sürtünürken, ona bir ağaç gibi tırmandım, ellerini vücudumun her santiminde arzuluyordum.

Odama girdik ve Nate bizi döndürüp beni ayağa kaldırmadan önce kapıyı tekmeleyerek kapattı. Damarlarımda dolaşan şehvet beni etkisi altına almıştı.

Nate arkama geçti, ellerini omuzlarımda kenetledi ve kulağıma, "Gözlerini aç," dedi. Başımı salladım,

dudaklarım hâlâ onun baştan çıkarıcı ölüm öpücüğüyle karıncalanıyordu.

Yılmayan Nate dişlerini boynuma geçirdi. Çekirdeğim acıdan kasıldı ve gözlerim açılarak aynada arkamdaki adama takıldı.

Gri, fırtınalı gökyüzü, kara kirpiklerinin ve kuzguni saçlarının arasından bana bakıyordu. "Benim küçük kırmızı başlıklı kızım kurdu öldürmeye hazır mı?" Eli aşağıya doğru kayarak amımı avuçladı. "Kendine bir bak, küçük katil."

Gözlerim tekrar aynaya kaydı. Bana bakan kadın palyaçonun dudakları yavaşça uğursuz bir gülümsemeye dönüştü.

Nefesim kesilirken ellerim yüzüme doğru uçtu ve derimin üzerinde gezindi. Ellerime bulaşan beyaz, kırmızı ve siyah boyaya göz kırptım.

Kurumuş kan kollarımı ve elbisemi kapladı.

Nate boynumun kıvrımına doğru kıkırdarken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı. "Dışarı çık, bebeğim. Her neredeyse." Döndüm, havayla buluştum. Nate gitmişti.

Dehşete kapılmış bakışlarım duvarlardaki, yerdeki ve yataktaki kanda gezindi. Dustin'in buruşmuş bedeni yatağın ayakucunda yatıyordu.

Tökezleyerek geri çekildim ve elim ağzıma giderken kapıya çarptım. Midem çalkalanırken burnuma gelen demir kokusuyla öğürdüm ve arkamdaki kolu bulmak için çabaladım.

Kapıyı itip açtım ve odadan çıktım. Koridor bozulmuş, kendi ekseninde sallanıyordu. İleri doğru bastırdım. Yukarıdan, önümden, arkamdan ve her taraftan acımasız, gaddar kahkahalar yankılanıyordu.

Merdivenlerden inerken gözyaşlarım dökülmeye başladı. Göğsümden boğuk bir hıçkırık koptu ve ellerimdeki boya tırabzana bulaşarak geride beyaz ve kırmızı çizgiler bıraktı. Oturma odasında tökezleyerek durdum.

"Hayır. Hayır. Hayır. Hayır." Babamın yerde kan gölünün içinde yattığı kapıya doğru koştum.

Onu sırt üstü çevirirken, kırımın üstüne düştüm. Ölmüştü. Kafasından vurulmuş, sol tarafı av tüfeğiyle parçalanmıştı.

Şu anda kucağımda duran tüfekle aynı.

Bir çığlık atarak onu kenara fırlattım ve yıpranmış halının üzerine geri döndüm. Hava barut, bayat hava ve sigara kokuyordu. Ne kadar süre orada oturup babamın cesedine baktığımı bilmiyordum.

Onu bir kan, beyin ve sidik yığının dönüşmüş halde görmek bana tuhaf geldi. Her zaman işe yaramazdı, tıpkı şimdi olduğu gibi.

Kapı zili sessizliği bir kırbaç gibi kesti.

Nate'in ağır Doc Martens ayakkabılarının sesi arkamda duyuldu ve başımın üzerine kül yağdı. Onun varlığı içimdeki karanlığı kıpırdattı, saklandığı yerden çıkmasını sağladı.

"Cadılar Bayramı partisi için hazır mısınız?"

Ayağa kalkıp kapıya doğru yürürken, onun beliren gölgesini görmezden geldim. Gece çantamı alıp omuzlarken sessizce beni izledi.

"Vay canına," dedi Evelyn, verandaya çıkıp kapıyı arkamdan kapatıp kilitlediğimde gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Bu gerçekçi bir Cadılar Bayramı kostümü."

Omuz silkerek kaldırırma park etmiş olan arabasına doğru yola koyuldum. "Gelip toplanmama ve makyajımı yapmama yardım etmek istediğini söylediğini biliyorum ama kendim de bir deneyeyim dedim."

Evelyn arkamdan belirsiz bir şekilde güldü, topuğumun dibinde beni takip ediyordu. "Slasher filminden fırlamış gibi görünüyorsun." Arabanın etrafında döndü ve ben de arabanın tavanından ona sırttım.

"Madem bu kâbusun içinde sıkışıp kaldım, bari kurdu avlayayım. Kendi hikayemi yazmanın zamanı geldi."

Evelyn bana göz kırptı ve sonra direksiyonun arkasına kayarken gözden kayboldu. Arabanın kapısını açtım ve ona katıldım, kendimi bağladım.

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?" diye sordu. "*Kendi hikayeni mi yazacaksın?*"

Dilim dışarı fırladı, alt dudağımın üzerinde sürüklendi ve onun kaldırımından uzaklaşmasını izledim.

Bakışlarını dikiz aynasına kaydırды, sonra evim uzakta küçülürken bana baktı.

"Doğruluk mu cesaret mi, Evelyn. Eğer yalan söylersen, bu gece biri ölecek. Eğer Cesaret'i seçer ve tamamlayamazsan, birileri de ölür."

EPILOG

BAYAN. STEELE

Uzun, dolambaçlı araba yolundan ağaçlar ve tepelerden oluşan bir fonun önünde yükselen büyük tuğla eve doğru yürüdü. Etkileyici araziye çevreleyen geniş çimenlerin üzerini ince bir kar tabakası kaplamıştı. Katalogda son teknoloji ürünü bir psikiyatri hastanesi olarak tanıtılıyordu ve ülkenin en tehlikeli hastalarından bazılarını tedavi etmesine rağmen, havada hissedilebilen ürkütücü bir atmosferi vardı. Uzun ön kapılara yaklaştıkça omurganıza doğru kayan ürpertici bir kötülük ve hiçbir taze boya ya da saksı bitkisi bunu ortadan kaldıramazdı. Tanrı'dan başkası buradaki günahı silemezdi ve o da uzun zaman önce burayı şeytanın ellerine terk etmişti.

Merdivenlerden çıktım ve kapı ziline basıp etrafıma bakındım.

Kapıyı açan kadın beni bir aşağı bir yukarı süzdü. Sert topuzu ve soğuk mavi gözleri beni delip geçti. "Bu yolu takip edin."

Beni içeri aldı ve bir muayene odasına ulaşana kadar steril koridorlardan geçirdi. Kapıyı açarak, "Bay Wolf birazdan sizinle ilgilenecek." dedi.

Çamaşır suyu kokusuyla burnumu kırıstırarak içeri girdim. Gözlerim hemen dikdörtgen metal bir masada oturan, beyaz bir elbise giymiş genç kıza takıldı.

İlk bakışta, yağlı da olsa kahverengi saçları ve boş ela gözleriyle masum bir melek gibi görünebilirdi. Ama elimdeki kalın dosyanın içindeki evraklara bir kez bakmam bana bilmem gereken her şeyi anlattı. Skyler Burns hasta bir kızdı.

Pencerenin yanındaki erkek hemşire bana yaklaşıırken boğazını temizledi. "Ondan tek kelime bile alamazsınız. İlk yatırıldığından beri kimseyle konuşmadı." Parmağıyla şakağını işaret etti ve ekledi, "Her şey burada. Kendi küçük dünyasında yaşıyor."

Gözlerindeki eğlenceyi görmezden gelerek dosyasını tekrar açtım. "Skyler Burns, yirmi iki yaşında, cinayetler işlendiğinde on yedi yaşındaydı..."

Arkamdaki kapı açıldı ve kel kafalı, kalın çerçeveli gözlükleri olan yaşlı bir adam içeri girdi.

Elimi sıkı ve ben gri gömleğindeki kahve lekesine bakmamaya çalıştım. Büyük eli benimkini kavradı ve sonra beni bırakıp masasının arkasına oturdu.

Hemşire, Skyler'ın seansını sessizce izleyebilmem için duvarın yanına bir sandalye çekti.

"Skyler hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?" Kravatıyla gözlüklerini temizlerken sordum.

Onları tekrar taktı ve masasındaki dosyayı açmadan önce gür kaşlarının altından bana baktı. "Skyler'ın davası hakkında bilgi sahibi oldunuz, değil mi?"

"Evet."

"Güzel. O özel bir kız. Tehlikeli. Sessizliği sizi yanıltmasın. Eğer onu kelepçelemeseydik, seni anında öldürebilirdi."

Sessiz kaldım ve devam etmesini bekledim.

Derin bir nefes alarak gözlüklerini tekrar çıkardı ve yorgun gözlerini ovuşturdu. "Skyler on yedi yaşına geldiğinde arkadaşının arabasıyla kaza yaptı."

"Bir çocuğa vurdular, Nate Sanders."

Mırıldanarak onayladı. "Skyler arabanın kontrolünü kaybetti, bir setten aşağı kaydı ve bir ağaca çarptı. Arkadaşı Evelyn çarpmanın etkisiyle ölmüş. Ancak Nate Sanders o kadar şanslı değildi. Skyler onun öldüğüne inanarak arabaya sürükledi ve kaza süsü vermek için direksiyonun arkasına bağladı. Daha sonra cesetleri ve arabayı bagajdaki bir şişeden aldığı benzinle ıslatarak ateşe verdi ve Nate Sanders'ı diri diri yaktı."

Bu bilgiyi zaten biliyordum ama yine de görsel karşısında midem bulandı.

"Talihsiz bir kaza olduğuna karar verdiler. Skyler'ın akıl sağlığı giderek kötüleşti ve bir yıl sonra Cadılar Bayramı'nda doruğa ulaştı."

"Skyler ve arkadaşları kiralık bir kulübede kaldılar ve Skyler orada hepsini öldürdü."

"Öldürdü ama erkek arkadaşı Dustin'i ve babasını evde öldürmeden önce değil. İkisini de babasının av tüfeğiyle vurarak öldürdü."

Karşımda oturan kıza dönüp baktım.

Yüzünü tel tel kahverengi saçlarının arkasına gizleyerek hafifçe sallanırken kendi kendine mırıldandı. "Peki, ne gibi gelişmeler oldu?"

Bay Wolf sandalyesini geriye itip masanın etrafında dönerek, "Yok," diye cevap verdi. Skyler'ın yanına çömeldi ve sallanması arttıkça neredeyse saygıyla saçlarını okşadı. "Ona orada ulaşamam. Serbest kalana kadar psikozunun içinde sıkışıp kalacak. Şimdilik orada saklanıyor, zihninde hikayeler ve karakterler yaratıyor. Yaptıklarıyla yüzleşmekten çok korkuyor."

Hemşire arkasındaki metal arabanın üzerinde bir iğne hazırlıyordu ve bu ses onun sertleşmesine neden oldu. "O geliyor. Kurt geliyor."

Kaşlarımı çatarak evrakları karıştırdım.

Bay Wolf ayağa kalktı, hemşireden iğneyi aldı ve geri dönüp onun saçlarını okşadı. "Kendinizi daha iyi hissedeceksiniz." "Sakinleştirici mi?" Her gün vücuduna pompaladıkları ilaçların listesinde parmağımı aşağı doğru sürükleyerek sordum.

"Kendine zarar verme eğilimi var."

Bay Wolf ilacı kan dolaşımına enjekte ettikten sonra kullanılmış iğneyi hemşireye geri verdi ve tekrar çömeldi. Elini onun koluna koydu ve ikna edici bir ses tonuyla konuştu. "Dışarı çık, dışarı çık, her neredeyse. Bu kâbusa sadece sen son verebilirsin."

"Görüyorum ki hücre hapsine geri dönmüş."

"Öyle," diye onayladı. "Geçen hafta hemşirelerden birine saldırdı. Parmağını ısıırıp kopardı." Sert gözleri benimkilerle buluştu. "Şimdi onu neden uyuşturduğumuzu anlayabiliyor musun?"

Kalın bir şekilde yutkundum ve başı öne eğik olan kıza dönüp baktım.

"Eğer onu uyutmaya devam ederseniz kendi psikozundan nasıl kurtulacak?"

"Bana güvenin, Bayan Steele. Yeniden ortaya çıkmak istediğinde bunu anlayacağız. Ama şimdilik benimle savaşıyor. Kendini en güvende hissettiği yerde, kafasının içinde rol yapıyor." Ayağa kalktı ve hemşire onu odadan çıkarmadan önce zincirlerini masadan çözdü.

Bay Wolf bana hastaneyi gezdirdi, bazıları diğerlerinden daha akli başında olan hastalarla tanıştırdı. "Gördüğünüz gibi, Haverton Psikiyatri Tımarhanesi'nde sadece en yüksek bakımı sunuyoruz."

"Ve size gelen hastaların rehabilitasyon şansı yok denecek kadar az mı?"

Başını salladı ve beni spiral bir merdivenden aşağı indirdi. "Bugün tanıştığınız hastaların çoğu hayatlarının geri kalanını burada geçirecek. Gözden ırak, gönülden ırak."

"Peki ya aileleri?"

"Çoğunun ailesi yok."

Bir ürpertiye bastırarak son basamağı çıktım ve steril koridorda etrafıma bakındım. Havadaki hissedilir keder, dehşet ve umutsuzluk gözeneklerime sızıyordu.

"Bunlar bizim hücre hapsi hücrelerimiz." Bay Wolf elini sürgülü kapılarda gezdirdi. "Şu anda burada kaç hasta var?"

"Üç," dedi, bize en yakın olana doğru yürürken. Kapıyı açarken gözleri benimkilerle buluştu ve ben de boş yastıklı odanın içine baktım. Gözlerim onun yanından en uçtaki kapıya kayarken içimden geçen ürpertiye bastırdım. Sormama bile gerek yoktu. İçgüdülerim bana Skyler Burns'ün orada olduğunu, zihninin içinde yavaş yavaş can çektiğini söylüyordu.

"Şimdi teftişiniz için geldiğinize göre, umarım finansmanın devamının neden gerekli olduğunu anlayabilirsiniz."

Yukarı çıkarken konuşmaya devam etti ama ben onu duymadım. Düşüncelerim başka yerdeydi ve dışarı çıkıp soğuk kış havasına adım attığım anda, sert parlak ışığa karşı göz kırparak rahat bir nefes aldım.

Somut kötülüğün gizlendiği bazı yerler vardı. Ruhunuzun geri çekileceği kadar karanlık yerler.

Gaza basıp çakılların ayaklarımın altında çıtırdamasını izlerken, arazinin uzakta küçülmesini izledim. İçimden son bir ürperti geçti ve bakışlarımı dikiz aynasından ayırdım. Kızın sözleri zihnimde yankılandı: "*Geliyor. Kurt geliyor.*"

İKİNCİ EPİLOG

MR. WOLF

Gece vakti Haverton Psikiyatri Tımarhanesi'nin üzerine çökmüş, burayı gölgeler ve sis kaplamıştı - avlanmak için en sevdiğim zaman.

Ağır sürgüyü kenara kaydırarak yastıklı odaya girdim ve kapıyı arkamdan kilitledim.

Zifiri karanlık oda ışıkla doldu ve en sevdiğim hastamın irkilerek çığlık atmasına neden oldu. Vahşi bir hayvan gibi dişlerini gösterdi ve beyaz, kirli elbisesi beline dolanarak solgun bacaklarını ortaya çıkardı.

"Birileri beni gördüğüne sevinmiş," diye kıkırdadım bana tısladığında. Skyler Burns gece gündüz pranga gerektirecek kadar tehlikeliydi. Sikim bundan çok hoşlanıyordu. O küçük tatlı paketin içinde saklanan canavarı bastırmak hoşuma gidiyordu.

Kendimi ona doğru fırlattığımda çığlık attı ve onu yüzüstü çevirerek ısırık kalkarıyla ağzını tıkadım. Başının arkasına sabitledim ve kemerimi tek elle çözmeden önce çürük küçük külotunu yırtıp çıkardım, elimle boynunun arkasında onu yerinde tuttum. Gerçek bir mücadele veremeyecek kadar uyuşturulmuştu, hareketleri yavaştı, çığlıkları vahşi ama yumuşaktı.

Vücudunu kendiminkiyle kaplayarak sikimi onun daracık amcığına soktum ve kulağına hırladım, "Sana kurttan saklanamayacağını söylemişim. Şimdi iyi bir küçük kız ol ve benim için çığlık at."

Son.

OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜRLER

Umarım *Come out, Come out, Whereever You Are*'ı beğenmişsinizdir.

EĞer okuduysanız, benim gibi bağımsız bir yazara verebileceğiniz en iyi destek başkalarına kitabımdan bahsetmektir. Lütfen Amazon ve Goodreads'e yorum bırakmayı düşünün. Desteğiniz benim için dünyalara bedel!

SON SÖZ

Umarım aklınız karışmıştır. Daha önce erotik korkularımı okuduysanız, çılgın bir olay örgüsüne düşkün olduğumu bilirsiniz. Bu kitap fikri, çok rahatsız edici bir kabustan uyandıktan sonra aklıma geldi.

Günümü pek çok kâbusun doğası hakkında düşünerek geçirdim. Her zaman, en azından benim için, normal başlarlar, sonra gittikçe garipleşirler ve bu huzursuzluk hissi hiçbir şey mantıklı gelmeye kadar büyür. Bu kitap da aslında böyle: Skyler'ın kafasının içinde yaşadığı kabus, tıpkı bu romana ilham veren benim kabusumun doğası gibi, gittikçe daha kafa karıştırıcı hale gelmek üzere tasarlanmış üç bölümde anlatılıyor. Korku, yazması eğlenceli ama zor bir türdür, çünkü neyin korkutucu olduğu her birimiz için oldukça öznel. Ben şahsen psikolojik korkuyu her zaman en korkutucu bulmuşumdur ve bu yüzden neyin gerçek olup olmadığı hakkında bir hikaye yazmak istediğimi biliyordum. Umarım beğenmişsinizdir. Okuduğunuz için teşekkür ederim. Daha fazla erotik korku hikayemi merak ediyorsanız, Sweet Taste of Betrayal ve Sinister Legacy kitaplarına göz atabilirsiniz.

AYRICA HARLEIGH BECK TARAFINDAN

Düşmüşlerin [Günahları](#)

[Günahın Dokunduğu](#)

[Karanlığın Dokunduğu](#)

[Ölümün Dokunduğu](#)

The Rivals Duet

[The Rivals' Touch](#)

[Fadeaway](#)

Karşı Bahis Serisi

[Karşı Bahis](#)

[Şeytanın Pazarlığı](#)

Standalones

[Uğursuz Miras](#)

[Sherwood Ormanı Kralı Kitty](#)

[Hamilton](#)

Romanlar

[İhanetin Tatlı Tadı Dolaştı](#)

YAZAR HAKKINDA

Harleigh Beck, eşi ve üç çocuğuyla birlikte İngiltere'nin kuzeydoğusundaki küçük bir kasabada yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda onu bir kitabın içinde bulabilirsiniz. Genelde karanlık romantizm okuyor ama ara sıra korku okumayı da seviyor. Planladığı daha fazla kitap var, bu yüzden güncellemeler için onunla sosyal medyada bağlantı kurduğunuzdan emin olun.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.